

Thú Tính Đại Phát

Contents

Thú Tính Đại Phát	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Thú Tính Đại Phát

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, HEEditor: Maru ChanSố chương: 10 chươngNhân Tu Độc thực sự yêu tiểu đệ của mình là Nguyệt Á

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-tinh-dai-phat>

1. Chương 1

Hỏa diễm thiêu đốt, cuộn cuộn nổi lên trong gió lớn, tất cả các căn phòng dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm đồng loạt bị đổ sập xuống không còn hình dạng, hồng quang thấu tận trời xanh sáng rực cả bầu trời, cuồng phong thổi bay tro bụi nóng rực.

Ngọn lửa điên cuồng vẫn cháy rừng rực, dưới sự trợ giúp của gió mạnh, đại hỏa như muốn ăn thịt người mà ngoác to cái miệng rộng, thẳng tiến vào nơi sâu nhất của sơn trang.

Không một người nào trong trận hỏa hoạn này kinh hoàng thất thố mà chạy trốn, ngay cả tiếng kêu gào cũng không hề vọng lên trong không khí, trừ ngọn lửa đang không ngừng vươn lưỡi liếm lấp thì nơi này chỉ toàn sự im lặng.

Hơn nữa tất cả chỉ là một mảnh tĩnh mịch.

Mặt đất khắp nơi nhuộm đỏ đã nói rõ tình trạng nơi này, thi thể nằm ngổn ngang, có cái nằm nghiêng, có cái úp sấp, vừa nhìn thì liền biết tất cả bọn họ đều là người chết.

Tất cả thi thể đều hiện lên vẻ mặt kinh hoàng, tử trạng đều vô cùng bi thảm, hung thủ như là người có thâm cừu đại hận với người trong trang.

Hoàng hôn như máu nhuộm đỏ mây trời, hàn phong tiêu điều như đang rống lên bị thiết trước bi kịch nhân gian, ánh lửa sau lưng làm cho bạch y thiếu niên đang đứng thẳng trước đại hỏa giống như là Tu La được sinh ra trong hồng huyết tanh nồng.

Thiếu niên tuổi còn rất trẻ, chỉ khoảng chừng 17, 18 tuổi, da thịt hần rất trắng, lộ ra thần sắc tái nhợt như có bệnh, dùng một lời không thể nào miêu tả được hết vẻ đẹp yêu dị.

Hắn rất đẹp, rất xinh đẹp, nhưng cũng rất tà.

Hắn chống thẳng kiếm, trên thân kiếm nhiễm đầy huyết đỏ tươi, ngay cả quần áo trên người cũng dính đầy vết máu dơ người, hần yêu mị quỷ dị giống như là mới bò ra từ trong Huyết trì.

“Đây... đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người nói chuyện có một gương mặt chữ điền, bởi vì sợ hãi quá độ mà khuôn mặt anh tuấn đông cứng lại. Y phụng mệnh ra ngoài, sau khi biết chuyện liền chạy về trang, liền nhìn thấy thảm kịch bi thảm này.

Cuồng phong thổi mái tóc Nguyệt Ảnh bay tán loạn, đem vài lọn tóc vờn trên khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào, hần chậm rãi cong khóe môi phẫn hồng.

Một mặt cười nhạt, vành môi chỉ hơi cong, đôi môi đỏ như son, ánh mắt đen như nhung, lại thêm khuôn mặt tái nhợt bày ra một cỗ tà khí yêu mị chẳng thể dùng lời mô tả cho đầy đủ.

“Tiểu sư đệ, là ai tàn nhẫn như vậy, lại có thể diệt trang? Người không sao chứ...”

Nhan Tu Độc toàn thân đổ mồ hôi lạnh, toàn bộ nhà cửa trong sơn trang bị cháy trụi, vô số thi thể trong liệt hỏa khốc thảm không thanh âm, chính mắt nhìn thấy cảnh như địa ngục trần gian này, làm cho sắc mặt luôn hồng hào của y cũng không khỏi trở nên tái nhợt.

Y cùng với tiểu sư đệ Nguyệt Ảnh cảm tình không thể nói là thân thiết, cũng không tới mức xa lạ, dù sao hai người đồng môn, hần là tiểu đệ tử mà sư phụ sủng ái nhất.

Mà sự nuông chiều của sư phụ đối với hần người nào cũng biết, cũng khiến cho không ít đồng môn sư huynh đệ vì vậy mà ganh tị, gây ra không biết bao nhiêu là chuyện.

Nhưng mà dù cho có gây ra bao nhiêu phong ba, địa vị của tiểu sư đệ trong trang cũng chưa từng bị dao động, có thể thấy được nuông chiều của sư phụ đối với hần không phải là chuyện đùa; càng huống chi sư phụ gặp ai cũng nói thiên tư của hần thông minh tuyệt đỉnh, trên đời không thể có kẻ thứ hai, quả thực là kì tài tuyệt thế.

Sư phụ đối với người khác ngôn ngữ kiệm lời lại lạnh lùng, cho dù y là đại đệ tử, cho dù làm mọi chuyện đều hết sức tận tâm, cũng chỉ có khen lấy lệ; cho nên, từ vài câu khen ngợi đó mà suy ra, liền biết được sư phụ từ khi nhận tiểu sư đệ làm đệ tử thì chưa từng hối hận vì việc đó.

Cũng bởi vì lời thề không thu nạp đệ tử của sư phụ, liền đem hần trở thành đệ tử bề quan, cũng là người duy nhất có khả năng kế thừa sơn trang này.

“Đại sư huynh, đã lâu không gặp, người đã trở về!”

Ngữ khí chào hỏi của Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng hời hợt, dường như là căn bản không nhìn thấy đại hỏa đang thiêu đốt vô số thi thể ở phía sau, hần cứ thế mà cười, nhân tiện như thế hần chẳng hề biết bản thân đang đứng trước vô số thi thể, cái kiểu người này thật làm cho người khác không rét mà run.

Tựa như... Ác quỷ cùng hung cực ác tới từ địa ngục.

Nhan Tu Độc tuy cao ngất mà chẳng khỏi run rẩy, toàn thân da gà không tự chủ được mà nổi khắp mình mẩy chân tay, một cỗ ác hàn nẩy lên trong lòng.

Y không nhận được lùi ra sau hai bước, tựa như nhìn thấy ác quỷ ăn thịt người đang đi tới.

Nguyệt Ảnh thấy thế, cười to thành tiếng, sắc mặt trắng toát càng thêm rét lạnh.

Tiếng cười quỷ mị như Tu La của hần vang khắp sơn trang, lại thêm đại hỏa cùng thi thể phía sau phự trở, một cảnh như vậy làm Nhan Tu Độc có cảm giác đang sa chân vào Tu La địa ngục.

“Đại sư huynh, là hắc, là hắc giết người đót trang, mau giết hắc! Sư phụ, sư nương cùng tất cả đều đã chết, tất cả người trong trang đều đã chết sạch...”

Kéo lê thân thể tràn đầy máu tươi, Lương Thanh Nghĩa chỉ vào Nguyệt Ảnh phẫn hận rống lên.

“Nhị sư đệ...”

Lương Thanh Nghĩa từ trong sơn trang bị phá hủy lao ra, trên người hắc đầy máu là máu, lại thêm mấy chỗ bị lửa thiêu, tràn ngập oán hận với hung thủ đã giết người hủy trang đang đứng ở đây.

Nhan Tu Độc choáng váng, y nhìn ngọn tóc đen không ngừng tán loạn trong gió của Nguyệt Ảnh, trên người hắc một luồng đặc ý sắc nhọn tỏa ra tứ phía, bức người ta không dám nhìn kĩ; chính là bởi vì hắc rất đẹp, rất xinh đẹp, giống như không phải là người sống, cho nên trong trang kể ra cũng có rất nhiều người chán ghét hắc.

“Tại sao? Thật là người động thủ sao? Tiểu sư đệ...”

Nhan Tu Độc chỉ cảm thấy yếu hầu khô khốc co rút thật nhanh, trong nhất thời lại cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Không có lí nào, tất cả mọi thứ trong sơn trang này, sư phụ đã sớm nói rõ là đều là của hắc, hắc không có lí nào lại đi hủy diệt những thứ thuộc về hắc như vậy.

Sau khi lí trí tự hồi, một bụng nghi vấn liền nảy sinh trong lòng, song câu hỏi thì cứ nghẹn lại nơi cổ họng, y nhất thời không thốt ra được.

Giống như còn nhớ rất rõ lúc sư phụ đem Nguyệt Ảnh mới được hai hay ba tuổi gì đó về sơn trang, nói với y hắc cũng là một cô nhi; bản thân mình vì thân thể mà đồng bệnh tương liên với hắc, cho nên không nhịn được mà ra sức quan tâm hắc.

Nguyệt Ảnh khi còn bé chung qui rất thích quần y, nắm lấy cánh tay nhỏ bé mũm mĩm của Nguyệt Ảnh làm cho y có ảo tưởng mình cũng có cảm giác thân thiết khi có thêm một người thân; nhưng khi y dần dần lớn lên, ý thức về việc được sư phụ thu dưỡng thì hắc là cần phải nỗ lực làm việc cho sơn trang, mới tình nguyện đi ra ngoài làm những việc mà các sư đệ không muốn làm để trả ơn nuôi dưỡng.

Từ đó về sau cơ hội hai người gặp mặt cũng theo đó mà ít đi, bởi vậy càng lúc càng xa; đến cuối cùng, cho dù là cùng ở trong trang, y cùng Nguyệt Ảnh dù đi ngang qua nhau, Nguyệt Ảnh cũng làm như là không quen biết y.

Trong lòng y mặc dù tiếc hận, rồi cũng lại tự nói với mình tâm tình sao lại như thế, càng hướng chỉ y tin tưởng cho dù y không có ở đây, cho dù trong trang có người nào chán ghét Nguyệt Ảnh, cũng không có cách nào chiếm được tiện nghi trên người hắc, phải biết rằng sư phụ phi thường cưng chiều hắc, không ai dám động tới một cọng lông chân của hắc, chọc giận tới sư phụ.

Sư phụ lúc tức giận có biết bao nhiêu là đáng sợ, bọn họ thuở nhỏ đi theo sư phụ đều biết, sư phụ vốn rất lạnh lùng kiệm lời, nhưng mà lúc người phát hỏa, cho dù người có là ai thì cũng chẳng thể ngăn cản được.

“Tiểu sư đệ, người nói đi, là thật sao? Thật sự mọi chuyện là do người làm ra cả sao?”

Y cuối cùng cũng mở miệng, nhưng mà câu hỏi của y suy yếu vô lực, ấp úng không giống như là thanh âm của y.

Nguyệt Ảnh đình chỉ tiếng cười, nhìn thẳng Nhan Tu Độc, hai con mắt sâu không thấy đáy của hắc lộ ra vài tia cao ngạo kèm điên cuồng, ngữ khí của hắc tựa như kể cả đời này chỉ toàn tắm trong máu tanh, cũng chỉ có điên cuồng tắm máu như vậy mới có thể đẩy hắc vào dục vọng thị huyết.

“Muốn giết ta cứ tới, không cần nói nhảm!” Hắc xoay người muốn bỏ đi.

Nghe vậy, Nhan Tu Độc giật mình sửng sốt tại chỗ không có cách nào nhúc nhích, tiểu nhân nhi ngày xưa giờ tay đôi y ôm vào lòng, qua hơn mười năm nay lại trở thành ma đầu giết người không gớm tay, hơn nữa xem ra hắc hoàn toàn không hề có một tia hối hận.

“Người là đồ súc sinh, ta sẽ giết người báo thù cho sư phụ...” Lương Thanh Nghĩa vung kiếm lao lên, không để ý đến những vết thương chồng chất trên người.

Thân hình Nguyệt Ảnh hơi lướt qua, một kiếm liên đâm trúng vào bắp đùi Lương Thanh Nghĩa, sau đó khinh thường giơ chân đá bay Lương Thanh Nghĩa.

“Hừ! Muốn thể hiện uy phong, trước luyện cho tốt mấy chiêu kiếm thuật rẻ tiền của người đi, đúng là phế vật,”

“Người là đồ súc sinh, người sẽ không được chết tử tế! Người là đại ma đầu, ở thế gian này sẽ có người diệt được người, người là súc sinh không bằng heo chó...” Lương Thanh Nghĩa rủa x

194394

Thú Tính Đại Phát

ả hán giống như là đang tiến hành nghi thức nguyên rửa.

Con người Nguyệt Ảnh lại trở nên cuồng ngạo, trên mặt chỉ còn hàn khí làm cho người ta sợ hãi, giống như hết thấy trong thế gian này chẳng có gì giữ chân được hắn, mà hắn cũng chẳng hề luyện tiếc bất kì một cái gì.

“Người thế gian này, nếu không để ta vào mắt, ta liền giết sạch người ở cõi đời này.”

Gió lạnh, đại hỏa dưới cuồng phong đem những lời này vang đi thật xa, hồi tưởng lại, chỉ nghe thấy hàn băng cuồng ngạo, âm thanh vọng lại thật thê lương, liên miên không dứt...

...

Bốn năm sau...

Có một căn nhà gỗ cô độc nơi ngoại ô, cách thành vài dặm, ngày xuân nơi này mặt đất tràn đầy cỏ non mơn mẫm, nhưng khi thu sang đông tới, nơi này chỉ toàn là lãnh tịch hàn khốc.

Trang viên bị hủy vốn đã là chuyện của bốn năm trước, nhưng Nhan Tu Độc lại cảm giác như mình đã phải gian nan vật lộn suốt mười năm.

Sau cái ngày hôm đó, y mang theo nhị sư đệ Lương Thanh Nghĩa đến khắp nơi cầu y, bởi vì một kiếm cuối cùng của Nguyệt Ảnh đâm vào ngấp xương nhị sư đệ, đem tất cả gân mạch của hắn cắt đứt; cho dù có cầu được danh y, chăm sóc thỏa đáng, cuối cùng nhị sư đệ cũng chẳng thể phục hồi, mà một thân công phu của hắn cũng bị phế đi.

Nhị sư đệ bị đã kích, từ đó về sau buồn bực không vui, thậm chí tính tình trở nên gắt gỏng không chịu nổi, nhưng y không trách hắn.

Một người võ học đầy người bây giờ toàn bộ đều bị phế đi, cũng giống như một phế nhân, y nhìn thấy sự thống khổ khôn cùng trong lòng nhị sư đệ, lần nữa lại cầu y, nhưng vẫn không có cách nào phục hồi đôi chân cho hắn, cũng làm cho y tràn ngập trần trở.

Đến cuối cùng, bọn họ dừng lại trước một gian nhà trúc tĩnh lặng, nhị sư đệ lần nữa yêu cầu y rửa hận huyết hải thâm thù này cho sư môn, nhưng y tự biết võ công không bằng Nguyệt Ảnh; càng huống chi Nguyệt Ảnh từ khi ra giang hồ, lập tức thay danh đổi tánh, họ Nguyễn tên Cầu Hận, hai chữ “Cầu Hận”, càng có thể nhìn thấy rõ ràng tâm tính cực đoan của hắn.

Tên hắn là Cầu Hận, một cái tên thật tương xứng.

Hắn trong giang hồ không ngừng kết thù, hắn chẳng những cuồng vọng giết sạch người trong bạch đạo, ngay cả ma đầu hắc đạo cũng chết dưới mũi kiếm của hắn, hoặc thậm chí trở thành nô lệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên giang hồ phong ba không ngừng nổi lên, mặc dù nhân sĩ chính đạo không ngừng cử ra đội ngũ đi thảo phạt hắn, nhưng cũng chỉ là tìm tới cái chết vô nghĩa mà thôi.

Hắn chẳng những học được kiếm nghệ tinh diệu của sư phụ, thậm chí còn học được từ Túc lão còn gọi là Kì Hoàng tính tình cổ quái về thiết kế cơ quan cạm bẫy, cái vị Túc lão tướng kia sau khi đem toàn bộ tuyền

học truyền lại cho hần thì qua đời; từ nay về sau hần ngoài kiếm thuật tuyệt diệu, dụng độc dùng được không chỗ nào không tinh, thậm chí tại trước lầu cầu hận còn bày ra cạm bẫy chẳng khác gì thiên la địa võng, kẻ nào xông vào đều chết oan uổng.

Mà rất nhiều căn bệnh nan y tuyệt chứng tới cầu y, nếu hần nguyện ý chữa, cho dù Diêm La Vương có đứng trước mặt thì hần vẫn có thể đoạt mạng người đó trở về; nếu là hần không muốn chữa, cho dù có thần tiên hạ phạm đi nữa cũng chẳng thể cứu được.

Người trong giang hồ đối với hần vừa hận vừa ngưỡng mộ, bởi vì người trong giang hồ, chung qui ai chẳng có cừu gia, lúc nào sẽ bị địch nhân ám toán mà chết, không ai biết trước được.

Nhưng y thuật của hần tinh diệu, bởi vì vậy rất nhiều người nghĩ muốn tự lưu lại cho mình một con đường sống, hi vọng cho dù sau này trọng thương, vẫn có thể cầu hần chữa trị; bởi vậy hần mặc dù được xưng là ma đầu, nhưng đa số mọi người cũng không ai muốn đắc tội với hần.

Y từng nói với nhị sư đệ, có muốn cầu Nguyệt Ảnh chữa trị hay không, chữa chân cho hần, nhưng mà nhị sư đệ nghe vậy liền nổi trận lôi đình, chỉ quăng lại một câu: “Muốn ta cầu hần, trừ khi ta chết!”

Bởi vậy chân của nhị sư đệ bị thương cũng chỉ có thể chịu đựng, mà y cũng chẳng kiên nhẫn nhìn hần càng ngày càng gây gò, oán hận, căm ghét thế gian này, nhưng lại không có thuốc nào cứu được.

“Cha, cha đang nghĩ gì vậy?” Một cánh tay nhỏ bé nắm chặt lấy ống tay áo của Nhan Tu Độc.

Nhan Tu Độc khom người xuống, đem Nhan Duyên quý báu của mình ôm lại, nhưng mà đứa con lại không chịu để y ôm, không ngừng ngo ngoáy, y không thể làm gì khác hơn là buông đứa trẻ ra.

Những năm gần đây, y thành thân, chỉ tiếc mẹ của đứa trẻ thân thể yếu đuối, sinh con xong thì liền qua đời, chỉ còn lưu lại duy nhất đứa con bầu bạn với y.

“Bảo bối, cha không nghĩ gì cả.”

Bảo bối nhi mặc dù mới ba tuổi, nhưng lại nói đầy vẻ không tin: “Cha đang nhớ mẹ sao? Cha mỗi lần như vậy đều lộ ra ánh mắt kì quái nhìn chăm chăm về phía trước...”

“Chuyện người lớn con không biết đâu.”

“Thúc thúc con đâu?”

“Con cũng đang tìm thúc thúc!”

Bảo bối nhi phi thường thích nhị sư đệ Lương Thanh Nghĩa, nhưng mà chắc cũng chỉ có bảo bối nhi đơn phương thích Lương Thanh Nghĩa thôi, Trương Thanh Nghĩa lần nào nhìn thấy bảo bối nhi thì tay chân liền trở nên luống cuống, lần nào cũng muốn né ra, nhưng mà bảo bối nhi thì vẫn nhảy bổ vào lòng hần; Lương Thanh Nghĩa mặc dù chân rất đau đớn, nhưng mà vì tự tôn của nam nhân một tiếng cũng chẳng hừ ra, thế là bảo bối nhi cứ nắm khư khư lấy y phục của hần rồi ngủ quên trên đùi hần. Đứa bé này đối với Lương Thanh Nghĩa còn muốn quấn quýt hơn cả với cha mình.

“Cha, thúc thúc xấu xa...”

Bảo bối nhi tức giận đá đá viên đá dưới chân, trong lòng giận dữ oán hận.

Nhan Tu Độc cảm thấy không hiểu gì cả, y không hiểu tại sao con lại có lời như thế, liền giáo huấn: “Sau lại có thể vô lễ với người lớn như vậy? Bảo bối nhi, con phải lễ phép một chút, tại sao có thể nói như vậy sau lưng thúc thúc chứ?”

“Bởi vì thúc thúc thật sự là xấu xa mà, hần ban ngày cũng không ở đây, buổi tối lại còn mang theo phụ nữ hư hỏng trở về, vừa âm ỉ lại còn nháo nữa...”

Nơi bọn họ cư trú tịch tịch, gần đây Lương Thanh Nghĩa tính khí nóng nảy càng thêm trầm trọng, thường mang theo cô nương ở hoa lâu về phòng mỗi tối, tiếng kiều nháo dâm đẳng không dứt bên tai, y cũng muốn nói hần mấy câu, rồi lại không đành lòng, y biết trong lòng hần thống khổ, mới buông thả bản thân như vậy.

“Không được nói nữa.” Nhan Tu Độc nghiêm mặt, khe quát hết sức nghiêm khắc.

Bảo bối nhi mếu miệng cảm tức liếc y một cái.

“Bảo bối nhi, ánh mắt của con như vậy là sao, ngay cả lời của cha mà cũng không chịu nghe sao?” Nhan Tu Độc trong lòng rùng mình, đứa trẻ này đã hơn ba tuổi, cá tính liên tục bình như vậy, nếu như nó lớn hơn chút nữa, chẳng phải chẳng thể dạy dỗ được sao?

“Cha, người cần bản là không biết, thúc thúc thật sự rất xấu xa...”

“Câm miệng, còn nói nữa cha liền phạt quì!”

Bảo bối nhi tức giận đến dậm chân, tiếp theo phần nộ chạy như điên ra ngoài.

Nhan Tu Độc bất động nhìn theo nó, không khỏi vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Tuổi bảo bối nhi còn nhỏ, cũng không biết phân biệt nặng nhẹ, y lo lắng những lời này nếu để Lương Thanh Nghĩa nghe thấy, lại thêm sự tự ti trong lòng của hắn lúc này, không biết chừng lại muốn bỏ đi đến nơi nào đó, có thể còn tưởng rằng y sợ hắn giận mà níu kéo! Bởi vậy y mới đối xử với bảo bối nhi cực kì nghiêm khắc, không cho nó ăn nói lung tung.

Mà bảo bối nhi sau khi chạy khỏi đây cũng chẳng thấy người đâu nữa, mãi cho tới tối mịt cũng chưa trở về, trong lòng Nhan Tu Độc càng trở nên cấp bách, tìm hết phòng trong phòng ngoài lẫn khu vực xung quanh vẫn không thấy người đâu.

Nửa đêm, Lương Thanh Nghĩa người đầy hơi rượu mang theo đàn bà trở về, y lo lắng đến mặt mũi trắng bệch, nói với Lương Thanh Nghĩa chuyện không tìm được bảo bối nhi.

Nghe thấy tin xấu này, Lương Thanh Nghĩa tựa như tỉnh rượu hơn phân nửa, liền cùng y ra ngoài tìm kiếm; mãi cho tới tận sáng hôm sau, bọn họ mới tìm được bảo bối nhi trong hốc núi xa lắc lơ.

Bảo bối nhi mặt mũi trắng bệch, môi xanh ngắt, hồ nước trong hang núi cá chết ngửa bụng trắng cả mặt hồ, xem ra nước này đã bị người ta hạ độc.

Nhan Tu Độc ôm lấy cơ thể vẫn còn hơi ấm của con mà toàn thân run rẩy, không thể tin được trời cao lại đối đãi với y tàn khốc như vậy.

Y chưa từng kết oán với bất kì ai, càng không làm ra chuyện đáng hổ thẹn với bất luận kẻ nào, luôn luôn lấy nhân từ mà đối đãi với người ngoài, tại sao đứa con duy nhất của mình lại có thể gặp nạn chứ!

Y ôm bảo bối nhi trong lòng khẩn cấp cầu danh y, nhưng lại không tra ra được là độc gì, càng không biết làm như thế nào để giải độc.

Y bị phần muốn bất tỉnh tới nơi, bởi vì y vốn là cô nhi, bởi vậy rất hi vọng sẽ có một gia đình, thật không ngờ trước là vợ hiền ra đi, bây giờ ngay cả đứa con độc nhất có lẽ cũng không giữ được.

Lúc này Lương Thanh Nghĩa mở miệng, nhưng mà khẩu khí run rẩy cực chẳng đã: “Chúng ta đi cầu hán đi!”

Nhan Tu Độc không cách nào tin được mà nhìn Lương Thanh Nghĩa chằm chằm, trên mặt Lương Thanh Nghĩa biểu hiện khuất nhục quần bách phi thường rõ ràng, dường như phải cầu tới người này là chuyện thất bại nhất cuộc đời này của hắn.

“Đại sư huynh, đây là biện pháp duy nhất. Nghe nói không có bệnh gì hán chữa không được, nếu như là hán muốn chữa,”

Nhan Tu Độc cũng không biết mình phải làm ra vẻ mặt như thế nào nữa, chỉ nghe Lương Thanh Nghĩa rần giọng: “Cho dù hán muốn mạng của ta, dù sao đại sư huynh cũng chiếu cố ta lâu như vậy rồi, bây giờ ta cũng nên báo đáp.”

Nhan Tu Độc cảm động đến rơi nước mắt, y siết chặt tay Lương Thanh Nghĩa, trước kia tại sơn trang, y tín nhiệm nhất chính là người sư đệ này, hán là hán tử nhiệt huyết, nếu không phải chân hán đã bị tàn phế, y tin tưởng hán nhất định sẽ vì thiên hạ mà loại trừ hết những bất công, cũng bởi vậy mà y đối với việc chân hán bị tàn phế luôn rất đau lòng.

“Chúng ta cùng đi.”

Hai người bốn ba phong trần, mang theo bảo bối nhi đi tới “Cầu Hận lâu”.

2. Chương 2

Khi Nhan Tu Độc và Lương Thanh Nghĩa chạy mới “Cầu Hận lâu” muốn nhờ Nguyệt Ảnh chữa trị cho bảo bối nhi thì liền bị thủ vệ ở đó làm cho hai người thật nam kham, “Lâu chủ không gặp khách, nhất là những kẻ cầm tinh con chuột thì lâu chủ lại càng khinh thường.”

Lương Thanh Nghĩa nổi giận đến mặt mũi đỏ bừng, nhưng lại không có cách gì khác, mặc dù biết sẽ bị sỉ nhục một phen, nhưng tự mình phải nghe thấy thì

vẫn rất ngược lỗ tai.

Nhan Tu Độc lần nữa cúi đầu thỉnh cầu: “Xin mời thông báo lại lần nữa cho lâu chủ của người, phiền toái hẳn nề tình sư huynh đệ ngày xưa mà ra gặp mặt một lần.”

Nhìn thân thể cứng ngắc của bảo bối nhi, lại thêm nó là đứa con duy nhất của đại sư huynh, Lương Thanh Nghĩa cũng không khỏi cúi đầu van lơn: “Thỉnh cầu lâu chủ cứu lấy đứa trẻ này.”

Thủ vệ lần nữa đi vào thông báo, mà lần này sau khi thông báo, hẳn mở đại môn ra, dẫn ba người đi vào trong đình viện, cũng không biết phải di chuyển như thế nào, nhưng mà Nhan Tu Độc nhìn ra được đây là một trận pháp cực kì lợi hại, nếu không có người đưa vào, chỉ sợ rằng tánh mạng sẽ nguy hiểm.

“Dừng bước.”

Thủ vệ dẫn đường đột nhiên không tiếp tục đi về phía trước, hẳn chỉ vào hai con đường phân biệt, nói với Nhan Tu Độc và Lương Thanh Nghĩa: “Các người mỗi người đi một đường, hài tử thì đưa kẻ què này mang theo.”

Lương Thanh Nghĩa hoảng hốt, nào có đâu cái đạo lí đi vào mà có tới hai con đường, cái này rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

“Ở đây đường nào mới đúng?”

Khóe miệng thủ vệ dâng lên một mặt cười lạnh, “Tử lộ hay là sinh lộ thì phải chờ xem vận khí của các người như thế nào.”

“Người...”

Nhìn sắc mặt tiểu nhân đắc ý của hẳn, Lương Thanh Nghĩa phần nộ trán nổi đầy gân xanh, xem ra công việc của tên thủ vệ này là dẫn người qua cửa đi tìm chết, thỏa mãn bản tính tàn ngược của hẳn.

“Lâu chủ các người ở đâu? Gọi Nguyệt Ảnh ra đây, hẳn chỉ là một con tiểu quỷ không có can đảm, chỉ dám dùng thủ đoạn hạ lưu dè hèn này, nói hẳn có bản lĩnh thì ra đây đấu một trận với đại gia.”

Nụ cười nhạt nơi khóe miệng gã thủ vệ chưa từng tan biến, “Ta nhớ hai năm trước cũng có kẻ nói như vậy.”

Nhan Tu Độc không cuồng nộ giống như Lương Thanh Nghĩa, bởi vì mỗi lần hẳn ra ngoài làm việc cho sơn trang đã gặp qua rất nhiều đến quen mặt, liếc mắt một cái liền nhận ra thủ vệ này đúng là ma đầu mấy năm trước nổi danh như cồn ở trên giang hồ, nghe nói lực thân không nhận, gặp người giết người gặp phạt chém phạt, mà bây giờ lại suy bại đến mức chỉ làm một thủ vệ nhỏ nhoi trong “Cầu Hận lâu”, có thể thấy được thủ đoạn của Nguyễn Cầu Hận có bao nhiêu kinh khủng, mới có thể làm cho ma đầu này trở thành đây tớ, tuyệt không dám lỗ mãng.

Người hoàn toàn không quen lại vô cớ khinh khi hẳn là đây tớ, càng huống chi bọn họ lại mang theo ân oán trong người, bây giờ đến cầu hẳn, đương nhiên phải chịu thêm ít nhiều đau khổ rồi.

“Ta đi bên này, Thanh Nghĩa, người đi bên kia đi.”

Hẳn không muốn lãng phí thời gian chậm trễ chữa trị cho bảo bối nhi, không đợi Lương Thanh Nghĩa trả lời đã đem bảo bối nhi giao cho Lương Thanh Nghĩa, tự mình đi vào con đường bên trái.

Nhanh Tu Độc vừa đi vừa nhìn xung quanh, xung quanh thoạt nhìn rất u nhã thanh tĩnh, nhưng mà mỗi khi quay đầu lại, sẽ phát hiện rõ ràng con đường vừa đi lúc nãy vốn là thẳng nhưng nhìn lại thì liền thấy nó vốn là uốn lượn quanh co, tự mình như bị hấp sâu vào mê cung không có điểm dừng, vĩnh viễn cũng chạy không thoát được.

Dần dần, y nghe thấy âm thanh tiếng nước chảy róc rách, trong cái giá lạnh mùa đông, chỉ còn lại những nụ hồng hoa đầu cành đang chờ ngày hé mở, ngay cả không khí nơi này cũng hình như ấm hơn một chút.

Con đường dần dần biến mất không nhìn thấy nữa, hoa cỏ đua nhau khoe sắc, nơi này có một thác nước nhỏ, chảy xuống tạo thành một dòng suối nhỏ nhắn, nước chảy đến một cái ao hình tròn trong Thạch viện, trên mặt ao hơi ẩm phủ đầy, bên cạnh ao là một tòa cổ đình trang nhã, trong đình bày sẵn một bình rượu, bình rượu kia như được làm ra từ bạch ngọc trắng nõn nà, chén rượu bên cạnh cũng là bạch ngọc trắng tinh, nhìn ra được đây chính là một trong những cực phẩm thế gian.

Đi tới nơi này phía trước đã không còn đường, vì vậy Nhan Tu Độc cất bước đi vào bên trong đình, rượu vẫn còn ấm, y đi đến đây cảm thấy rất khát, nhìn rượu kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, y luôn luôn không thích rượu, nhưng giờ phút này tự nhiên nước miếng lại ứa ra khắp miệng, trong một khoảng thời gian ngắn liền miệng khô lưỡi khô, nghĩ đến có lẽ là đi đã lâu một chút cho nên mới đột nhiên khát nước như vậy.

Cầm lấy bình ngọc rót rượu vào trong chén, ngón tay y có chút phát run khi uống xuống, đã mấy chén vào trong bụng, nhưng trong miệng lại càng khô khát, hơn nữa ngay cả trong ngực cũng đồng dạng đối khát vạn phần.

Ngón tay y không yên đẩy chén rượu ra, cầm lấy bình ngọc, thô lỗ mà dốc mạnh vào trong miệng nuốt xuống, rượu kia vào đến miệng thực ngọt nhưng khi nuốt xuống cổ họng lại chẳng khác gì đại hỏa thiêu đốt, làm cho cả thể xác lẫn linh hồn y giống như bị bốc cháy.

Đột nhiên cảm thấy thật không thích hợp, y té xuống bầu rượu, song không chỉ là ngón tay phát run, mỗi phân mỗi tấc trên người lúc này cũng đều đang run rẩy.

Rốt cuộc y đã xảy ra chuyện gì, như thế nào nhìn thấy rượu lại đột nhiên uống điên cuồng? Hơn nữa cảm giác khô khát lại không hề hết, làm cho y không khỏi vươn tay túm chặt yết hầu của mình.

Thật nóng, thật khát, hơn nữa cả người như đang bị thiêu trong liệt hỏa.

Trong bình đã không còn một giọt rượu nào, nhưng mà trong bụng y, cảm giác khô khát lại tăng lên gấp vạn lần, y đột nhiên nhớ tới tiểu sư đệ không chỉ giỏi kiếm thuật mà còn có cả độc thuật, chẳng lẽ là y trúng độc rồi?

Thân thể y không thể khống chế nhảy vào trong ao nước, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, y há miệng uống nước trong ao, nước rất ấm, lại mang chút ngọt ngào chẳng khác gì một món ngon tuyệt vời; y từng ngậm từng ngụm uống vào, nhưng lại càng thêm đối khát khó nhịn, mặc kệ uống bao nhiêu nước cũng không thấy đủ.

Toàn bộ cơ thể y đã ngã gục, từ trong ngực một cỗ nhiệt lưu bắt đầu đốt cháy ra bên ngoài, lan tràn khắp đại não y, rồi đến tứ chi, cuối cùng dừng lại nơi bộ vị nam tính.

Y hoảng sợ phát hiện thứ trong nội khổ của mình cứng ngắc cơ hồ muốn phá hạ y thoát ra ngoài, y không nhịn được đưa tay chạm vào bộ vị ấy, cảm giác ấm nóng từ tay truyền qua, nơi ấy tựa như giao long xuất động đầy cuồng nộ.

“Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Y đầu óc choáng váng, phía dưới kích động, mắt mũi mờ mịt, vịn vào thành ao, nước ấm tác động vào bên dưới càng thêm kịch liệt, mỗi lần làn nước giao động đánh vào bộ vị dưới thân, một cỗ khoái cảm kịch liệt dâng lên làm cho y rên rỉ thành tiếng.

Bốn phía xung quanh đã bắt đầu trở nên mơ hồ, ý chí của y rệu rã, một khối thân mình mềm mại lơ lửng lơ sát thân hình y, đúng là không cách nào hình dung được cảnh xuân vô hạn lúc này.

Cảm giác ngọt ngào mê li như hương hoa hư ảo len lút chui vào trong mũi, y hô hấp nhanh hơn, cái lưỡi mềm mại ẩm áp dò xét vào trong khoang miệng đối phương, một cổ cái cảm tràn đầy nhục dục làm cho y gào gào.

“A...”

Một tiếng rên nhẹ dịu như tiếng cười, làm cho Nhan Tu Độc đem hai mắt mở ra, trước mắt là dung mạo tuyệt diễm khuynh thành, ngay cả phụ nữ hán cũng chưa từng thấy ai có sắc đẹp vô song như vậy; mà dung mạo khuynh thành khuynh quốc ấy, trong cuộc đời này y chỉ thấy ở một người.

Lửa nóng trong miệng y phút chốc đóng cục, nghẹn lại nơi cuống họng.

“Tiểu... Tiểu sư đệ... A...”

Tiếng gọi nhỏ của y trở thành tiếng rên rỉ gấp gáp, giờ phút này tại cái nơi liệt hỏa thiêu đốt kia của y bị một ngón tay trắng mịn tinh tế như đang đùa bỡn lại giống như đang vuốt ve, loại khoái cảm này làm cho người ta không biết phải dùng lời diễn tả như thế nào cho đủ.

Toàn bộ con người y bị phá vỡ, hai chân không ngừng run rẩy, phần eo không tự chủ được mà cố gắng di chuyển về phía trước, không cách nào khống chế được mà tiết ra nhiệt lưu trên tay Nguyệt Ảnh.

Y trợn mắt há miệng mà nhìn Nguyệt Ảnh giờ bàn tay ẩm ướt nhỏ giọt lên miệng chuẩn bị liếm lát, cái lưỡi nhỏ đỏ hồng kiều diễm liếm dọc một đường, như là tinh tao kia mùi vị có bao nhiêu ngon ngọt làm cho hán say mê lưu luyến.

“Dễ chịu không?”

Nguyệt Ảnh ghé vào lỗ tai y khàn khàn nói nhỏ, giống như là đang trêu chọc y, nhưng thân dưới của y lại lập tức dựng thẳng, như là đang trầm luân trong hương thơm mộng ảo.

“Không, không, đây là cái gì vậy? Rất... rất ghê tởm...”

Nhan Tu Độc dùng sức giãy dụa, nhưng mà càng giãy dụa, thì toàn thân lại càng trở nên vô lực, mà thân thể mềm mại trắng nõn của Nguyệt Ảnh lại càng dính sát vào trong người y, chóp mũi y nghe thấy được hương thơm tươi mát khiến cho bao kẻ phải điên cuồng phả ra từ người hán, y hít sâu một hơi.

Hạ thân cơ hồ tưởng bạo cơ hồ muốn nứt vỡ, căn bản là không cách nào tự khống chế được.

Nguyệt Ảnh cầm lấy bàn tay thô ráp của y, một tay vươn ra chạm lên cần cổ mềm mại, dần dần đi xuống; hán hô hấp như sắp tắt thở tới nơi khi sờ qua nhũ tiêm phần hồng của y, cái bụng bằng phẳng cùng bối bối cổ thừa thốt bên dưới.

Khí tức của y ngày càng dồn dập, nơi yếu ớt nhất bị ngoại vật tiếp xúc va chạm vào làm cho y mất đi thần trí, y chạm vào biểu tượng nam tính giống như mình của Nguyệt Ảnh, y đem nó cầm lên tay, vân vê di chuyển, Nguyệt Ảnh liền thở dốc duỗi thẳng cổ, cùng với vai của hán tạo thành đường cong xinh đẹp hoàn mỹ khiến cho người khác phạm tội.

“Uhm... Đừng... Lại... Lại dùng lực thêm một chút đi...”

Y giống như đang bị điều khiển, Nguyệt Ảnh nũng nịu cầu xin, tay y liền như tự có ý thức riêng mà gia tăng thêm lực đạo, một người chuyển động, cả thân thể Nguyệt Ảnh căng cứng, trong miệng phát ra tiếng hừ nhẹ phóng đẳng cùng tiếng thở dốc, thanh âm đó cực kỳ mỉa mai hoặc liêu nhân.

Không chỉ thế, hán còn vươn cái lưỡi hồng, liếm lên đôi môi trong hoan ái mà càng trở nên hồng nhuận, đôi môi ấy xinh đẹp như cánh tiên hoa, làm cho người ta không khỏi muốn âu yếm, vĩnh viễn không buông ra.

Nhan Tu Độc hít một hơi dài, liệt hỏa trên người như thiêu như đốt, Nguyệt Ảnh chủ động phong bế bờ môi của y, không ngừng quấy đảo bên trong, thóa dịch nóng ẩm trào ra nơi miệng lưỡi dây dưa trôi xuống cổ họng, y đói khát không nhịn được, tự động nuốt xuống khẩu dịch ngọt ngào của Nguyệt Ảnh; y không ngừng tác cầu, Nguyệt Ảnh không ngừng cho y.

Y đã mất đi lí trí, tựa như đã thú đến kì động dục chỉ cầu đến sự hoan ái, một ngón tay y tiến vào mật huyết phía sau của Nguyệt Ảnh; Nguyệt Ảnh dùng sức bầu vào lưng y, hai cánh tay thon dài vòng qua lưng y, không ngừng giãy d

ụa, cọ xát vào bộ vị đang nóng lòng phát tiết của y.

Y cũng không thể chịu đựng được nữa, hai tay đỡ lấy cái mông trắng mịn của Nguyệt Ảnh, cố gắng dùng sức, một đường vào trong huyết động mềm mại êm ái kia, làm cho y điên cuồng phải hét lên thành tiếng, phần eo như nổi giận mà kịch liệt di chuyển, như muốn đem tất cả trở ngại trong cơ thể đẩy bật đi chỗ khác.

“A... a... a... a... Sâu một chút, sâu thêm một chút...”

Thanh âm của Nguyệt Ảnh vờn bên tai Nhan Tu Độc theo động tác kịch liệt của y mà phát ra thành tiếng kêu vui sướng, y dùng sức tách cánh mông của hắn, không để ý mà vuốt ve đến đỏ ửng.

Cả cơ thể y đều muốn nổ tung ra, hai tay Nguyệt Ảnh quấn quanh cổ y, đem thân thể nâng lên, làm cho y tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể mà cả hai đều khát cầu.

Y cắn chặt răng, trên mặt chảy đầy mồ hôi, không ngừng rơi xuống ao; ra sức chạy nước rút trong cơ thể chật chội của Nguyệt Ảnh, một cổ khoái cảm sáng khoái chưa từng có trước đây làm cho y chẳng khác gì đã thú hoan ái điên cuồng.

“Ta còn muốn... Sâu hơn, sâu hơn một chút...”

Nguyệt Ảnh tác cầu kiệt liệt không hề kèm giữ, cả cơ thể y ngồi trên lưng hắn, cái eo nhỏ xinh không ngừng chuyển động, hai tay tự cầm lấy hồng anh trên ngực vuốt ve không ngừng, cả khuôn mặt hồng nhuận giống như muốn nở ra nước, tư thái tà dâm phóng dăng, tựa như mẫu thú mãnh liệt khao khát cầu hoan.

Nhan Tu Độc dưới sự co rút mạnh mẽ bên trong cánh mông y bị kích thích điên cuồng xỏ xuyên, sau đó cũng không có cách chi khống chế mà tiết ra chất lỏng nóng rực, ngập tràn mọi ngõ ngách trong cơ thể Nguyệt Ảnh.

Mái tóc đen dài của Nguyệt Ảnh tán loạn trong lòng Nhan Tu Độc, nhiệt hỏa vừa với tất, nhưng chỉ một sợi tóc chạm vào đầu nhũ y cảm xúc lại nảy lên, nhân tiện làm cho hạ thân y lửa nóng lại không ngừng bùng phát.

Hương vị thoá dịch ngọt ngào lại dưng mãnh rơi vào trong cổ họng y, đầu lưỡi mềm mại trơn trượt cường ngạnh dò xét trong miệng y, nhiệt hỏa vừa qua khỏi, lí trí của y dần dần tỉnh táo, toàn thân mặc dù bủn rủn vô lực, nhưng lí trí đã khôi phục được ít nhiều, biết mình vừa mới làm chuyện đáng ghê tởm như thế nào.

Y quay đầu không muốn tiếp tục nộ hôn cuồng loạn, khiến cho đôi mày lá liễu của Nguyệt Ảnh bởi bức mình mà cau lại, mặt hắn không chút thay đổi, điên cuồng dâng lên đôi môi tà mị, cái mông hơi dùng lực siết lại, lập tức nghe thấy hơi thở dồn dập đầy nam tính, thứ kia của y trong dưng đạo lại cương cứng lên không ít.

“Giả bộ rụt rè cái gì, không phải mới vừa rồi còn cùng ta chơi đùa thật cao hứng sao?”

Ngôn từ thô bỉ như vậy lại được phun ra từ trong miệng Nguyệt Ảnh, làm cho Nhan Tu Độc phải quay đầu lại, nhìn về Nguyệt Ảnh, trên mặt Nguyệt Ảnh sắc hồng chưa tan, hết sức quyến rũ động lòng người; trong lòng y liên động, biểu tượng nam tính trong cơ thể Nguyệt Ảnh lại trở nên cứng rắn bội phần.

“Không... Không...”

Y đứng dậy, không thể tin được vào phản ứng của bản thân, định xoay người rời đi; Nguyệt Ảnh thì cười lạnh dùng sức ngồi xuống, y đâm vào tận chỗ sâu nhất trong huyết động của Nguyệt Ảnh, cảm thụ được sự mềm mại ấm nóng đầy ẩm ướt ở nơi đó thì bất kì người nam nhân nào cũng chẳng thể chịu được.

Mà y... chỉ là một nam tử bình thường.

“Không... không nên...”

Những lời cự tuyệt của y bị đầu lưỡi đỏ hồng của Nguyệt Ảnh ngăn chặn hoàn toàn, thân thể của y không tự chủ được mà lại di chuyển thần tốc, trong cái nơi mềm mại dụ dỗ người khác phạm tội tiết ra lần nữa...

...

“Đại sư huynh...”

Lương Thanh Nghĩa thấp giọng gọi làm cho Nhan Tu Độc tỉnh lại, y thở hồng hộc, coi như tất cả những gì vừa làm lúc này là cơn ác mộng mà cả đời này mình cũng không dám nhớ lại.

Trên mặt Lương Thanh Nghĩa đều là bị ong đốt sưng phù, oán hận nói: “Nguyệt Ảnh căn bản là một kẻ điên cuồng, ta ôm bảo bối nhi đi về phía trước của con đường kia, ven đường không gặp rắn độc thì cũng là ông độc, đi hoài đi mãi thiếu điều muốn tắt thở mới đi tới cuối đường; hắn thì gọi người đem bảo bối nhi tới phòng cho khách, đem ta đuổi tới đây. Vừa đến đây thì liền thấy sư huynh hôn mê bất tỉnh, ta còn tưởng rằng người lại xảy ra chuyện gì.”

Xảy ra chuyện gì ư?

Nhớ tới hương thơm như trong mộng ảo lúc này, thân thể mềm mại nóng ấm, Nhan Tu Độc không khỏi rung mình, y che miệng lại, đột nhiên có cảm giác muốn nôn mửa.

“Sư huynh, cái đường người đi nhất định cũng là con đường đoạt mạng phải không!”

Nhan Tu Độc há miệng, nhưng mà cái gì cũng không nói được thành lời.

Đó không phải là mộng, chính là ác mộng mới đúng, bằng không y như thế nào có thể làm ra chuyện trời không dung đất không tha với tiểu sư đệ mà từ nhỏ y lúc nào cũng thương yêu chiều chuộng.

“Ta đi tới một tòa lương đình lạnh lẽo ở phụ cận, lúc đó mới cảm thấy trong không khí có mùi kì quái, sau đó thì liền ngất đi.” Y nói ngắn gọn, tỉnh lược rất nhiều nội dung.

“Ta đã điều tra hoàn cảnh ở nơi này, rất kì quái, đi kiểu gì rồi cũng quay về chỗ cũ, xem ra thật sự có trận pháp cổ quái ở đây, sư huynh...” Lương Thanh Nghĩa không cam lòng mà phải nói ra kết luận: “Sư phụ trước kia dù sao vẫn nói hắn là thiên tư xuất sắc.”

Trước kia các sư huynh đệ khác còn không tính, chỉ cảm thấy sư phụ vốn là thiên vị tư tâm, đem toàn bộ bí kiếp kiếm pháp tư mật nhất truyền cho hắn, nhưng bây giờ xem ra sư phụ mặc dù không phân biệt rõ, đến nỗi tách mạng oan uổng, nhưng hắn nói Nguyệt Ảnh chính là kì tài võ học tuyệt đối là chính xác.

Nhan Tu Độc thở dài một tiếng, “Nếu mà ta thường ở trong trang, có lẽ sẽ không phát sinh loại sự tình này rồi.”

Cặp môi Lương Thanh Nghĩa không ngừng mở ra khép lại, “Cho dù người có ở trong trang, có lẽ chuyện này cũng chẳng thể thay đổi được, trong trang rất nhiều sư huynh đệ đều nói... nói...”

“Nói cái gì?” Nhan Tu Độc ngẩng đầu nhìn về Lương Thanh Nghĩa.

Về mặt Lương Thanh Nghĩa như cá mắc cạn há miệng nói không ra hơi, “Những lời này không nói cũng được, đều là lời đơn đặt sinh sự.”

Lương Thanh Nghĩa luôn luôn thẳng thắn, chuyện có thể làm cho hắn khó mở miệng như vậy, nhất định là chuyện chẳng tốt lành gì.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ta không biết, ta không có gặp trực tiếp, chỉ biết là mấy người sư đệ nhìn thấy, nghe nói Nguyệt Ảnh... Nguyệt Ảnh lợi dụng sắc đẹp câu dẫn sư phụ, sư nương phi thường tức giận, có một lần ngay nửa đêm nhưng cực kì nóng nảy, sư nương cơ hồ muốn giết Nguyệt Ảnh, lại bị sư phụ đánh một chưởng, đã thương tới lục phủ ngũ tạng. Sau đó, sư nương thường ít xuất hiện trước mặt người khác.”

“Đây là kiểu nói bậy bạ gì chứ? Nguyệt ảnh là nam nhân mà!” Nhan Tu Độc trở nên kích động, nghĩ cũng muốn biết nguyên nhân từ đâu vốn là chuyện không có khả năng.

Lương Thanh Nghĩa lại cao giọng nói tiếp: “Ta cũng có giáo huấn mấy người truyền ra lời đồn nhảm chán nhảm vào sư đệ, nhưng mà bản thân Nguyệt Ảnh không hòa đồng, vốn các sư đệ đối với hắn lúc nào cũng không thân thiện.”

Lương Thanh Nghĩa lại nói tiếp: “Càng hưởng chi, nghe nói cái ngày mà sư nương nổi giận, nàng đi lên muốn đả thương Nguyệt Ảnh, sắc mặt của sư phụ khi đó cực kì khó coi, cho dù sau đó đả thương sư nương, hắn cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái, chỉ lo đem Nguyệt Ảnh ôm vào trong lòng đầy thương yêu lẫn xót xa, những người nhìn thấy đều bị một màn quý dị này này hù sợ đến không thể động đậy.”

“Đừng nói hươu nói vượn, cái này rõ ràng là yêu ngôn hoặc chúng, nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó có thể nào sẽ... sẽ...”

Nhan Tu Độc thở hổn hển, đè lại ngực, một cỗ tức giận không thể lí giải làm cho trái tim y không ngừng kinh hoàng, mới vừa rồi môi lưỡi giao triền, thân thể thơm mát của Nguyệt Ảnh, đi vào trong cơ thể mềm mại nóng ấm của hắn, không có nam nhân nào không trở nên điên cuồng, sư phụ nói cho cùng cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi!

“Ta mới vừa rồi nhất định là nằm mộng, như thế nào có thể, như thế nào có thể...” Y thì thào tự nói với mình, thần sắc trên mặt xám như tro tàn.

Lương Thanh Nghĩa nhìn thấy sắc mặt khác thường của y, không nhịn được nói: “Sư huynh, thần sắc của người rất quái lạ, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ta lúc này khi ngất xỉu thì gặp ác mộng thôi.” Y lấy tay quạt qua trán, quả thật là có mồ hôi lạnh; y tập trung tinh thần, đem tâm tư chuyển đến chuyện cần phải lo lắng lúc này, “Bảo bối nhi bây giờ thế nào rồi?”

“Không biết, chỉ biết có người đón nó, ta không chịu buông tay, hắn còn nói nếu không muốn chữa thì cứ việc cút về nhà, bởi vậy ta mới đưa bảo bối nhi cho hắn ôm đi.”

Đột nhiên, cửa bị mở ra, một thân thể mặc lụa mỏng, là một nữ tử hết sức diễm lệ, nàng nũng nịu cười nói: “Lâu chủ cho mời, xin đi theo ta!”

Nhan Tu Độc vừa mới từ trên giường đi xuống, Hứa Thương Thương nhân tiện dõi mắt nhìn theo y, “Ai da, thì ra người chính là Nhan Tu Độc, lại còn rất anh tuấn nha!” Nàng cười sáng lóa như trăng châu, trong xinh đẹp còn có phong tình, vươn đầu ngón tay nhéo Nhan Tu Độc một cái.

“Xin cô nương giữ tự trọng.”

Đôi mày liễu của Hứa Thương Thương dựng ngược, “Ôi, sao lại là một đầu gỗ không biết phong tình là gì, thật sự là không tư vị gì cả!”

Nàng nói những thứ vừa nghĩ xong, liền xoay thắt lưng đi tới trước dẫn đường. “Lại còn ngu ngốc đứng đó làm cái gì! Lâu chủ muốn gặp các người, chậm trễ một khắc, nhân tiện cẩn thận giữ đầu của các người đi, hắn luôn luôn không biết cái gì gọi là kiên nhẫn đâu.”

Lương Thanh Nghĩa đối với lời của nàng nhúu títt mày, Nhan Tu Độc thì gạt đầu ý bảo, muốn hắn phải hành sự thật cẩn thận, bọn họ đi theo phía sau nàng, đi tới một thính khấu thì dừng lại.

3. Chương 3

Cửa vừa mở ra, hai người Nhan Tu Độc và Lương Thanh Nghĩa liền đi vào.

Nguyễn Cầu Hận an vị trên chủ vị, bọn họ đã bốn năm không gặp, giờ phút này tuổi của hắn đã lớn hơn, bỏ đi sự ngây ngô thời niên thiếu, nhưng lại càng hoàn mỹ như tiên nhân xuất thế, làm cho người nhìn lên hô hấp tạm thời bị đình chỉ.

Trong ngực Nhan Tu Độc run lên, trong lòng tư vị bồi hồi không nói nên lời, dường như y sớm đã biết được vẻ đẹp của Nguyệt Ảnh sẽ không vì tuổi mà biến mất.

Hắn phục sức chỉnh tề, dung nhan diễm lệ xinh đẹp mang theo vào tia tà ngạo điên cuồng, quần áo làm từ tơ lụa trắng thuần phơ ra vóc người của hắn, cổ họng Nhan Tu Độc một tr

ận phát khô, hắn trong mộng toàn thân xích lửa, đôi chân trắng mịn thon dài quần lầy thắt lưng y, tiếng rên rỉ nước nở cầu xin y tiến vào thật sâu, thật sâu bên trong.

Nguyệt Ảnh lạnh lùng mà nhìn bọn họ, tựa như căn bản chỉ có hàn khắc lãnh liệt mà không thấy hai người.

Tình hình như thế này, trái tim Nhan Tu Độc yên tĩnh đi một chút, bởi vì y có thể xác định được đoạn hoan tình tươi đẹp trong đầu sợ rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

“Vào Cầu Hận lâu của ta, không thể cầu sinh, chỉ có con đường chết.” Nguyễn Cầu Hận lạnh lẽo nói.

Lương Thanh Nghĩa nghe thấy hắn mở miệng, sự nóng nảy trong lòng liền dâng lên.

“Tiểu sư đệ, chúng ta đã không so đo huyết cừu diệt trang với ngươi, ngươi tốt xấu gì cũng nên nhớ kỹ đến tình nghĩa chúng ta từng chiếu cố ngươi, đại sư huynh chính là người chăm sóc ngươi từng li từng tí cho tới khi ngươi lớn, mặc dù sau đó hắn vì nhiều chuyện khác nhau, không cách nào kề cận ngươi, ngươi ít nhất cũng phải biết chữ ơn đánh vần như thế nào chứ!”

Nguyễn Cầu Hận nhẹ mấp máy môi, trong giọng nói tràn đầy khinh thường: “Ta không biết là ta có cần phải nghe một tên phế vật chẳng chỗ nào dùng được nói hay không? Phế vật thì chỉ có bộ dáng của phế vật, càng huống chi trang là ta diệt, người do ta giết, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cảm thán cái gì là tình nghĩa sư huynh đệ sao... Ngu ngốc?”

Lương Thanh Nghĩa trên mặt tỏa ra hồng quang hung ác, Nhan Tu Độc ngăn cản hắn xông lên, y cúi đầu một cái.

“Đã không còn tình nghĩa sư huynh đệ, chúng ta sẽ không nói về tình nghĩa, Nguyễn lâu chủ y thuật tinh diệu vang danh thiên hạ, ngu nhì không biết đã trúng phải loại độc gì, xin mời lâu chủ giờ cao đánh khê cứu nó một mạng, sau này nếu muốn phải trả giá bất kỳ cái gì, Nhan mỗ nguyện ý hi sinh tánh mạng hồi báo lâu chủ.”

“A, lời này ngươi nói thật êm tai, êm tai,” Nguyễn Cầu Hận cười khê.

“Đại sư huynh, ngươi việc gì phải ăn nói khép nép với hắn, hắn căn bản là đại ma đầu, là yêu vật bị người trong võ lâm khinh bỉ, nếu không phải vì kiêng kỵ độc nghệ của y thuật của hắn thì hắn đã bị diệt từ lâu rồi.”

Lương Thanh Nghĩa không thể chịu đựng được mà muốn ra tay giết chết con quỷ trước mặt này, cái kẻ nhất định là mặt người dạ thú đó, càng không thể chịu được người luôn luôn nhân từ với ngoại nhân là đại sư huynh mà hắn hết sức tôn kính phải chịu sự khi dễ của ma đầu kia.

“Vì bảo bối nhi, tức giận kiểu gì ta cũng có thể chịu được.” Nhan Tu Độc bình thản nói ra.

Lương Thanh Nghĩa trong nháy mắt liền cảm mồm, mối bận tâm lớn nhất của đại sư huynh chính là tính mạng của đứa con, hắn cũng chỉ có thể nghiêng răng cúi đầu nói: “Không sai, vì bảo bối nhi, vậy thì cứ tính luôn tính mạng của ta vào trong đó.”

Bọn họ đã ăn nói khép nép như vậy, nhần nhện khấn khâu, thật không ngờ cổ họng Nguyễn Cầu Hận chỉ tuôn ra vài tiếng nhạo báng khinh thường.

“Muốn mạng của những kẻ vô dụng như các ngươi? Các ngươi cũng không khỏi tự nâng giá mình lên quá mức rồi đó!”

Lương Thanh Nghĩa không thể ẩn nhẫn, lại điên lên.

Chỉ thấy Nhan Tu Độc càng hạ mình, thống khổ nói: “Nguyễn lâu chủ, ái thể của ta đã chết, chỉ còn lưu lại duy nhất một đứa con, ngươi cũng biết thân thể cơ khổ của ta, từ nhỏ đã không cha không mẹ, đưa mắt nhìn quanh thế gian không người thân thích, chỉ có duy nhất một đứa con này, nếu như ngươi thật sự có thể cứu bảo bối nhi, ngươi muốn cái gì, ta cũng có thể cho ngươi cái đó.”

Trong lời hần nói từ câu từng từ tràn ngập tình cảm, khả khác động dung, nhưng hiển nhiên không tác động được đến Nguyễn Cầu Hận.

“Đây là thái độ cầu xin của các người sao?”

Nghe vậy, trong lúc Lương Thanh Nghĩa còn đang đứng thẳng thì Nhan Tu Độc đã quì xuống.

“Cầu Nguyễn lâu chủ cứu bảo bối nhi một mạng.”

“Tự nhìn lại bộ dáng ti tiện của của người đi, đừng ở chỗ này làm bẩn mắt ta, cút.”

Lương Thanh Nghĩa cũng chẳng thể tiếp tục nhẫn nại liền xông về phía trước nói lí: “Tiểu sư đệ, huynh trưởng như cha, người nói đại sư huynh có chỗ nào đắc tội với người, trong trang mọi người hòa nhau nói bậy về người, đại sư huynh cũng chưa từng nói một câu, phải không?”

Hắn không nói lời nào thì thôi, hắn vừa nói xong, mặt Nguyễn Cầu Hận lập tức đen sì phủ kín một tầng sát khí. “Ta đổi ý rồi, hai người các người ở lại đây làm tôi tớ hai mươi năm, ta sẽ cứu tiểu oa nhi kia một mạng.”

Nghe vậy, Lương Thanh Nghĩa giận đến phát run, “Người quả thực khinh người quá đáng, ta chưa từng tính tới nợ người phé đi chân ta, người hóa ra lại còn...”

Nguyễn Cầu Hận không thèm để ý ra lệnh đuổi khác: “Người chi bằng cút đi, ta không cần người tới cầu xin ta.”

“Ta tình nguyện làm tôi tớ bốn mươi năm, nhị sư đệ là người tốt, hướng hô bảo bối nhi với hắn không thân không thích, một mình ta sẽ gánh chịu tất cả.”

“Không được, muốn thì cả hai người đều phải làm, không muốn thì cút hết ra cho ta.”

Lương Thanh Nghĩa quát: “Tiểu sư đệ, người làm như vậy rốt cuộc được lợi cái gì? Người nói đi!”

Tựa như nghe thấy chuyện cực kì nhục cười, Nguyễn Cầu Hận cười ha hả, khóe môi run rẩy kèm theo ánh mắt lãnh khốc làm cho kẻ khác phát run.

“Ta được lợi chỗ nào, ta chỉ muốn trong lòng sướng khoái, cao hứng là tốt rồi; nhìn thấy các người càng ngày càng bi thảm, càng ngày càng ti tiện, ta lại càng vui vẻ, càng sướng khoái.”

Lương Thanh Nghĩa trong khoảng thời gian ngắn chờ người ra, hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy. “Người là đồ điên! Tiểu sư đệ, người là một kẻ điên chính cống.”

Khóe miệng Nguyễn Cầu Hận lộ ra nụ cười trào phúng, nhưng mà ý cười này hoàn toàn không có lan tới mắt, cái này đại biểu cho hắn căn bản không biết phải cười như thế nào.

“Đáng tiếc các người hôm nay phải cầu xin kẻ điên như ta,”

“Nhị sư đệ, là ta vô dụng gây phiền hà cho người rồi.”

Lương Thanh Nghĩa đồng ý làm tôi tớ, chỉ để cứu vớt tính mạng đứa con trai duy nhất của Nhan Tu Độc, làm cho Nhan Tu Độc cảm kích không thôi.

Lương Thanh Nghĩa nói an ủi: “Không sao cả, đại sư huynh, dù sao ta cũng như vậy rồi. Đã là một phé nhân, có thể ở trong lâu ngày ăn cơm ba bữa, tự hồ như cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm lắm.”

Nhan Tu Độc cúi đầu không nói, hai người bọn họ cùng ăn được hoàn Nguyệt Ảnh đưa cho, hắn chỉ nói: mỗi tháng cần ăn một viên thuốc giải, nếu không thì toàn bộ lực phủ ngũ tạng sẽ hư thối rửa nát, mà đau đớn đến muốn tự sát cũng chẳng thể kháng cự lại được thống khổ của nó.

Nghe hắn nói vậy, cái này có thể chính là độc được đệ nhất thiên hạ rồi.

Nhan Tu Độc rốt cuộc biết được kẻ kia vì sao phải cam tâm làm thủ vệ rồi.

Nguyệt Ảnh lại còn nói: “Các người không thể gặp lại đứa trẻ đó, chờ khi ta chữa trị cho nó xong, khi nào tâm tình ta tốt một chút, các người cầu xin mà ta vui vẻ, cao hứng mới có thể cho các người gặp lại nó.”

Cái này không nằm trong điều kiện thỏa thuận, làm Lương Thanh Nghĩa phần nộ đến run rẩy; mà Nhan Tu Độc thì chỉ cần biết đứa con được cứu, trong lòng cho dù tiếc nuối nhưng y cũng không oán giận như Lương Thanh Nghĩa, có lẽ cá tính của y lúc nào cũng hiền hòa cho nên chẳng thể nổi nóng được.

Bọn họ ở trong lâu làm tới hơn một tháng, thường ngày có một lão quản gia râu tóc bạc trắng sẽ phân phó một ít công việc cho bọn họ làm, ở được một thời gian, bọn họ đã biết hết những kẻ tới ở trong đây, tất cả đều là người có công phu hết sức thâm hậu, tất cả bọn họ đều ít nói, ngày xưa có huy hoàng thế nào thì cũng chẳng có ai hé răng lấy một câu.

Bởi vì bây giờ bọn họ ở trong lâu cũng chỉ là tới tới mà thôi, mỗi tháng cũng đều phải ngửa tay xin thuốc giải thì mới có thể duy trì mạng sống.

Trong lâu luôn tràn ngập một cỗ hào khí quỷ dị, nhiều người trả thù, càng nhiều kẻ nhàm chán khiêu khích, nhưng mà những người này chỉ cần đi vào ma trận trong hoa viên đều đã bỏ mạng, căn bản không có ai xông qua được trận pháp này; xem ra là do Nguyệt Ảnh làm.

Lúc đầu là do thủ hạ cố ý không lưu tình, để cho bọn họ đi vào.

Ngày hôm đó, quản gia nói to: “Các người vào trong lâu của lâu chủ quét dọn sạch sẽ, nhớ kỹ, không được làm hỏng bất kì vật gì, lâu chủ mà nổi giận thì sẽ giết người không chớp mắt đó.” Lương Thanh Nghĩa trong miệng lầm bầm, trong lòng mắng chửi không dứt, nói tới giết người không chớp mắt, hẳn còn phải sợ một tên tiểu quỷ rằng mọc còn chưa đủ sao.

Bọn họ đi vào lâu các mà Nguyễn Cầu Hận ở, liền phát giác không khí nơi này rất khác biệt, bố trí tỉ mỉ, mà Lương Thanh Nghĩa thì vừa quét vừa mắng Nguyệt Ảnh, hẳn chính là mắng lầm bầm, căn bản không có nói thành lời.

Nhan Tu Độc chặn lại nói:

“Nhị sư đệ, người im lặng chút đi, đừng gây chuyện nữa! Nếu để bị người khác biết được, đi ton hót lên trên, chẳng phải lại ăn thêm ít nhiều đau khổ sao?”

“Ta mới chẳng sợ bị ném mùi đau khổ, cho dù tan xương nát thịt ta cũng phải nói, hẳn căn bản là một kẻ bại hoại, người nào dây dưa với hắn, cũng sẽ mục rữa cả, hẳn lục thân không nhận, chẳng những giết sư phụ dưỡng dục hắn, ngay cả người là người lúc nào cũng tốt với hắn nhất thì nhận được cái gì?”

Hắn tự hỏi rồi lại tự đáp: “Là tới tới bị hắn khinh khi! Chắc lẽ chúng ta ti tiện tới vậy sao?”

Hắn nói càng lúc càng lớn tiếng, thế nhưng bên trong lại vọng ra lời nói lạnh còn hơn cả hàn băng:

“Người muốn tan xương nát thịt phải không, ta đây cần gì phải khách sáo với người nữa!”

Bọn họ liền biết Nguyệt Ảnh đang ở trong phòng, trên mặt Lương Thanh Nghĩa lúc trắng lúc xanh.

Sống cuộc sống tới tới này, hẳn đã sớm biết thủ đoạn lợi hại của Nguyệt Ảnh, chỉ là trước mặt hắn đóng kịch không dám nói, mà sau khi thỏa thuận điều kiện xong cũng chưa từng gặp lại hắn, nghĩ không ra hẳn có phải đã chết hay chưa, nói xấu hắn thì hẳn lại có mặt ngay hiện trường.

Lương Thanh Nghĩa nghĩ thông suốt cả giận nói: “Dù sao làm một tới tới, cho dù cúi đầu sống một hai chục năm cũng chỉ là một kẻ tới tới, không bằng làm một nam tử hán; hai mươi năm sau vẫn là một nam tử hán.”

“Người không thể nói ít đi một chút sao? Nhị sư đệ.” Nhan Tu Độc thần sắc nghiêm nghị hung hăng quát hắn một trận.

Lương Thanh Nghĩa lúc này mới im miệng.

“Nói phế vật này cút ra ngoài, ta không muốn thấy hắn.”

Lương Thanh Nghĩa nghe thấy hắn nói lời khó nghe, liền nổi điên; Nhan Tu Độc lại lắc đầu, chỉ ra ngoài cửa nói hắn đi ra ngoài, hẳn mới không

cam lòng mà rời đi.

Nhan Tu Độc lau bàn, phòng ngoài đã lau dọn sạch sẽ, vào bên trong, quét dọn giường chiếu này nọ, gối trên giường vẫn còn lưu lại mấy phần hương thơm tươi mát chưa tan, mùi thơm liêu nhân ấy nhắc nhở đến tình yêu khắc nơi sâu nhất trong trí nhớ của Nhan Tu Độc.

Trên bức vách khác có một cánh cửa, y mở ra mới biết phía sau có một hành lang nhỏ, đi dọc theo hành lang mở cánh cửa ngăn cách ra, chính là thủy tuyền lạnh lẽo mà y nhìn thấy hôm nọ.

Một lần nữa tự nhắc nhở bản thân tất cả chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng mà tất cả chi tiết trong mộng đều rất rõ ràng, y thật sự không thể biết được rốt cuộc đâu là mộng còn đâu là thật!

Cả người y run lên, trong thủy tuyền dĩ nhiên có người, thấy cả quần áo đặt bên cạnh bờ ao, liền biết người trong ao chính là đang tắm rửa.

Y lùi lại vài bước, định bỏ đi.

Nguyễn Cầu Hận thản nhiên nói: “Trốn ở đó làm cái gì? Lại đây giúp ta chà lưng.”

“Ta sẽ không chà lưng...” Ánh mắt Nhan Tu Độc dõi theo da thịt mềm mại săn chắc sau lưng hắn, thanh âm ấp úng, lại phát hiện ra mình đang nhìn cái gì, y lập tức lui lại mấy bước, giống như là vừa gặp yêu ma quỷ quái.

Nguyễn Cầu Hận vẻ mặt thoát cái trở thành hung thần ác sát, “Có lẽ sau khi ta giết thẳng oắt con kia, người sẽ biết phải chà lưng như thế nào nhỉ.”

Hắn nói đầy hung tàn, rốt cuộc làm cho Nhan Tu Độc di chuyển cước bộ có chút không vững đi tới, y cầm lấy khăn, nhẹ nhàng lau lên da thịt trắng mịn đang bao bọc trong tầng nước lấp lánh.

“Dùng sức một chút.” Nguyễn Cầu Hận ra lệnh.

Nhan Tu Độc dùng thêm một chút lực đạo, da thịt tuyết trắng cơ hồ không nhìn rõ cơ lí, trong trẻo như có thể nhìn thấu vào bên trong, lòng lực mạnh một chút, lại sợ như sẽ làm làn da mềm mại bị thương.

Y nhớ đến cái ngày trong mộng ấy, y nâng lên cánh móng mềm mại, càng không ngừng mãnh liệt xỏ xuyên, cảm giác như sóng cuộn biển gầm bao phủ toàn bộ lí trí của y, da thịt tuyết trắng của hắn khi đó có bị y cọ xát đỏ hồng?

Nghĩ tới đây, y mới ý thức được bản thân đang nghĩ đến cái gì, càng đáng sợ chính là hạ thân y dĩ nhiên lại có cảm giác, dưới sự hoảng hốt, khăn bố trong tay liền rơi vào trong nước.

Nguyễn Cầu Hận quay nghiêng đầu, nhìn y ở phía sau muốn chạy trốn, chân liền trượt ngã, một phát ngã nhào, té thẳng vào trong ao.

“Người vì sao phải trốn?”

Nhan Tu Độc không nói lời nào, bởi vì Nguyễn Cầu Hận bò lên bờ, toàn thân y xích lôa, những sợi tóc đen quấn lấy thân thể trắng nõn, hắc bạch giao triền, tươi đẹp liêu nhân, khiến kẻ khác hoa mắt thần mê.

“Người tại sao không trả lời?”

Thấy Nhan Tu Độc như cũ không nói lời nào, Nguyễn Cầu Hận giơ bàn tay lên, một tát giáng xuống, đánh cho đầu Nhan Tu Độc lệch qua một bên, hắn nói lạnh như băng: “Chủ tử đang hỏi người, người dựa vào cái gì không trả lời? Người có phải chưa được dạy dỗ qua không?”

Mặt hắn nhìn Nhan Tu Độc, làm cho Nhan Tu Độc trong ngăn ngủ không thể hô hấp, sợ khinh nhờn đến tuyệt thế chỉ tư như hắn, trái tim trong ngực không ngừng nảy lên, mồ hôi túa ra khắp mặt, hai tay y cũng tràn đầy mồ hôi, mà dưới hông y lại càng thêm sưng to hết sức khó chịu.

“Ta đẹp không?”

Nhan Tu Độc quay đầu đi chỗ khác, run giọng đáp: “Ta không biết.”

Nguyễn Cầu Hận dùng sức kéo đầu y quay lại, để cho y phải đối mặt với mình, không cho y tránh né; gương mặt xinh đẹp tàn khốc của hắn nổi lên má lúm đồng tiền, “Ta hỏi người, ta đẹp không?”

Nhan Tu Độc nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt, y không biết trên đời này còn có ai có thể đẹp hơn hẳn hay không, làm cho lòng người vỡ nát, mà phải bận tâm lo lắng không thôi.

“Đẹp...” Thanh âm y run rẩy, rốt cuộc nói ra, mà đây chính là lời từ tận đáy lòng của y.

Khuôn mặt Nguyễn Cầu Hận ngưng trọng, lại hung hăng đánh một chưởng vào giữa ngực Nhan Tu Độc; Nhan Tu Độc bị hấn đánh bay, trong ngực dâng lên đau đớn, thiếu chút nữa ngay cả thở cũng thở không được.

Nguyễn Cầu Hận sải bước đi đến trước mặt y, “Lần sau mà còn dùng loại ánh mắt mê đắm này nhìn chăm chăm ta, xem ta móc mắt của ngươi ra như thế nào! Ngươi là ai, cũng dám nhìn ta như vậy sao.”

Nguyễn Cầu Hận lại cường hân giáng xuống một chưởng, Nhan Tu Độc bị hấn đánh cho khóe miệng ứa máu, xụi lơ trên mặt đất, hấn lúc này mới ngừng tay bỏ đi.

Sự đau đớn dâng lên trong ngực, làm cho Nhan Tu Độc cơ khò khó có thể chống đỡ cứ thế chậm rãi lê thân trở về; vừa đến phòng ngủ của mình, y cũng không nhịn được nữa mà học máu.

Lương Thanh Nghĩa ở phòng kế bên nghe được tiếng nôn mửa, mở cửa ra bất ngờ nhìn thấy Nhan Tu Độc bị thương nặng như vậy, hấn vội vàng xông vào ôm lấy y, đặt lên giường, nhưng ngay sau đó Nhan Tu Độc lại tiếp tục học máu.

Lương Thanh Nghĩa gấp đến độ giống như kiến bò trong chảo nóng, muốn chạy đi yêu cầu hạ nhân báo cho Nguyễn Cầu Hận.

Quản gia vừa nhìn vết thương, liền biết ngay là lâu chủ hạ thủ, lãnh đạm nói: “Xem ra là y đắc tội lâu chủ, lâu chủ cho hấn ném mùi đau khổ, dù sao chết thì cũng sẽ chết mà không chết thì cũng chẳng thể chết được, chẳng có gì phải suy nghĩ.”

Lương Thanh Nghĩa nổi giận muốn động thủ đánh người, nhưng mà chân hấn bị tàn phế, đi lại đã rất không thuận tiện, làm sao có thể động thủ với người khác đây? Chỉ cần quản gia đá vào vết thương cũ của y, cũng dễ dàng làm cho hấn ăn đau không thể bỏ dậy nổi.

“Trong Cầu Hận lâu, chẳng ai lại đi trông nom người khác sống hay chết, tất cả mọi người chỉ cần bản thân còn sống là được, chờ người ở nơi này được một năm, người cũng sẽ lãnh đạm như vậy.”

“Lãnh đạm cái rắm.” Lương Thanh Nghĩa mắng to thành tiếng.

Quản gia không để ý tới hấn bỏ đi, chỉ còn hấn mắng chửi với không khí, cuối cùng hấn đành nuốt tất cả xuống đi nhanh về phòng, chiếu cố Nhan Tu Độc đã học máu cả đêm.

...

Trong mộng, Nhan Tu Độc giống như được quay lại khoảng thời gian trước, khi đó Nguyệt Ảnh vừa tròn mười hai tuổi.

“Đại sư huynh, chiêu này của ta có đúng hay không vậy?”

Người nói chuyện, trên khuôn mặt xinh đẹp đã có chút bộ dáng thiếu niên, nhưng mà khuôn mặt rạng rỡ sáng chói, rất dễ dàng làm cho người đi ngang qua hấn phải dừng lại ngoái nhìn, mặc dù hấn còn chưa trưởng thành, nhưng mà từ bộ dáng của hấn đã có thể thấy được tương lai nhất định sẽ trở thành một mỹ thiếu niên.

Y có chút lắc đầu, khóe miệng mỉm cười, Nguyệt Ảnh mười hai tuổi mặc dù vẫn còn là một đứa trẻ, sự ngây thơ vẫn còn chưa mất đi, thường thường quán quít lấy y nói đủ chuyện trên trời dưới đất; mà khi hấn nói hấn muốn học thêm một ít công phu, sư phụ cũng sẽ không tức giận, hấn cứ thế tìn đến y hỏi chút chuyện võ công.

Y cũng không biết Nguyệt Ảnh là thật sự không biết, hay là giả bộ không biết, thường thường sẽ làm sai tư thế, để cho y chỉnh lại một lần nữa.

“Không đúng, tay này phải đánh ra như vậy, nếu không sẽ không có lực, còn có thất lưng của đệ hơi nghiêng, phải giữ thẳng một chút, như vậy mới có lực.”

“Thất lưng có lực thì có thể làm gì?” Nguyệt Ảnh luyện tới cụt hứng, không nhin được mà chép miệng oán giận.

Nhan Tu Độc nghe thấy thiếu chút nữa thì phì cười, y lơ đãng nói mang theo một chút cười chê: “Thất lưng người có lực, sau này phụ nữ mới thích người.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng y liền hối hận, Nguyệt Ảnh mới mười hai tuổi, ở đâu ra mà có thể biết chuyện tình nam nữ chứ, bình thường với sư huynh đệ bằng tuổi nói giỡn còn không sao, nói cho Nguyệt Ảnh nghe thật sự là có chỗ không phù hợp.

Hết lần này tới lần khác Nguyệt Ảnh lại tò mò hỏi: “Tại sao thất lưng có lực thì phụ nữ lại thích ta?”

Nhan Tu Độc không trả lời, Nguyệt Ảnh lại càng quẩn quít lấy y hỏi dồn.

Y chịu không nổi sự quấy rầy của hắn, nói đáp ứng: “Đệ đem mấy chiêu này luyện thành thạo, khi đó ta sẽ nói cho đệ biết.”

Nguyệt Ảnh nghe y nói xong, hứng thú luyện tập liên tục, y nhìn hắn luyện đây người toàn là mồ hôi, lại sưng nịch mà cầm lấy khăn lau lau đi mồ hôi trên trán cho hắn.

Nguyệt Ảnh chỉ chỉ vào cổ mình nói: “Còn có chỗ này nữa, đại sư huynh.”

Y cũng chiều chuộng hắn, cười nói: “Được, được.”

Mồ hôi từ cổ chảy vào bên trong áo, Nguyệt Ảnh chỉ vào trong quần áo mình nói, “Trong này cũng toàn là mồ hôi, đại sư huynh tiện thể giúp ta lau luôn đi.”

“Đứa nhỏ này, tự lau cơ thể của mình đi.”

Nguyệt Ảnh cười nhờ vả: “Không muốn, ta càng muốn đại sư huynh giúp ta lau! Mau giúp ta lau đi mà.”

Cả cơ thể hắn dính sát vào trong lòng Nhan Tu Độc, Nhan Tu Độc lắc đầu, không thể tránh được sự làm nũng của hắn, trong lòng tràn ngập thân thiết vô hạn cùng cảm giác ngọt ngào.

4. Chương 4

Nhan Tu Độc bởi vì cưng chiều hắn, không thể làm gì khác hơn là tay cầm khăn bố, chậm rãi hướng vào trong áo của Nguyệt Ảnh mà chà lau, muốn lau khô mồ hôi trên người hắn, để tránh bị gió lùa qua lại bị cảm lạnh.

Chẳng biết làm sao, tay y lại đụng đến nhũ tiem nho nhỏ của Nguyệt Ảnh, cả người y trở nên bối rối, dường như có một tia sét đánh thẳng vào người, trong phút chốc toàn bộ cơ thể đều trở nên tê dại.

Nguyệt Ảnh lại hồn nhiên cười với y, y cúi đầu nhìn xuống dưới.

Mồ hôi nóng ẩm chảy dọc theo cần cổ mềm mại của Nguyệt Ảnh, hắn mặc dù còn nhỏ, nhưng mà tư thế ngửa đầu ra cũng rất đẹp để mị thái, mà nhũ tiem nho nhỏ đó, màu hồng nhàn nhạt phi thường đáng yêu, làm cho người ta không nhin được muốn đưa tay đến vuốt ve một phen.

Y vừa nghĩ đến như vậy, hóa ra đã thật sự đưa tay đến vuốt lên nhũ hồng của Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh có chút cười nhăn nhó: “Thật nhột quá, đại sư huynh, huynh có trò chơi mới gì à? Ta cũng muốn chơi với huynh.”

Hắn không kiêng nể gì mà đưa tay tiến vào trong vạt áo y, bắt đầu an ủi đầu nhũ y, một cổ khoái cảm cấp tốc nẩy lên, hạ thân y nóng lên kèm theo từng đợt tê dại dựng thẳng, y sợ đến mức vội vàng đẩy Nguyệt Ảnh ra.

Nguyệt Ảnh bị y đẩy ra, té ngã xuống đất, đã vậy chân còn bị thương, nướ mắt cứ thế chảy xuống, chính là không có kêu đau, lại còn đem vết thương dấu đi, lau lau nước mắt, làm bộ như chưa từng bị ngã.

“Đừng để cho sư phụ biết, bằng không hắn sẽ phạt người.”

Trong lòng Nhan Tu Độc rất cảm động, nhưng cũng rất bồn loạn, không biết tại sao vừa rồi mình lại có cảm giác kì quái như vậy, sự vụ đối với Nguyệt Ảnh luôn thương yêu chiều chuộng, nếu mà Nguyệt Ảnh mách với sư phụ, chính mình nhất định sẽ không tránh được đòn

n đau.

Sau đó y lại vì Nguyệt Ảnh mà xúc thuốc, rồi trực tiếp bế Nguyệt Ảnh trở về phòng ngủ, còn bản thân sau khi quay lại phòng lại không có cách nào ngủ được, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy một trận quái dị.

Đêm hôm đó. y gặp một cơn ác mộng mà bản thân chẳng thể tưởng tượng ra được.

Y ở trong mộng xâm phạm Nguyệt Ảnh chỉ mới mười hai tuổi, bất luận Nguyệt Ảnh kêu lên đau đớn như thế nào, nói không nên, y chính là chẳng có cách nào không chế được thú dục của bản thân, cứ vậy một lần lại một lần cường bạo hấn.

Sau khi tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, y sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, dưới thân sưng to đau đớn khó chịu.

Nhưng mà Nguyệt Ảnh lúc nào cũng ngây thơ đi đến bên cạnh y, ánh mắt y nhìn Nguyệt Ảnh càng lúc càng khác lạ, y lúc nào cũng cảm thấy đói khát muốn nhìn thấy hai điểm hồng trên ngực hấn, càng không thể tự chủ được mà muốn chạm vào hấn, hôn lên gương mặt hấn.

Y còn tưởng rằng bản thân luôn luôn cầm dục, không giống như các sư đệ ra ngoài tìm đến kĩ viện để giải quyết. Vì vậy y tìm tới một kĩ viện ở gần trang, chọn một cô nương xinh đẹp sạch sẽ; nhưng mà sau khi quay về trang, nhìn thấy Nguyệt Ảnh, cảm giác sắc dục vẫn chẳng giảm bớt được chút nào, chỉ càng thêm mãnh liệt mà thôi,

Y cũng không có biện pháp nào chấp nhận được thú tính biến thái của mình, lại càng không muốn gây ra bất kì thương tổn nào cho Nguyệt Ảnh lúc nào cũng sùng bái y, vì vậy y tự nguyện ra ngoài, đi đến nơi xa nhất sơn trang, giải quyết những việc khó nhất, mấy tháng trời mới về lại sơn trang một lần.

Nhưng mà như thế này căn bản là không có cách nào đè nén được ác mộng của bản thân, mỗi lần quay về trang, Nguyệt Ảnh hiện ra càng thêm động lòng người, y thậm chí nhìn thấy hấn từ xa đã trở nên mê muội, ngay cả khi hấn đi ngang qua, cũng có thể nghe thấy được hương thơm tươi mát trên người hấn lưu lại, y theo đó mà cảm thấy nội tâm dâng lên một trận tê dại đầy hưng phấn.

Nhưng mà nam nhân với nam nhân như thế nào có khả năng... Càng hướng chi Nguyệt Ảnh cũng không phải là người có tình cảm biến thái, bởi vậy thời gian y ở lại trong trang càng ngày càng ngắn, nhưng mà trong mộng số lượng lần xâm phạm hấn lại càng lúc càng thường xuyên hơn.

Thường xuyên đến mức làm y sợ hãi, ngay cả một cái liếc mắt của Nguyệt Ảnh cũng làm cho y kích động không thôi. Bằng thực lực của y, y có thể tách khỏi sơn trang, nhưng mà không thấy Nguyệt Ảnh, trong lòng y rất nhớ; thấy hấn rồi, lại càng thêm cuồng quít trong giấc mộng xuân.

Hấn ra khỏi trang thật lâu mới trở lại một lần, Nguyệt Ảnh ban đầu còn có thể bĩu môi giận dữ, nhưng dần về sau, hấn từ từ lớn lên, tựa hồ tình cảm cũng không còn như trong quá khứ, ngay cả đi ngang qua người y, cũng như là không quen biết.

Lúc này trong ngực y một trận quặn đau, rồi lại tự nói với chính mình, như vậy là tốt nhất, hấn vĩnh viễn sẽ không thể biết được dục vọng tị tiện của mình, trong lòng hấn, mình vĩnh viễn là một đại sư huynh lúc nào cũng nâng niu chiều chuộng hấn là đủ.

Mãi cho đến một ngày, Nguyệt Ảnh phóng hỏa giết người, thiêu trang hủy diệt hết thảy, y mới hiểu được hấn không bao giờ còn là Nguyệt Ảnh đáng yêu mê người vốn luôn ở trong trái tim mình bấy lâu.

...

“Đau quá...”

Trong ngực Nhan Tu Độc vừa đau lại vừa nóng, dường như cả người đang bị đun sôi, cử động dù chỉ một ngón tay cũng làm cho y thống khổ vô cùng, toàn thân như đang bị hỏa thiêu, ngay cả người trước mặt cũng không thấy rõ.

Người trước giường thờ ơ lạnh nhạt liếc nhìn khổ trạng của y, thấy y không chịu được nhiệt khí nóng rực trong ngực vươn tay ra, người nọ cũng không có ý định cầm lấy tay y.

Có lẽ như vậy chết đi cũng tốt lắm, y sẽ không phải cường ngạnh áp chế đi dục vọng khổ luyện của mình, không cần lần nữa mơ đến cảnh vườn ma trảo xâm phạm đến Nguyệt Ảnh; thậm chí ngay cả trong mộng, y đối với chuyện Nguyệt Ảnh trở nên lả lơi mà phi thường vui sướng, mà mình như vậy còn không bằng cả cầm thú, có lẽ y sẽ không cần phải đối mặt thêm lần nào nữa.

Có lẽ Nguyệt Ảnh đã sớm biết mình dùng ánh mắt như thế nào mà nhìn hắn, hắn mới có thể nổi điên bên cạnh ao; vừa nghĩ đến Nguyệt Ảnh biết được dục vọng hạ lưu của mình đối với hắn, trong ngực y bỗng trở nên lạnh lẽo.

Y không kềm được mà nghĩ đến ánh mắt khinh bỉ của Nguyệt Ảnh nhìn y đầy khinh khi, y không muốn trong lòng hắn hình tượng của mình chẳng còn sót lại chút gì, Nguyệt Ảnh không có khả năng thương y, nhưng mà y hi vọng ít nhất những khi nào Nguyệt Ảnh nhớ về y, cũng chẳng phải hình dung bằng hai chữ khinh thường.

Từ sau khi sơn trang bị Nguyệt Ảnh thiêu hủy, y đã chưa một lần gặp lại hắn.

Y chưa từng có nhiều năm như vậy không gặp hắn, nghĩ đến đó trái tim cơ hồ cũng muốn ngừng đập, cũng cơ hồ sắp phát điên, y hận không thể vọt vào trong Cầu Hận lâu, chỉ cần nhìn thấy Nguyệt Ảnh một lần là đủ; nhưng y biết được bản thân căn bản là không có lí do gì để gặp hắn cả, Nguyệt Ảnh cũng không muốn gặp lại y.

Mà lần này bảo bối nhi trúng độc, vừa vặn cho y một lí do, làm cho y có thể quang minh chính đại mà đi tìm Nguyệt Ảnh.

Cho nên khi y thật sự đến được Cầu Hận lâu, mới có thể ngay trong mơ mà nhìn thấy bản thân đang xâm phạm Nguyệt Ảnh, mùi vị trên người Nguyệt Ảnh vừa thơm mát lại ngọt ngào, toàn thân mát lạnh, thỏa thích trên môi ngọt như ngọc dịch, còn có khi y tiến thẳng vào trong cơ thể hắn, thanh âm yêu kiều của hắn, làm cho tất cả những mộng xuân trước kia của y đều buồn bã thất sắc.

Giấc mộng chân thật ấy làm cho y vừa ngọt ngào vừa cay đắng, nhưng mùi thơm ngọt ngào của hắn, rất ngọt, làm cho y không thể nào quên đi được.

Tựa như bất luận kẻ nào trước khi chết đều có hồi quang phản chiếu, y lại nghe thấy mùi vị thơm mát ngọt ngào kia, hương thơm đó làm cho y mê muội không thôi, vài sợi tóc lòa xòa dừng lại trên ngực y.

“Đau không?”

Theo sau câu nói, ngón tay lạnh lẽo đè lên ngực Nhan Tu Độc khiến khi đau đến rên thành tiếng; áp bách này, làm cho y đau đến không cách nào thở được, càng không có cách chi trả lời.

“Có đau như trái tim của ta không?” Làn môi mềm mại phủ lên đôi môi Nhan Tu Độc, mở ra hàm răng nghiêng chặt của y, cái lưỡi thơm mát vị đỉnh hương theo đó tiến vào trong, cùng đầu lưỡi y giao triền quấn quít... Y lần đầu tiên có dũng khí phóng dăng như vậy mà hôn người trong mộng đang ở ngay trước mặt.

Hắn là Nguyệt Ảnh xinh đẹp, hắn là Nguyệt Ảnh mà trong lòng lúc nào cũng nhớ nhung đến nhưng cũng là Nguyệt Ảnh mà y không cách nào dám mạo phạm.

Nụ hôn triền miên đến khi y không có cách nào thở được, đôi môi lại hé mở, một viên được hoàn trôi vào miệng y, một mùi hết sức cay độc; cổ cay độc ấy sau khi tiến vào trong cổ họng đi thẳng vào dạ dày, cơn đau đón nơi ngực y tựa như tốt hơn rất nhiều.

Y cũng đã bình ổn hô hấp, trong ngực đã không còn cảm thấy đau như trước.

Không quá vài ngày, Nhan Tu Độc lần nữa phục hồi thần trí, bên cạnh giường là Lương Thanh Nghĩa đã không ngừng túc trực vài ngày không ngủ.

“Đại sư huynh, người có khỏe không? Người ới ra rất nhiều máu.”

Nhìn sắc mặt hần tiều tụy, cũng biết Lương Thanh Nghĩa trong những ngày y hôn mê đã chăm sóc y như thế nào, trong lòng Nhan Tu Độc gánh nặng không ngừng gia tăng, ngay cả trong ngực cũng trở nên đau buốt, nhưng y vẫn hé ra một mặt cười lãnh đạm.

“Ta đã tốt hơn nhiều rồi, nhị sư đệ, ngươi cũng nhanh nhanh đi nghỉ ngơi đi, đừng để ngã bệnh.”

“Nguyệt Ảnh thật không phải là người, hần tại sao lại đánh một chưởng vào ngay ngực ngươi, chẳng phải là muốn giết ngươi hay sao...”

Lương Thanh Nghĩa kích động không thôi, không nhịn được lấy tay đâm xuống giường, hần không biết Nguyệt Ảnh tại sao lại lãnh khốc vô tình đến như vậy, đại sư huynh cũng đâu có làm bất kì chuyện gì có lỗi với hần đâu cơ chứ.

Có lẽ trong trang có thể có các sư đệ khác ngấm ngấm tổn hại hần, thậm chí xa lánh hần, nhưng có trời đất này chứng giám, hần chưa từng nhìn thấy đại sư huynh làm ra những chuyện như vậy, thậm chí hần còn thay đại sư huynh giáo huấn những sư đệ chuyên đi ăn nói lung tung.

“Đừng nói nữa, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt mỏi rồi.”

Y cuối cùng nói ra một câu, làm cho Lương Thanh Nghĩa gật đầu, hần biết đại sư huynh luôn luôn nhân từ, không muốn phê bình người khác, mà lại càng không nguyện ý nghe những lời chỉ trích của người khác, cho nên hần cũng không thể làm gì khác hơn là trở về nghỉ ngơi. Hần cũng chỉ ở cách vách mà thôi, nếu có chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Mà Nhan Tu Độc sau khi ngủ đến nửa đêm tỉnh dậy, toàn thân sốt cao, trong miệng vừa khô vừa khát, nhưng rồi lại không đành lòng nửa đêm đem Lương Thanh Nghĩa đã mệt chết gọi dậy.

Y chịu đựng cơn đau nhức trong ngực bước xuống giường uống nước, tới ngày thứ hai y lại càng thêm mệt mỏi, lại không thể xuống giường được.

Chờ khi cơn sốt của y hết toàn bộ, y cũng gầy đi một vòng, từ nay về sau ngực y mang theo bệnh, không cách nào sử dụng võ công, chỉ cần hơi mệt nhọc một chút, trong ngực liền ầm ầm đau; mà Nguyệt Ảnh đối với y thì không nghe không thấy không hỏi, xem y như một kẻ đã chết.

Trong nháy mắt, Nhan Tu Độc làm tôi tớ trong Cầu Hận lâu cũng đã nửa năm, cũng chỉ gặp qua Nguyệt Ảnh một lần lúc bị hần đả thương mà thôi, từ đó về sau cũng không hề gặp lại nữa. Trong lâu quán chế hết sức nghiêm khắc, y không thể làm việc nặng, mà lấy một thân đã vào tuổi trung niên của y, đã không còn cách nào làm việc nặng được nữa.

Sau y lại bị phân phối đến làm công việc lau dọn trong lâu, việc này không cần dùng đến thể lực nhiều, nhưng mà mỗi ngày đều phải tỉ mỉ lau dọn đồ này vật kia, thì trở nên bận gấp ba bốn lần tôi tớ bình thường.

Lương Thanh Nghĩa biết được tình huống thân thể của y bây giờ chẳng khác gì phế nhân, so với mình còn nghiêm trọng hơn, không khỏi đau lòng, ra sức mắng chửi Nguyệt Ảnh vô tình vô nghĩa.

Sau đó, y lại bị phái đến lau dọn ao tắm trong Thạch viện, không được để mọc rêu.

Đây là nơi mà mỗi ngày Nguyễn Cầu Hận luôn đến để tắm rửa, Nhan Tu Độc mỗi ngày cũng đến nơi đây quét dọn; ngày hôm đó, y lại nhìn thấy Nguyễn Cầu Hận tắm rửa.

“Dem rượu đến đây.”

Nhan Tu Độc nghe lệnh làm việc, đem bình rượu đặt trong lương đình bưng tới, hai mắt cũng không nhìn thẳng vào hần.

Giọng Nguyễn Cầu Hận

n tràn đầy căm hận lãnh đạm nói: “Ngực còn đau không?”

“Không... không đau...”

Vừa mới nói xong bên má phải Nhan Tu Độc liền đau đốn, đúng là Nguyễn Cầu Hận thưởng cho y một cái tát, mặt hần lạnh như băng giận dữ khiển trách.

“Một cẩu nô tài tâm khẩu thị phi, ta hỏi người còn đau không, người dám nói dối? Nhìn thẳng vào hai mắt chủ tử, ai chuẩn cho người cúi đầu, ta làm sao biết khi người cúi đầu có phải là đang nghĩ tới chuyện bản thủ gì không.”

Má phải Nhan Tu Độc bỗng rất, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn Nguyệt Ảnh, khoảng cách giữa hai người thật gần gũi, hần tùy ý ngồi bên cạnh dục trì, da thịt trắng mịn như tỏa ra ánh sáng, y trong lúc nhất thời không dám nhìn kĩ, trong cổ họng lại dâng lên một trận khô khốc.

Hần đem bầu rượu nhét vào trong tay y, “Tưới rượu lên người ta rồi lau, lau cho đều vào, nếu để ta phát hiện ra người lừa dối, ta sẽ không giống như lần trước chỉ đánh người hai chưởng là xong việc đâu.”

“Lau cơ thể bằng rượu?” Nhan Tu Độc thiếu chút nữa là cà lăm, rượu vốn là để uống, y trước giờ quả thật không biết còn có thể dùng để chà lau lên cơ thể.

Nguyễn Cầu Hận hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của y, chỉ vén toàn bộ mái tóc dài của mình ra phía trước, “Bắt đầu từ phía sau đi, nếu để ta phát hiện hai tròng mắt của người dám nhìn loạn, ta sẽ móc mắt của người ra.”

Nhan Tu Độc có chút bủn rủn, tay thế nhưng lại không tự chủ mà hướng lên lưng Nguyệt Ảnh bắt đầu vỗ về, rượu kia mang theo mùi hương hoa quả thơm mát, y đổ lên lưng hần, chảy xuống dưới, mắt đầu xoa bóp.

Mỗi phân mỗi tắc da thịt dưới tay y, đều nồn nà xinh đẹp tràn đầy ấm áp, nhất là mới nhúng qua nước ấm trong ao, lại loáng thoáng ánh sáng màu hồng nhạt.

“Uhm...” Nguyễn Cầu Hận tựa hồ hết sức thoải mái nhắm mắt lại, “Lau ở phía trước đi.”

Hần xoay người dựa vào bờ thạch trì, thả lỏng thân thể cho y chà lau.

Nhan Tu Độc thế nhưng cả người rịn đầy mồ hôi, bắt đầu chà xát từ cổ hần đến ngực, hai điểm hồng nhũ trước ngực xinh đẹp động lòng người, như là đang cầu xin người khác yêu thương; y không dám nhìn lâu, lập tức lau xuống dưới.

“Xuống dưới một chút...”

Nước miếng trào ra trong miệng Nhan Tu Độc, bàn tay của y bắt đầu xoa nắn xuống dưới, nương theo rượu mà sờ đến cái bụng bằng phẳng của Nguyệt Ảnh, đến thậm chí thừa thốt, cuối cùng là tới...

Y đột nhiên cả kinh, liền nhận thức được bản thân trong lúc thất thần đã vượt ve đến nơi nào rồi.

Nguyễn Cầu Hận lúc này đôi mắt tàn khốc đã mở ra, thần sắc tự nhiên, tựa hồ như Nhan Tu Độc chưa bao giờ mạo phạm tới hần.

“Ngồi lên giữa hai chân ta, đừng quên hai đùi ta còn chưa lau.”

Y ngồi giữa hai chân hần, hai chân thon dài của Nguyệt Ảnh đặt bên thất lưng y, cái này dường như là tư thế cầu hoan thông dụng, làm cho y hô hấp gấp gáp, một đồng suy nghĩ không nên có dâng lên làm cho hạ thân y sưng to.

Y chỉ cần nhắc đôi chân trắng nõn của hần lên quần quanh lưng, ngã về phía trước một tí, sẽ có thể đâm vào ngay trước cúc hoa của Nguyệt Ảnh; vừa nghĩ như vậy, hạ thân của y liền nóng rực khó có thể tự kiềm chế.

Y cả người khê run, thật vất vả hoàn thành công việc mà hần ra lệnh, đầy đầu toàn mồ hôi nhỏ giọt nói: “Lâu chủ, làm xong rồi.”

Nguyễn Cầu Hận di chuyển thất lưng, đem nửa người ngồi dậy, bây giờ cả hai người đều ngồi trên bờ, trên người có mấy phần dính lại vào nhau. “Người hôm nay đã tắm chưa?”

“Đã tắm lúc sáng...” Nhan Tu Độc đáp lại có chút run, trong ngực bởi vì kích động mà ần ần đau.

Nguyễn Cầu Hận lạnh lùng cười, ngón trỏ trên tay phải chỉ vào ngực y, “Người biết không? Chỉ cần người làm việc quá sức một chút nơi này của người sẽ kịch liệt đau đớn, sẽ rất đau, đau đến mức làm cho người chỉ muốn tìm tới cái chết, đương nhiên cái này cũng kể cả người khi người cùng người khác hoan ái.”

“Ta hôm nay đã biết.”

Khóe miệng Nguyễn Cầu Hận cong lên, cười đến lạnh lẽo, nhưng mà ít ra cũng có thể xem như là một nụ cười.

“Như thế nào? Sau khi bị ta mắng, người đã trở nên ngoan ngoãn rồi sao? Lần trước bị ta đánh hai chưởng, đau chết đi sống lại, có hận ta không?”

“Không hận.” Y nói.

Nghĩ không ra trong mắt Nguyễn Cầu Hận chợt lóe lên tia tàn khốc, đúng là nổi giận lôi đình, Nhan Tu Độc căn bản không biết hắn vì sao lại tức giận như vậy, thoáng chốc lại bị giáng một tát vào má trái.

“Tên nô tài này nói dối thành tính, ta mới khen người hai câu, người không ngờ lại còn dám nói dối, người cho rằng người nói như vậy, sẽ làm ta vui, ta sẽ vừa lòng sao? Cầu nô tài ti tiện...”

Một tát này so với cái vừa rồi nặng tay hơn rất nhiều, Nhan Tu Độc cơ hồ đã mất hết võ công, y ngã nghiêng ra sau, Nguyễn Cầu Hận nhân tiện thuận thế toàn thân đều ngã lên người y, mùi hương thơm mát trên người y truyền vào từ chóp mũi làm cho Nhan Tu Độc thiếu điều muốn hôn mê.

Mà hắn không chỉ ngã nằm lên trên người y, hắn lại còn đem quần y lột xuống, hai tay nâng biểu tượng của Nhan Tu Độc lúc này còn cương cứng lên, đưa vào giữa đôi môi ẩm nóng, không ngừng mút liếm.

“Không... không...”

Nhan Tu Độc từ chối vài lần, y lại cảm giác được mình trầm mê vào trong cơn ác mộng thường xuyên kia, nhưng mà cảm giác đôi môi đỏ mọng hàm chứa bộ vị nóng rực của mình cảm giác thật quá chân thật, làm cho toàn thân y bủn rủn, phần eo cứ thế mà chuyển động theo qui luật.

“Tiểu sư đệ... Van cầu người, không nên...” Bằng không y sẽ không có cách nào không chế được dục vọng tà ác của mình đối với hắn!

Mà Nguyễn Cầu Hận tựa như đang hút một cái gì đó, không thể mở miệng đồng ý; bị đùa bỡn dưới khoan miệng ẩm áp của hắn, mặt mũi Nhan Tu Độc trở nên vụn vặt, hạ thân sẽ tiết ra mất, siết chặt hai tay, cơ hồ không có cách nào áp chế được.

Nhìn thấy y giống như muốn phát tiết, Nguyễn Cầu Hận há miệng ra, nhưng đem hai tay y khóa lại, đem thân thể thơm mát vùi vào trong lòng y, giống như là trong dĩ vãng mỗi lần y luyện công mệt mỏi lại làm nũng để y ôm.

Chỉ bất đồng ở chỗ là lần này hắn trần trụi cuộn trong lòng y, mềm mại thơm tho làm vùi vào lòng y, những sợi tóc mềm mại của hắn quét lên ngực y vẽ nên một mảnh phong tình vô hạn tươi đẹp đặc ý.

Khí tức Nhan Tu Độc tăng lên, y chớp mắt nhìn chằm chằm vào hồng nhũ tươi đẹp mà lúc nào y cũng phải dặn mình rời ra, trong lòng dâng lên ham muốn vô hạn, y run rẩy há miệng ngậm lấy nó, giống như những lần trầm luân trong mộng cảnh, không chỉ ngậm mút vào, y còn nghe thấy tiếng Nguyệt Ánh thở gấp rên rỉ, thanh âm đó làm cho dục vọng của y càng khó kiềm chế.

Đây là mộng hay là thật, đã làm cho y mơ hồ hết cả; mà đầu nhũ vừa mới được chà lau bằng rượu tản mát ra mùi hương hoa quả thơm mát tỏa ra trong miệng y, làm cho y biết được đây không phải là trong giấc mộng của y mà là sự thật.

Hai người xích lõa dán cùng một chỗ với nhau, Nhan Tu Độc không thể tin được mộng xông bấy lâu nay của mình đã trở thành hiện thực, y đỡ lấy hai mông của hắn, đâm thẳng vào trong cúc huyết của Nguyệt Ánh, chẳng để ý đến bất kì điều gì nữa chỉ không ngừng xô xuyên, bởi vận động kịch liệt mà trong ngực từng cơn đau không ngừng dâng lên.

“Đừng uhm... uhm, a...”

Nguyễn Cầu Hận nghiêng răng thừa nhận trườ sấp dững mãnh của y, trên mặt xuất hiện cao trào mà càng trở nên xinh đẹp.

Nhan Tu Độc lại nhìn thấy vẻ mặt khẩn cầu trong những cơn mơ, liền chẳng có cách nào kiên nhẫn hơn nữa toàn bộ tuôn ra, nhiệt lưu phát tiết vào thẳng trang cơ thể Nguyệt Ảnh.

“Ôm ta vào trong nước.”

Nhan Tu Độc nghe lệnh đem người trong lòng ôm vào dực trì, hai người trong nước chuyển động chậm chậm, hần như con chim non rúc vào trong lòng y, trên người bởi đổ mồ hôi mà tỏa ra mùi hương thơm mát như mê được khiến thần trí y trở nên mơ hồ.

Bọn họ ở trong nước làm thêm một lần nữa, mặc dù ngực y đau đớn vô cùng, nhưng y đã trở nên như điên như dại không ngừng theo sát Nguyệt Ảnh cầu hoan, vẻ mặt của hần trở nên kiêu mị dực tiên dực tử làm cho hần cảm thấy chết cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Ở trong nước phát tiết toàn bộ dực vọng, Nguyễn Cầu Hận khoác áo vào người đứng lên, không nói thêm bất kì điều gì, tựa như Nhan Tu Độc chỉ là một nam kĩ được sử dụng trong giây lát.

Nhan Tu Độc ngây dại nhìn theo bóng lưng hần. Y không cuồng vọng tới mức nghĩ rằng mình có thể ôm hần, thậm chí là hôn hần, nắm lấy hương vị ngọt ngào trên thân thể hần.

Y thất hồn lạc phách trở về lại phòng mình, trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh hoan ái lúc này, y không thể ngồi yên trên ghế, nửa năm qua đây là lần đầu tiên ngực đau đớn như vậy, nhưng y không một chút nào quan tâm... một chút cũng không.

5. Chương 5

“Đại sư huynh, người gần đây rất kì quái nha, ngực lại đau nữa sao?”

Lương Thanh Nghĩa nhìn ra gần đây Nhan Tu Độc cứ thường hồn lìa khỏi xác, mặc dù trước kia y ngã nhiên cũng có vẻ mặt này, nhưng mà lúc đó không có thường xuyên xuất hiện như bây giờ.

Từ sau khi hoan ái với Nguyệt Ảnh ở dực trì, ngực Nhan Tu Độc quả thật thường xuyên đau đớn, bất quá y không định cho Lương Thanh Nghĩa biết; mà chuyện xảy ra ở dực trì ấy, là chuyện đáng giá nhất cả cuộc đời này y nguyện ý nâng niu, y cũng không muốn chia sẻ với bất kì ai khác.

“Không có việc gì, ta chỉ là đang nhớ tới bảo bối nhi...”

Nhắc tới bảo bối nhi, bất mãn của Lương Thanh Nghĩa đối với Nguyệt Ảnh lại tăng thêm rất nhiều.

“Hần nói không cho chúng ta gặp, thật đúng là không cho gặp, chúng ta làm thế nào biết được hần có phải chỉ là tiện miệng nói vậy hay không, kì thật hần căn bản không có chữa trị cho bảo bối nhi, nhưng lại gạt chúng ta ở đây làm tôi tớ hai mươi năm.” Lời vừa ra khỏi miệng, hần lại nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Nhan Tu Độc, mới nghĩ ra chính mình vừa rồi hóa ra lại nguyên rủa bảo bối nhi chết, hần không khỏi có chút bối rối, vội vàng giải thích.

“Ta chỉ thuận miệng nói vậy, đại sư huynh đừng nên để trong lòng, người cũng biết con người của ta miệng không mọc nổi da non, hơn nữa ấn đường của bảo bối nhi lớn lắm, nhất định là người có phúc.”

Dưới lời của hần, tựa hồ đối với chuyện Nguyệt Ảnh sẽ chữa trị tốt cho bảo bối nhi cũng không có gì nghi ngờ.

Lương Thanh Nghĩa thấp giọng nói: “Sư huynh, không bằng chúng ta nhờ quần gia thông báo với Nguyệt Ảnh, nói rằng chúng ta muốn gặp bảo bối nhi. Hần từng nói qua, nếu tâm tình hần tốt, sẽ để cho chúng ta gặp.”

p, bây giờ chỉ có thể đánh cược xem tâm tình của hần tốt hay không mà thôi.”

Tựa như cửa chẳng có biện pháp khác, Nhan Tu Độc gật đầu đồng ý.

Lương Thanh Nghĩa liền đi báo với quần gia.

Quần gia có chút cười lạnh, “Bây giờ còn giữ được mạng thì nên cảm ơn trời đất đi, bây giờ lại còn muốn quần tới sống chết của tiểu oa nhi, ta xem các người thật sự là rất rảnh.”

“Người giúp chúng ta báo một tiếng, chẳng lẽ không được sao?”

Quản gia cười đến cực lạnh nói: “Được, như thế nào lại không được, chỉ sợ các người phải nếm mùi đau khổ mà thôi, tính tình của lâu chủ mấy ngày nay rất xấu đó.”

Lương Thanh Nghĩa không muốn tiếp tục với hắn, trở về phòng, nói lại mấy câu mà quản gia nói với hắn lúc này.

Mặc dù hi vọng không lớn, nhưng mà Nhan Tu Độc vẫn không muốn lộ ra vẻ mặt chán nản chỉ khiến cho Lương Thanh Nghĩa thêm thất vọng, y ôn nhu nói: “Tối rồi, đi nghỉ ngơi đi, dù sao mấy ngày nữa cũng sẽ biết đáp án thôi.”

Đêm khuya gió lạnh, thân thể lạnh lẽo, ngực Nhan Tu Độc bởi vì hàn phong mà lại ần ần đau, y thở dốc ngồi dậy, đang muốn xuống giường uống chén nước, đã thấy bên giường có một bóng đen đang đứng, y bị dọa đến kinh hách.

Tranh lạnh xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào trong, ánh trăng bàng bạc soi lên khuôn mặt tươi sáng như gió xuân, đúng là không thể nghĩ rằng hắn là người phạm được.

Nhan Tu Độc thoáng chốc trở nên kích động, thanh âm áp úng không yên: “Tiểu... Tiểu sư đệ...”

Sau cái ngày ở ngục trì đó, y đã không có gặp lại hắn lần nào nữa.

Nghĩ đến hai người giao hoán như trong mộng ảo, y mong muốn nhìn thấy tâm tình của hắn càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, cũng càng ngày càng không thể khống chế được bản thân; nhất là được nghe lại mùi hương trên người hắn, được say sưa trong cơ thể hắn, trong đầu óc y chỉ tràn đầy hình ảnh hắn.

“Muốn gặp oa nhi sao?”

Y gật đầu.

“Vậy thì ôm ta.” Nguyễn Cầu Hận nói rất lạnh, chẳng có chút nào như hắn vừa nói ra.

Nhan Tu Độc vươn cánh tay run rẩy, quần áo Nguyệt Ảnh đang mặc rất mỏng, cơ hồ lộ ra tất cả vóc người của hắn, nhất là dưới ánh trăng soi rọi trên khuôn mặt kiều diễm của hắn làm mộng áo chột tăng lên vài lần.

Hắn ngã vào gối của y, mái tóc rối ướt át, hai tay của y phủ lên khuôn mặt mềm mại thần thánh của hắn, sau đó hôn lên gương mặt hắn.

Nguyễn Cầu Hận ôm lấy cổ y, tự động dâng lên đôi môi thơm, không ngừng dùng lời lẽ khiêu khích, hắn giữ lại vạt áo của mình, đem hai chân mở ra.

“Không cần làm trò gì trước đó cả, đi vào, nhanh lên một chút.”

Nhan Tu Độc còn đem bàn tay run rẩy dò xét bên trong nụ hoa mê hoặc, bên trong còn rất khô khốc, nếu y tùy tiện đi vào, nhất định sẽ làm hắn bị thương.

“Người rất khô, không được...”

“Người dám nói không được với ta...”

Mắt thấy hắn sẽ tức giận, Nhan Tu Độc lập tức đem môi cúi xuống, học hắn lúc trước trong ngục trì làm cho y, y ngậm lấy ngục vọng nóng rực của hắn vào trong miệng ra sức liếm láp.

Nguyễn Cầu Hận hít sâu một hơi liền đứng vững, cương cứng lên, nhưng Nhan Tu Độc vừa liếm vừa hút, làm cho hắn nhú mi lại, bởi vì tê dại từ trong xương cốt truyền ra mà không gượng dậy nổi, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ không cách nào ngăn cản được.

“Nhan Tu Độc đem dịch thể chảy ra từ trong người hắn, đưa tay chôn vào trong nơi chật chội kia, uốn lượn tìm kiếm điểm mẫn cảm có thể khiến cho người dưới thân trở nên điên cuồng.”

Nguyễn Cầu Hận cau mày, khi ngón tay Nhan Tu Độc di chuyển đến nơi nào đó, làm cả thất lưng hắn không nhìn được mà trở nên run rẩy, hai tay chụp lấy chân, ngay cả hai bàn chân tách ra trong chăn cũng trở nên mềm nhũn.

“Đủ rồi, đi vào.”

Mệnh lệnh của hắn cất lên mang theo chút vô lực, nhưng cái lạnh băng trong đó thì chẳng hề lui bước.

Nhan Tu Độc không ngừng hôn nhẹ trên người hắn, ngón tay dò xét càng sâu.

Nguyễn Cầu Hận môi khẽ hé ra hô hấp run rẩy, Nhan Tu Độc càng không ngừng ấn lên một điểm, hạ thân hắn không ngừng rỉ ra dịch thủy, khiến cho vùng phụ cận nơi mật huyết trở nên dính dính đầy ẩm ướt.

Tựa hồ như đã chịu đựng quá đủ sự lễ mễ của Nhan Tu Độc, hắn kéo tay Nhan Tu Độc ra, trực tiếp ngồi lên người y. “Phụt” một tiếng, chỉ một lần đưa vào, nơi sâu nhất trong cơ thể đã ôm ấp lấy dục vọng của y.

Nhan Tu Độc thiếu chút nữa rên thành tiếng, y nhú mào, hai hàm răng nghiến chặt, để ngăn ngừa âm thanh có thể lọt đến tai Lương Thanh Nghĩa ở cách vách, nhưng bên trong của Nguyệt Ảnh vừa nóng rực lại ẩm ướt, làm cho y cơ hồ không thể nào thừa nhận được hết mà bộc phát ra, y cuồng loạn chuyển động hạ thân.

Không ngừng xoắn xuyên vào mật huyết chật chội ẩm ướt kia.

Nguyễn Cầu Hận cúi đầu, đem thân thể khom xuống, hắn cũng không có ngừng chuyển động mông mình, để cho mỗi lần y vào cũng có thể đến được nơi sâu nhân, như là đang nghiền hợp y.

“Sâu thêm một chút... Còn có kịch liệt hơn chút đi...”

Hắn đưa ra yêu cầu dâm dăng bên tai Nhan Tu Độc, hai tay đùa bỡn nhũ tiêm của y, bàn tay mềm nhũn như không xương không ngừng ngất ngào lên trên đó.

Nhan Tu Độc mặt mũi đỏ bừng, y nhẹ nhàng cắn lên vành tai hắn, hơi nóng ẩm ướt cùng thanh âm nũng nịu làm cho y đánh mất linh hồn, y chưa bao giờ tưởng tượng được Nguyệt Ảnh lại có thanh âm nhu mì thướt tha như vậy.

“Đại sư huynh, sâu hơn... sâu hơn một chút... Ta rất thoải mái... thật dễ chịu...”

Nhan Tu Độc khí huyết đảo lộn, lí trí cũng chẳng khống chế được dã thú trong người.

Cổ họng gào nhẹ lên một tiếng, y xoay người, cơ hồ muốn đem hai chân Nguyệt Ảnh xé rách, y vừa nhanh vừa mạnh, không ngừng xoắn xuyên vào mật huyết mềm mại của hắn; hai chân hắn kẹp chặt, sau một khắc khoái cảm cấp tốc nảy lên, làm cả cơ thể tê dại.

Thân thể y cứng đờ, lần này đem dịch thể ẩm ướt dính đầy bắp đùi Nguyệt Ảnh.

Y còn đang thở dốc lui binh, tay Nguyệt Ảnh lại chạm lên nơi y vừa phát tiết qua, nhục dục khoái cảm lại dâng lên, y rất nhanh lại cương cứng lên lần nữa.

Nguyễn Cầu Hận cười, hắn cười thật tàn khốc, nhưng mà thanh âm lại vẫn cực kì mềm mại đầy mị hoặc, nghe không ra được sâu trong thanh âm đó có bao nhiêu điên cuồng cùng thị huyết.

“Đại sư huynh, người vẫn rất muốn ôm ta đúng hay không? Ôm chặt ta, ôm chặt một chút, ta bây giờ chính là thuộc về người...”

Cũng không có dừng khí nghĩ đến người kia sẽ thò về mình, Nhan Tu Độc giống như đang nhập vào ma đạo đem Nguyệt Ảnh ôm vào lòng, một đêm ân ái; nhưng ôm càng chặt, trong ngực lại càng đau đớn.

Cuối cùng đau đớn ấy như dao cứa vào trong lòng, mỗi lần Nguyệt Ảnh lên cao trào thở dốc, nhìn thấy hơi thở nhu mì của hắn, khoái cảm cùng đau đớn kịch liệt liên tiếp đập vào trong lòng y.

Khoái cảm cuối cùng cũng qua đi, nhưng cảm giác thống khổ thì chưa từng gián đoạn.

Ngày hôm sau, Nguyễn Cầu Hận nói với bọn họ, đáp ứng để bọn họ có thể gặp bảo bối nhi một ngày, bắt quá đến khi tối bọn họ phải quay trở về phòng của mình.

Quản gia dẫn bọn họ đi, đưa bọn họ đến một căn phòng chưa bao giờ ghé qua.

“Thúc thúc, cha...”

Nhan Tu Độc không thể tránh được khi nghe vị trí của mình xếp sau Lương Thanh Nghĩa, hơn nữa con mình lại chạy ào vào trong lòng Lương Thanh Nghĩa, sau khi Lương Thanh Nghĩa chỉ vào mình, nó mới chạy vào trong lòng mình.

Nửa năm không gặp, nó đã lớn lên một chút, nhưng mặc dù thân thể để cho y ôm, nhưng hai mắt vẫn không nhìn về Lương Thanh Nghĩa, y biết nó luôn quẩn quít Lương Thanh Nghĩa, không thể làm gì khác hơn là thả nó ra, khẽ gật đầu, để mặc cho nó quẩn lầy Lương Thanh Nghĩa, nó mặt mũi lập tức hồng hỏ, liền nhảy phóc vào trong vòng tay Lương Thanh Nghĩa.

“Người nặng muốn chết, người ở đây đã ăn cái gì vậy hả?”

Lương Thanh Nghĩa luôn không có thói quen thân thiết với bảo bối nhi, có điểm xấu hổ mà nhéo mũi nó, nhưng vẫn ôm nó rất chặt, không để cho nó bị té.

“Thúc thúc, nơi này chán muốn chết, ta cũng không thấy người với cha, chúng ta khi nào có thể trở về?”

Vài câu hỏi ra khỏi miệng của con trẻ, làm cho hai người ở đây không biết phải nói thế nào, làm sao có thể nói với nó vì để chữa trị cho nó, bọn họ đã đáp ứng người ta ở đây làm tới hai mươi năm.

Nhan Tu Độc cúi người xuống, vuốt tóc con: “Một thời gian nữa mới có thể về nhà.”

Nó giống như muốn bấu môi, Nhan Tu Độc lại nói: “Còn nhớ cái buổi tối mà con không quay về nhà không?”

Trong lòng bảo bối như tựa như sợ bị mắng, nó gật đầu cứng ngắc, vội vàng giải thích cho mình: “Cha, không phải con không muốn trở lại, là có người đi theo hỏi đường con, con tốt bụng chỉ hấn ta, kết quả đi trên đường tự nhiên buồn ngủ, đột nhiên cứ thế mà ngủ thiếp đi.”

“Con đi theo ai hả? Bảo bối nhi?”

Nghe ra như thế, Lương Thanh Nghĩa rất điên máu, nghĩ không ra lại có người muốn hạ độc hại chết bảo bối nhi, quả thật đúng là tội ác tày trời mà! Ngay cả một đứa trẻ vô tội cũng muốn ra tay, người này căn bản là tán tận lương tâm.

Bảo bối nhi cau mày, “Là một lão bá, bước đi rất chậm, con sợ ông ta té ngã, còn nắm tay ông ta nữa!”

Lương Thanh Nghĩa trong đầu suy nghĩ một chút, như thế nào cũng không nghĩ ra mình có từng kết oán với người có bộ dáng như vậy bao giờ, hấn nhìn Nhan Tu Độc, Nhan Tu Độc cũng lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết có người như vậy.

Bảo bối nhi giương hai mắt nhìn hấn, đột nhiên nói: “Cha, sắc mặt của cha thật khó coi quá đi!”

Trong ngực Nhan Tu Độc rung mình một cái, ngay cả Lương Thanh Nghĩa cũng nhìn y.

“Đúng vậy, sư huynh, gần đây sắc mặt của người lúc nào cũng tái nhợt, ngực người lại đau nữa phải không?”

“Không đau.” Kỳ thật là đã đau từ rất lâu rồi, y đã sớm tê dại.

Lương Thanh Nghĩa nhìn y đầy hoài nghi, thời gian đại sư huynh xuất thần càng lúc càng dài, nửa đêm phòng bên lại vang lên tiếng động, như là tiếng giường rung động kịch liệt, khiến cho kẻ khác nghĩ đến không ít chuyện kì quái.

Nhưng mà bao nhiêu người trong Cầu Hận lâu đều là nam nhân, cho dù hấn mới vào không bao lâu thì cũng có gặp qua một người nữ tử, nhưng cho dù có phụ nữ, sư huynh như thế nào lại có thể lên giường với phụ nữ xa lạ chứ?

Huống hồ sư huynh là người cấm dục, tuyệt đối không hề có bộ dáng phóng đãng, hấn đem sư huynh gắn vào những chuyện này nọ, không khỏi quá mức hạ lưu rồi. Hấn không nhận được mà tự trách cứ bản thân.

Ba người tụ lại một chỗ, nói với nhau thật nhiều, nói đến tận khi trời tối

i mới lưu luyến không rời mà trở về phòng của mình.

Thấy bọn họ phải đi rồi, bảo bối nhi không hiểu sao lại làm loạn: “Vì cái gì các người lại muốn đi rồi?”

“Lần sau chúng ta lại đến.”

“Tại sao lại phải đợi đến lần sau?” Bảo bối nhi lớn tiếng hỏi.

Nhan Tu Độc chẳng thể nói được, Lương Thanh Nghĩa ngược lại trở nên hung ác: “Đã nói là lần sau rồi, người lại còn ồn ào nữa, muốn Lương thúc thúc đánh cho một trận hay sao?”

Bảo bối nhi mếu miệng, nhưng mà vẫn không dám làm cho Lương Thanh Nghĩa tức giận, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng đầy ủy khuất: “Được rồi, như vậy thì lần sau, thúc thúc nhất định phải tới nha!”

“Cha không đến không được sao?” Nhan Tu Độc ghẹo con.

Bảo bối nhi mặc dù đối với Lương Thanh Nghĩa không dám mè nheo, nhưng mà đối với cha thì chẳng có điểm nào khách khí! “Hừ, con không có nói vậy, cha đừng có mà bắt bẻ lời của con.”

“Đứa nhỏ này chỉ nghe lời người thôi, Thanh Nghĩa, người nào không hiểu còn tưởng rằng nó là con của người đó.”

Lương Thanh Nghĩa liếc xéo nhìn bảo bối nhi một cái, “Ta cũng không nghĩ rằng sẽ sinh ra một đứa con không biết nghe lời đâu.”

Bảo bối nhi kêu lên một tiếng thúc thúc xấu xa, không cam lòng đâm Lương Thanh Nghĩa một cái, hai người cùng cười phá lên, sau đó mới trở về phòng.

Khí sắc dồi dào khiến Nguyễn Cầu Hận càng thêm đẹp đẽ, thân thể trắng nõn xinh đẹp ngập trong làn nước đục trì, giọt nước lăn trên làn da mịn màng như thể đang vuốt ve chảy xuống dưới, mở ra đôi môi hồng nhuận của mình, nhẹ nhàng đem hai ngón tay ngọc liếm láp, ánh mắt câu dẫn lòng người lang thang mà phóng túng mang theo ý cười.

Nhan Tu Độc bỗng nhiên cảm giác khí huyết xông lên tận não, hơi nước ẩm áp, khoảng cách cực ngắn giữa hai người, cơ hồ như dính vào nhau; từ lúc nào lại biến thành quan hệ như vậy, Nhan Tu Độc đã không còn nhớ được.

Đại để là từ sau khi cho phép bọn họ gặp lại bảo bối nhi, mỗi lần y đến quét dọn đục trì, Nguyệt Ảnh đã sớm trần như nhộng trong ao chờ y; cho dù hần không cởi y phục, hần cũng sẽ nũng nịu đem thanh âm kiều nhuỷ yêu cầu y giúp hần cởi ra.

Vẻ mặt của hần phóng đảng dẫn dụ, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt lãnh khốc trong lương đình, đâu mới chân chính là Nguyệt Ảnh, y đã sớm không thể phân biệt.

Nhan Tu Độc chỉ còn biết thân thể thơm tho đang thở gấp trong lòng mình, đây chính là người mình yêu đến tận cùng, thương đến tận cùng trong thiên hạ, hần lúc nào cũng chủ động quần lấy thân thể y, môi lưỡi yêu mị giao triền, ý đồ làm cho hần được tận hưởng cảm giác đục tiên đục tử.

Bàn tay trắng nõn mềm mại còn dính theo nước miếng của hần đưa xuống dưới bộ vị sưng to nóng rực của y mà cọ xát, một bên đem môi lưỡi không ngừng quần quít với y.

Y đem hần xoay trở lại, để cho người hần dựa vào cự thạch cao chừng nửa người ở phía sau, lao vào trong cơ thể nóng ẩm của hần, tay hần bấu vào lưng y để lại từng vết đỏ hồng, tiếng thở dốc vui sướng không dứt bên tai y, hai chân đã sớm giơ lên kẹp chặt lấy thắt lưng rắn chắc của y, tiếng thở dốc yêu mị mang theo chút lạnh lùng, lại mang theo chút nồng nàn.

Nhan Tu Độc mồ hôi đầm đìa, mà thanh âm Nguyệt Ảnh lại khiêu khích không ngừng, đôi môi đỏ hồng không ngừng dán lên môi y, hút lấy lưỡi y, cảm giác ẩm ướt ngọt ngào từ lan ra từ chiếc lưỡi đỉnh hương làm cho Nhan Tu Độc không ngừng đâm thật sâu vào bên trong miệng hần, không ngừng tăng tốc.

Nhiệt lưu phun trào, y cũng không chuyển động được nữa thở hổn hển.

Hai cánh tay đẹp như vẽ của Nguyễn Cầu Hận đưa quần đến trước ngực, ấn mạnh lên ngực y, đau đớn kịch liệt làm cho Nhan Tu Độc bủn rủn kiệt quệ.

Khóe miệng hần cong lên, giống như cực kì hài lòng với kết quả như vậy, nụ cười lạnh lẽo kéo theo hai lúm đồng tiền đầy dụ hoặc tuyệt luân, hần nhặt quần áo lên mà bước đi, hoàn toàn không chút lưu luyến một chút một khắc ôn nhu lúc nãy chút nào.

Nhan Tu Độc dần lại ngực, sau khi hoan ái với hân, ngực chung qui sẽ đặc biệt đau đớn, có khi cảm giác như thở không nổi, y biết đó chính là một loại kịch độc, cùng hân hoan ái càng lâu, thân thể sẽ càng phải trả giá đắt.

Y mặt quần áo, đi ra khỏi dục trì đã sớm không còn một bóng người, đi ra khỏi phòng của Nguyệt Ảnh, Lương Thanh Nghĩa đang đứng ngoài sảnh đợi y.

“Đại sư huynh...”

Nhan Tu Độc rất mệt, cơ hồ không muốn nói chuyện, nhưng mà y phải xốc tinh thần trở nên mạnh mẽ, có chút gật đầu nói: “Làm sao vậy? Nghĩa.”

“Người có biết gần đây người rất quái lạ không?” Lương Thanh Nghĩa không muốn vòng vo liền nói ra, hân nếu đã tìm đến Nhan Tu Độc, chính là đã muốn đem tất cả ra nói rõ ràng.

“Người tại sao nói như vậy?” Nhan Tu Độc có điểm muốn cười, nhưng mệt đến mức chẳng thể mở ra được một nụ cười.

“Ta nói thật, đại sư huynh, người từ khi đến đây, càng lúc lại càng trở nên quái dị, ta thường thường...” Lương Thanh Nghĩa nói tới đây liền dừng miệng.

Hân thường cứ nửa đêm lại nghe trong phòng đại sư huynh vang lên âm thanh này nọ, hân không muốn đoán, nhưng mà cứ đến sáng hôm sau, mặt đại sư huynh lại càng trắng bệch, giống như là không phát hiện ra thân sắc của mình có bao nhiêu là dọa người, hơn nữa càng ngày càng gầy gò, khí sắc lại càng khó coi hơn nữa.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì, Nghĩa?”

Lương Thanh Nghĩa rốt cuộc không thể nhẫn nại một hơi nói ra suy nghĩ chất chứa trong lòng bấy lâu nay.

“Sư huynh, không phải ta hoài nghi người, mà là ta cảm giác được người căn bản không có nghĩ đến việc phải báo thù, người ẩn cư, thành thân, thậm chí quên hết tất cả những gì gọi là sống chết, nhưng mà trong người đều không có nửa điểm tâm ý sẽ báo thù cho những người trong trang. Rõ ràng chúng ta lúc này đang ở ngay trong Cầu Hận lâu, cũng bị tên tiểu tử Nguyệt Ảnh kia đối xử như tôi tớ, ta nhìn không thấy người có một chút hận ý nào, càng cảm thụ người không có ý niệm báo thù gì cả.”

Nhan Tu Độc tránh né ánh mắt của hân, quan hệ của y với Nguyệt Ảnh căn bản không cách nào nói ra toàn bộ với Lương Thanh Nghĩa.

6. Chương 6

Một lúc lâu sau —

Nhan Tu Độc mới đơn giản nói một câu, “Oan oan tương báo đến khi nào chứ! Nghĩa, ta không muốn sống mà phải mang trên lưng oán hận đối với người khác.

Lương Thanh Nghĩa nghe y thoái thác, không khỏi giận dữ.

“Sư huynh, ta biết người từ nhỏ thương yêu Nguyệt Ảnh, chúng ta cùng là cô nhi, đương nhiên có thể hiểu được người xem Nguyệt Ảnh như là đệ đệ, không muốn chia binh đao về phía hân; nhưng mà Nguyệt Ảnh bây giờ đã không còn là người lúc trước người thương yêu chiều chuộng, hân giờ là Nguyễn Cầu Hận, vốn là một đại ma đầu giết người không chớp mắt...”

“Đủ rồi, Nghĩa.”

Y định cắt ngang Lương Thanh Nghĩa, y không muốn nghe bất kì điều gì không hay về Nguyệt Ảnh.

Lương Thanh Nghĩa cũng không để y ngắt lời.

“Sư huynh, người trở nên rất kì quái giống như là sư phụ, ta nghĩ không ra Nguyệt Ảnh rốt cuộc có ma lực kiểu gì, có thể làm cho sư phụ đối với hân nghe theo chăm chấp, hân chỉ bắt quá, chỉ bắt quá...”

Lương Thanh Nghĩa không bao giờ muốn đem chuyện này để vào trong lòng nữa, hấn nhổ mấy bãi nước miếng lên mặt đất, tỏ vẻ khinh thường.

“Ta biết đại sư huynh ngươi sẽ không tin, mà ta cũng không muốn đem chuyện đáng xấu hổ nhất của sơn trang nói ra, làm ô uế thanh danh sư phụ; nhưng mà ta dám thề đây là tận mắt ta nhìn thấy, sư huynh, Nguyệt Ảnh thật sự lên giường cùng sư phụ, bọn họ làm ra không ít chuyện thiên hạ chê cười.”

Nhan Tu độc giật mình choáng váng hồi lâu, yết hầu phát ra tiếng gừ gừ sần sật, y cảm giác được hình như thiên địa xoay chuyển, thế gian đang vỡ vụn ở ngay trước mặt.

“Không có khả năng, sư phụ và Nguyệt Ảnh như thế nào có thể...?”

“Ta tại sao lại muốn lấy chuyện này để gạt ngươi chứ, nói ra cái tai tiếng này, ta còn ngại miệng ta cũng bị thối theo.”

Lương Thanh Nghĩa thấy y không tin, phần nộ nói ra điều mà bản thân hấn đã từng nhìn thấy: “Ngày đó, sư nương ở nhà trước tiếp đãi khách khứa, muốn ta đi mời sư phụ ra, ta gọi sư phụ vài tiếng, sư phụ cũng chẳng có trả lời, ta bèn đi vào phòng. Vào trong phòng sư phụ, ta nghe thấy tiếng động, bèn đi thăm dò xem thử thế nào...”

Nhưng mà nghĩ đến đoạn kí ức ấy có bao nhiêu là ghê tởm, Lương Thanh Nghĩa nhú mày nhăn tít.

“Sư phụ với Nguyệt Ảnh đang ở trên giường, cả hai đều không có quần áo, bọn họ đang ở ngay khúc gay cần, căn bản là không nghe thấy tiếng của ta, khi đó Nguyệt Ảnh mới tí tuổi, hấn đã biết dùng thủ đoạn hạ cấp này để cầu sư phụ đem tuyệt chiêu truyền cho hấn; sau khi học được hết thấy, hấn liền giết người đốt nhà, hủy thi diệt tích. Ngươi nghĩ trên đời này còn ai tán tận lương tâm điên cuồng chẳng khác gì ma đầu như hấn không?”

Hai tay Nhan Tu Độc run rẩy, trong khoảnh khắc không biết nói cái gì.

Lương Thanh Nghĩa vốn là không đánh giá về chuyện của sư phụ đã làm ra.

“Nguyệt Ảnh đích thật là rất đẹp, bộ dáng của hấn so với phụ nữ còn muốn đẹp hơn vài phần, dùng sắc đẹp câu dẫn sư phụ, sư phụ thần trí không rõ mới có thể rơi vào bẫy của hấn. Sư huynh, tâm cơ của Nguyệt Ảnh sâu tới cỡ nào, tác phong làm việc của hấn có bao nhiêu âm hiểm, như thể là báo đốm; càng huống chi hấn ngay cả nam nhân cũng đồng ý hầu hạ, như vậy ngươi cũng phải biết hấn là kẻ không có liên sỉ.”

“Đủ rồi, Nghĩa...”

Thanh âm Nhan Tu Độc run rẩy như không chịu được những lời độc ác này.

Lương Thanh Nghĩa cảm thấy mình nói chưa có đủ, càng thêm nặng lời nói:

“Sư huynh, ngươi thường không có ở trong trang, cho nên ngươi căn bản là không biết những chuyện gièm pha này nọ, ta cũng bởi vì không muốn phá hủy thanh danh của sư phụ, cho nên căn bản chưa từng nhắc đến chuyện này, hôm nay ta nói cho ngươi, thích là muốn ngươi biết sự thật Nguyệt Ảnh đã sớm không còn là Nguyệt Ảnh trong lòng ngươi...”

“Đủ rồi, đừng nói thêm gì nữa, ta đã nghe đủ rồi.” Sắc mặt Nhan Tu Độc xanh mét, gào thét.

Lương Thanh Nghĩa rút cuộc cảm mềm, không nói thêm gì nữa.

“Ta rất mệt, Nghĩa, ta muốn đi nghỉ, ngươi cũng nghỉ ngơi đi!” Nhan Tu Độc suy yếu nói.

Cơn đau đớn trong ngực của Nhan Tu Độc thấu tận tâm can, y chỉ biết đó không chỉ là đau đớn về thể xác, mà là trong lòng như có ngàn cây kim đâm vào, không có cách chi thở được.

Y không muốn tin tưởng vào chuyện này, nhưng Lương Thanh Nghĩa là người chín

h trực, hấn không có khả năng tự động sinh sự, càng không biết hủy hoại thanh danh người đã chết, cho nên Lương Thanh Nghĩa nói chính là sự thật, hơn nữa còn là sự thật mười mươi.

Nguyệt Ảnh quả nhiên đã từng câu dẫn sư phụ, thậm chí còn ở trên giường hầu hạ ông ta.

“Tại sao chứ” ba chữ này nghen lại trong lòng, trong đầu chỉ cần tượng tượng đến hình ảnh như lời Lương Thanh Nghĩa, sư phụ cùng Nguyệt Ảnh dây dưa trên giường cũng đủ làm cho Nhan Tu Độc muốn đâm mạnh vào tường phát tiết.

Y không phải cố tình không dao động, trái tim giá lạnh như đã chết, đó chỉ bởi vì từ nhỏ trong trang phải làm gương tốt cho các sư đệ, không được hồ đồ xằng bậy.

Càng hướng chỉ tính tình sư phụ lúc nào cũng lạnh tựa hàn băng, đối với y cũng chẳng hề khen ngợi, mà sư nương thì sắc mặt lúc nào cũng chẳng tốt lành gì, chỉ qui cảm thấy được phải nuôi báo cô những đồ đệ mồ côi, cho nên y càng phải đem tính tình của mình luyện thành như thế.

Y cũng không phải không biết cái gì gọi là tình người ấm lạnh, bây giờ phần nộ, kích động điên cuồng lại phải nhận thêm một tiền xuyên tâm khiến cõi lòng y tan nát, y không nguyện ý tin tưởng, nhưng mà không thể không tin, bởi vì Lương Thanh Nghĩa nói là tận mắt nhìn thấy, bởi vì hắn đã tận mắt nhìn thấy, y tin tưởng vào con người hắn.

Nhưng mà tình cảm trong cơ thể sôi trào muốn chia năm xẻ bảy, Nguyệt Ảnh đáng yêu của y như vậy trong trang lại đi quyến rũ sư phụ, thậm chí còn âm thầm tư thông, chỉ vì muốn có được kiếm nghệ của sư phụ sao?

Tại sao hắn lại trở nên như vậy? Tại sao?

Y nghĩ không ra, không thể lý giải, thiên địa dường như đang xoay vòng vòng trước mặt y, luồng ác khí như liệt hỏa thiêu đốt trong ngực y, đốt cháy nội tạng y.

Cánh cửa nhẹ nhàng di chuyển, Nguyễn Cầu Hận chỉ khoác một lớp y phục mỏng, đi vào trong phòng y, khuôn mặt hắn dưới ánh trăng lạnh lẽo trở nên xinh đẹp là thường, nhất là khi đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười, hơi thở mềm mại yêu mị... Cũng đã từng như thế này trước mặt sư phụ sao?

Theo y hoan ái là do Nguyệt Ảnh chủ động, hắn cũng kiêu mị như thế trước mặt sư phụ sao?

Đầu của y đau đến muốn vỡ ra, y một bả đem y phục cởi ra, lúi húi lên giường, hoàn toàn không để ý Nguyệt Ảnh chỉ cần dùng một chưởng cũng có thể đem y đánh bay, ánh mắt của y giờ đây tràn ngập sự phần nộ.

“Người từng lên giường cùng sư phụ sao?”

Sắc mặt Nguyễn Cầu Hận không thay đổi, đẩy tay y ra, tư thế hắn nghiêng đầu lúc nào cũng ôn nhu động lòng người, nhưng mà đáp án nói ra làm Nhan Tu Độc thống khổ không thôi.

“Không sai, vậy thì sao?”

Kiểu nhan của hắn như chẳng có chuyện gì, làm cho hai tay Nhan Tu Độc vì kích động mà run lấy bẩy, lời nói của y trở nên đứt quãng, nhưng mà thanh âm nghe vừa thô vừa cứng, như là lời nói của một người đang sắp chết: “Tại sao?”

Nguyễn Cầu Hận nhẹ giọng cười rộ lên, tiếng cười của hắn vang lên mang theo bao nhiêu cừu oán điên cuồng, giống như là thù không đội trời chung với tất cả mọi người trong cõi đời này.

“Bởi vì ta đói khát quá nhịn không được, bởi vì ta muốn có kiếm thuật chí cao, còn có giải thích nào khác nữa sao?”

“Người quả thật là hạ tiện...”

Nhan Tu Độc chưa bao giờ dùng từ ngữ nặng như vậy để mắng bất kì ai, lời y vừa thốt ra đồng thời tay không tự chủ được mà đánh về phía hắn.

Nguyễn Cầu Hận thô bạo chụp lấy cánh tay phải của y, bẻ ngược ra ngoài một cái, tay Nhan Tu Độc thiếu chút nữa bị hắn bẻ gãy, nhưng mà y cũng không hừ lấy một tiếng, dường như cảm giác đau đớn một chút cũng không cảm thấy được, bởi vì sự đau đớn trong nội tâm y còn sâu hơn nhiều lắm.

“Tiểu sư đệ, tại sao ngươi lại biến thành như vậy?” Sự đau lòng của Nhan Tu Độc không ngừng tăng lên, mắt y rừng rừng, nỗi đau khắc cốt ghi tâm cơ hồ làm cho y rên lên thành tiếng. Biết được sự thực này, y còn thống khổ hơn so với bị giết đi.

Đôi môi kiều diễm đỏ mọng của Nguyễn Cầu Hận cười lên câu dẫn ra lúm đồng tiền diễm lệ, hắn châm chọc trả lời: “Bằng không ngươi nghĩ ta vì sao phải lên giường với ngươi? Là vì ta mê luyện ngươi sao? Hay bởi vì ta yêu ngươi?”

“Đủ rồi, tiểu sư đệ...” Y nghe đến đó là đủ lắm rồi, y không muốn nghe tiếp nữa, y không muốn phá hỏng khoảnh khắc ngọt ngào ngấn ngủ mà y trộm được.

Nguyễn Cầu Hận vươn tay chụp lấy mặt y, bắt buộc y phải đối mặt với hàn nhan ngưng sương kết tuyết của mình, không để cho ánh mắt của y trốn tránh được mà phải nhìn mình.

“Ta nói cho ngươi biết, là bởi vì ta cảm thấy đối khát khó nhịn...”

Hắn vừa nói vừa cười, nụ cười rạng rỡ ấy đủ để phá hủy đi tất cả mê luyện của Nhan Tu Độc, đâm nát trái tim y.

Đôi môi của hắn chạm vào môi y, mùi thơm trước kia làm y không ngừng si mê lưu luyện, bây giờ lại làm y cảm thấy thật buồn nôn.

Nhan Tu Độc khước từ hắn.

Nguyễn Cầu Hận không nhúc nhích, đôi tay như độc xà một mực quấn quanh cổ y; thanh âm kiều mị trước khi từng làm cho dục vọng Nhan Tu Độc khó có thể kiềm giữ, hiện nay lại như Toái tâm rượu độc, làm cho cõi lòng y tan nát đốn đau.

“Ngươi không phải rất thanh cao sao? Ngươi không phải luôn luôn tự cho bản thân mình là chính nhân quân tử sao? Ngươi chạm vào ta, mỗi phân mỗi tấc trên người ta không chỗ nào là không dơ bẩn, để cho toàn bộ đều nhiễm hết lên người ngươi đi.”

Vừa nói đôi môi Nguyễn Cầu Hận lại lướt qua trên môi y, hôn lên má phải của y, tới tai phải, cái lưỡi ẩm ướt liếm láp lên vành tai, trong thanh âm kiều mị phả ra chứa đầy đặc ác ý.

“Ngươi trên người ta nảy sinh ra biết bao dục vọng, một lần lại một lần, thế nào cũng không đủ, nam nhân khi đụng tới dục vọng cùng sắc đẹp, thẳng nào cũng giống nhau cả.”

“Không...” Nhan Tu Độc bắt được cánh tay hắn đang sờ loạn xuống hạ thân của mình.

Tay Nguyễn Cầu Hận mặc dù bị chụp lại, nhưng mà hắn dùng chính thân thể của mình không ngừng chà sát vào bộ vị nóng rực của y, dục hỏa thiêu đốt bắt y nhớ lại đã từng kích động chạy nước rút không ngừng trong thân thể mềm mại xinh đẹp này như thế nào, lại cố cứng rắn.

“Ta nói không...” Nhan Tu Độc muốn đẩy hắn ra.

Nguyễn Cầu Hận lập tức dùng cánh tay còn lại cho vào trong khố y, những ngón tay lạnh lẽo của y cầm lấy dục vọng nóng rực của hắn, mà dục vọng của y trong tay hắn lại như có sinh mệnh không ngừng nảy lên.

Hắn cười nhạo, ý cười trong mắt tràn ngập châm chọc.

“Thân thể của ngươi không có chịu nổi như vậy mà...”

“Dừng tay, tiểu sư đệ...”

Hai tròng mắt lạnh như băng của Nguyễn Cầu Hận bắt đầu hiện lên tình cảm mãnh liệt, “Ta sẽ không dừng tay đâu, ta muốn xem tên đối trá ngụy quân tử như ngươi có thể giả bộ đứng đắn được bao lâu, ta cảm hận những kẻ như các ngươi.”

Những ngón tay lạnh lẽo của Nguyễn Cầu Hận bắt đầu loay hoay chà xát bộ vị của Nhan Tu Độc, toàn thân đề lên người y, nhiệt khí nóng hổi không ngừng phả ra bên tai y, thanh âm kiều diễm mang theo ý cười câu dẫn lan tràn.

“Những lúc người trong thân thể ta không phải rất thỏa mãn sao? Không phải rất không thể chờ đợi được trở lại thêm một lần nữa sao? Khoái cảm dục tiên dục tử này người quên được sao?”

Tay hắn chà xát càng lúc càng nhanh, sau một khắc hai người đã ngã lên giường, hạ thân của y cương cứng, Nguyễn Cầu Hận đem y phục cởi ra, khom người ngồi xuống, để cho y có thể thẳng tiếng vào trong cơ thể hắn.

Việc đó diễn ra trong nháy mắt, Nhan Tu Độc giãy dụa muốn trở mình đứng dậy, nhưng mà cơ thể nóng ẩm ướt của hắn đang bao bọc lấy y, làm cho y há miệng thở dài một hơi, ánh mắt thất thần biết rằng có trốn cũng không thoát, nhưng lại hoàn toàn không thể vùng vẫy được.

Cảm giác thoải mái dễ chịu cùng khoái cảm dâng lên khắp người, tràn vào trong não, lại mang theo cả cảm giác ghê tởm nghĩ muốn buồn nôn, vô tình không phải giao hoan vì yêu, mà chẳng khác chi cầm thú phát tiết!

“Người không phải cảm thấy rất sung sướng sao?”

Nương theo câu châm chọc này chính là Nguyễn Cầu Hận khẽ nhấc hai mông lên rồi thả phịch xuống làm cho y có thể tiến vào nơi sâu nhất.

Nhan Tu Độc không có cách nào nhẫn nại thêm nữa mà đem lưng cong lên, để cho y càng đi sâu hơn vào bên trong cơ thể hắn, trong tai nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt của hai người.

“Không... không...” Y rõ ràng nghe được miệng của mình đang cự tuyệt, nhưng mà bộ vị trong cơ thể ẩm nóng kia như đang bị đại hỏa điên cuồng thiêu đốt.

Hai tay Nguyễn Cầu Hận như muốn làm cho ngọn lửa này thiêu đốt toàn bộ thể xác lẫn tinh thần y hóa thành tro, hắn cố tình cắn nhẹ môi dưới, y nghe thấy trên người hắn một làn hương cơ thể thơm mát, càng thêm kích động dục hỏa của y.

“Dừng tay...”

Y quay đầu, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến vài tiếng cười đùa cợt của Nguyệt Ảnh, hai mông hắn đưa lên hạ xuống càng nhanh hơn, khoái cảm khi đã thú giao hoan làm cho y chụm lấp hai cánh mông trắng mịn của Nguyệt Ảnh, cũng không có cách nào nhẫn nại nữa mà không ngừng đâm sâu vào.

“Tốt... Dễ chịu quá... Trở lại... thêm nữa đi...”

Nguyệt Ảnh bị y không ngừng đâm vào mật huyện, toàn thân yếu đuối run rẩy, vẻ mặt hắn sắp đạt tới cao trào làm cho Nhan Tu Độc không khỏi cảm thấy chua xót, hắn cũng đã từng lộ ra vẻ mặt này trước sư phụ sao, cũng không ngừng rên rỉ, vậy mình đến tốt cũng đang làm cái gì?

“Không, đủ rồi.”

Y dùng lực đẩy, Nguyệt Ảnh bị y xô ngã lên giường, hạ thân của y vẫn trướng lên khó chịu, nhưng mà y không bao giờ muốn duy trì quan hệ sắc dục không hề có tình yêu này.

“Mời người đi cho, tiểu sư đệ...”

Vừa nghĩ đến y không bao giờ còn là Nguyệt Ảnh mà trong lòng mình yêu, Nhan Tu Độc đau lòng đổi giọng, thay đổi cách gọi: “Không, lâu chủ.”

Lại bị cự tuyệt! Nguyễn Cầu Hận ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn cuồng bạo cùng lửa giận, hai thứ kết hợp lại, liền thành nộ không thể dập tắt, “Ôm ta, nhanh một chút.”

Toàn thân hắn trần trụi bày ra thần thái cực kì xinh đẹp, mỗi tấc da thịt trắng nõn so với bạch ngọc càng thêm nhu tế, cổ họng Nhan Tu Độc khô khát, y biết chỉ cần vươn tay ra, y lại có thể ôm lấy thân thể người y yêu nhất trong cõi đời này, tham luyến hấp thu hết tất cả những gì của hắn.

Giữa hai người bọn chẳng lẽ chỉ có thể duy trì loại nhục dục tham luyến này thôi sao? Y muốn là như vậy sao?

Không, không phải.

“Loại quan hệ bất bình thường này, lâu chủ...”

“Bất bình thường?” Nguyễn Cầu Hận tựa như nghe thấy chuyện nực cười, nhưng

hắn không cười, ngược lại trong mắt toát ra sát ý điên cuồng, “Người và ta bất bình thường đã lâu! Ta cho người một cơ hội nữa, ôm chặt ta.”

“Ta làm không được.”

Toàn thân Nguyễn Cầu Hận run rẩy, hắn đã bị bức đến nỗi điên lên, toàn thân hắn dán chặt trên người y, không ngừng giãy dụa cầu hoan, tựa như chẳng cần để ý đến gì cả, chỉ cần khiến cho Nhan Tu Độc nảy sinh dục vọng thêm lần nữa; nhưng mà Nhan Tu Độc vẫn lạnh lẽ, không hề đưa tay ôm lấy hắn.

“Ôm chặt ta, ôm chặt ta, ta nói người ôm chặt ta...”

Nhan Tu Độc vẫn không nhúc nhích, Nguyễn Cầu Hận tức giận kêu to, Nhan Tu Độc vẫn không nhúc nhích là không nhúc nhích.

“Ta giết người...”

Hắn một chưởng giáng xuống giường trước mặt Nhan Tu Độc làm thủng một lỗ lớn, Nhan Tu Độc vẫn lạnh lẽo bất động, tựa như cho dù chết, cũng không muốn nhìn mặt hắn.

Nguyễn Cầu Hận càng run rẩy lợi hại hơn, dung nhan xinh đẹp của hắn vốn đã trắng như tuyết, nhưng hiện tại bây giờ còn tái nhợt hơn cả người chết.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập, Lương Thanh Nghĩa điên cuồng gõ đập cửa bên ngoài.

“Đại sư huynh, trong phòng người tại sao lại ồn ào như vậy, người làm sao vậy?”

Hắn cố tình nói cho Nhan Tu Độc biết, lại sợ có chuyện gì xảy ra, quá khẩn trương, hắn không đợi nghe được câu trả lời của Nhan Tu Độc, liền phá cửa xông vào; sau khi vào phòng, hắn không khỏi á khẩu chẳng nói được thành lời — Nguyệt Ảnh cùng đại sư huynh hai người thân thể xích lõa quấn nhau trên giường, cả người Nguyệt Ảnh áp sát trên người đại sư huynh, đại sư huynh thể nhưng lại không nhúc nhích gì cả.

“Mời người trở về phòng đi, lâu chủ.” Nhan Tu Độc nói chuyện vẫn không nhanh không chậm.

Lương Thanh Nghĩa liền cảm thấy chán ghét, nghĩ liền biết nhất định là Nguyệt Ảnh lại giở trò hạ lưu vô sỉ, nửa đêm lại chạy tới giường đại sư huynh, hắn chưa từng nhìn thấy người nào vô sỉ như vậy.

“Người câu dẫn sư phụ còn chưa đủ sao, ngay cả đại sư huynh người cũng muốn làm như vậy, trong lòng người rốt cuộc có biết xấu hổ không vậy? Chẳng lẽ người cứ nhìn nam nhân là liền đói khát sao?”

Phun một bãi nước miếng lên mặt đất, Lương Thanh Nghĩa nghiêng răng mắng nhiếc hắn một trận.

“Người nếu thêm khát nam nhân như vậy, cứ việc tự mở kĩ viện rồi đi tiếp khách, bằng sắc đẹp của người nhất định người ta sẽ xếp hàng dài! Người phóng đảng hạ tiện như vậy, đại sư huynh sẽ không chiều theo ý của người, người lại đi hành động như nam kĩ, đại sư huynh sợ rằng chỉ nghĩ đến chạm vào người đã buồn nôn; nếu không phải chúng ta e ngại vì người hạ độc trong người, người cho rằng sư huynh sẽ tự nguyện ở lại chỗ này sao?”

“Đủ rồi, Nghĩa.”

Lương Thanh Nghĩa không chịu im miệng, khinh thường mà phun ra những lời đang nghĩ trong lòng.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Đại sư huynh người tâm tính thiện lương, hoàn toàn không biết hắn có bao nhiêu hạ lưu hạ tiện, nếu như không phải ta nói cho người ta tận mắt nhìn thấy hắn cùng sư phụ làm cái loại chuyện xấu xa đó, người căn bản sẽ không bao giờ nghĩ ngợi gì, hành vi phóng đảng hạ tiện của hắn trong trang không người nào không biết, mỗi người đều nói hắn là tiện hóa ti tiện.”

Nguyễn Cầu Hận nâng cằm lên, cầm lấy quần áo, tự khoác lên người mình, sau đó bước xuống giường bỏ đi, khi đi qua người Lương Thanh Nghĩa, tiếng mắng chửi của Lương Thanh Nghĩa vẫn không dứt.

“Hạ tiện! Sư phụ vốn là có mắt như mù mới bị người câu dẫn, đại sư huynh cũng chẳng có mù.”

Ngón tay Nguyễn Cầu Hận không yên mà run rẩy, khuôn mặt hàn băng trở nên xám như tro tàn, che đi màn sương âm u, biết mất trong bóng đêm.

Lương Thanh Nghĩa còn mắng chưa có đã ghiền, nhìn theo bóng lưng hắn mà nói ra những lời càng khó nghe.

“Kĩ nữ cũng còn biết liêm sỉ hơn người, sư nương cũng đem chuyện xấu xa của người vạch trần, người đã thế vẫn không thêm nhìn đến ánh mắt của người khác mà tiếp tục tìm sư phụ hoang dâm, tìm khắp thiên hạ cũng chẳng thể tìm ra kẻ hạ tiện như người! Người nào đánh vào người, sẽ bị bao nhiêu bản thủ trên người người làm cho ô uế hết! Phi, đại sư huynh cũng không có bị điên mà đi đánh vào cái thân thể bại hoại vô sỉ của người, chẳng thà đến kĩ viện còn vui sướng hơn.”

“Ta nói người đừng nói nữa, Nghĩa.”

Nhan Tu Độc đột nhiên cảm thấy rất mệt, cực kì mệt mỏi.

Uể oải lâu ngày làm cho ngực y đau đớn, từ khi Nguyệt Ảnh mười hai tuổi trở đi, y đã thương hắn tới tận xương, nhằn nại cho tới bây giờ, thế nhưng giờ đây lại cảm giác tất cả đều là trống rỗng, dường như toàn bộ yêu thương say đắm toàn bộ đều biến mất, tình yêu của y chỉ là ảo ảnh.

7. Chương 7

Nguyệt Ảnh mà y yêu, đã sớm không phải là Nguyệt Ảnh lúc đầu, là y vẫn không chịu hiểu, là y vẫn không muốn thừa nhận sự thật, Nhan Tu Độc trong lòng đau đớn khó nhin.

Lương Thanh Nghĩa một bên càng lớn tiếng nói: “Nói thì nói, việc gì phải sợ hắn chứ? Hắn hỷ trang, giết người, chẳng lẽ có thể cấm được trong lòng người khác nghĩ cái gì sao? Chính hắn cũng biết, cho nên mới không có nói lại được.”

“Đủ rồi, ta cảm thấy đủ phiền rồi, người đừng nói gì nữa.” Nhan Tu Độc mất đi không chế đập bàn giận dữ.

Hắn lên cơn điên như bao kẻ tầm thường khác, căn bản chẳng còn bộ dáng hào hoa phong nhã trước kia, trước Nhan Tu Độc cực độ phẫn nộ, Lương Thanh Nghĩa rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi, hắn cho dù sợ ý như thế nào, cũng phát giác tình huống có điểm dị thường.

“Đại sư huynh, người với Nguyệt Ảnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho dù hắn nửa đêm muốn mò lên giường của người, người cũng chẳng thể toàn thân bị lột sạch sẽ mới đúng.”

Nhan Tu Độc xoa tay, cái gì cũng không muốn giải thích, Lương Thanh Nghĩa muốn nghĩ như thế nào thì cứ để cho hắn nghĩ như thế ấy đi, y mệt mỏi nói: “Ta mệt rồi, Nghĩa, người để cho ta ngủ yên một giấc đi!”

Lương Thanh Nghĩa đầy bụng nghi vấn, nhưng mà rốt cuộc vì tôn kính y cũng không có hỏi nữa, hắn khép lại cửa, đem hết thấy nghi vấn nuốt ngược vào trong lòng.

Nhan Tu Độc một mình cũng chẳng thể ngủ yên, y tâm phiền ý loạn, nghe gió lùa ngoài cửa, không ngừng nhớ lại vô số lần triển miên cùng Nguyệt Ảnh, cuối cùng là chán nản dâng lên đầy trong lòng.

...

“Xuất lâu!”

“Hừ! Thật là phúc khí bằng trời mới có thể xuất lâu,” Quân gia tóc bạc trắng xóa, nhưng mà trong lời nói lại tràn ngập vị chua xót, đối với may mắn của bọn họ quả thật là đồ kị không thôi.

Nhan Tu Độc nhưng lại mờ mịt rồi, quân gia giao bình ngọc trong tay cho y.

“Ăn viên dược hoàn màu đỏ trước trước, tối thì ăn viên màu trắng, còn lại không có dặn dò gì thêm.”

Y mơ màng đi đến trước lầu, Lương Thanh Nghĩa cùng bảo bối nhi đã ở bên ngoài đợi y, nhìn vẻ mặt bọn họ vui mừng sung sướng, cho thấy trần quý lần tự do này đến mức nào; từ trên mặt bọn họ cũng có thể nhìn ra, nhưng mà vì sao y lại không hề cảm thấy một chút vui sướng nào, người lại cảm giác đắng chát lại dâng đầy trong miệng.

Sẽ không còn được gặp lại nữa sao?

Không còn được thấy dung nhan của hân mợ mường trong giấc ngủ, ngay cả đã biết hân không phải là Nguyệt Ảnh mà y yêu, nhưng mà cuối cùng tình ý chôn sâu, quan tâm đối với hân vẫn chưa bao giờ buông xuống được.

“Cha, chúng ta về mau đi.” Bảo bối bị ngắc khuôn mặt tuần tú thúc giục.

“Đúng vậy, sư huynh, cuối cùng xem ra hân cũng có lương tâm, xem ra đêm đó mắng hân cũng không có uổng phí.” Lương Thanh Nghĩa vô cùng vui sướng mà nhắm nháp hương vị tự do này.

“Đúng vậy, cần phải trở về, mộ của mẹ con cũng đã một năm không có quét dọn rồi.”

Nhan Tu Độc tuy là nói như vậy, nhưng mà cũng chẳng thể bỏ qua sàu muộn không thôi này, nhưng y phải có trách nhiệm với hai người này, y làm sao có thể buông tay! Ngay cả không muốn, cũng chỉ có thể không quay đầu lại mà rời đi cái nơi thương tâm này mà thôi.

Về lại căn nhà nhỏ mà mình từng sống, Lương Thanh Nghĩa có lẽ vì kinh nghiệm làm tội tớ gần một năm hành hạ, trong lòng đã thoảng rất nhiên, cũng không giống như lúc trước nổi giận vô cớ, theo như hân nói, vốn là loại cầm thú như Nguyệt Ảnh kia còn có thể sống khỏe mạnh như vậy, hân cũng không thể để cho hân ta đánh bại.

Cũng bởi vì hân đã nghĩ thông suốt rất nhiều, tâm tình sáng sủa rồi, không có ra ngoài đến kĩ viện làm mấy chuyện phóng đảng, ngược lại chết dí trong nhà, giúp y chiếu cố bảo bối nhi, chỉ bất quá đôi khi hân cũng nói, muốn y thừa dịp còn trẻ mà cưới thêm một người vợ khác để có thể phụ giúp chăm sóc bảo bối nhi, xem ra chính là do bảo bối nhi dính lấy hân chặt quá làm hân ăn không tiêu, cố ý nói này nói nọ.

Y dựa theo lời dặn của quản gia, sáng chiều ăn hai viên dược hoàn khác màu, ăn được vài ngày, trong ngực cũng tốt hơn rất nhiều; đợi một tháng sau, ăn hết thuốc, ngực y cũng đã khỏi hân.

Nguyệt Ảnh mặc dù tàn nhẫn đánh vào ngực y, nhưng mà sau đêm hôm đó, hân chẳng những thả cho bọn họ ra ngoài, ngay cả chỗ bị thương cũng đưa thuốc cho y chữa trị.

Những gì Nguyệt Ảnh làm, làm cho y có một cỗ cảm giác vừa ngọt ngào lẫn đắng cay dâng lên trong lòng, y cũng không có nói chuyện đó với Lương Thanh Nghĩa, hân hay là bởi chuyện xưa, hạ thủ đã rất lưu tình.

Bọn họ ở nhà một tháng, Lương Nghĩa sau khi phục hồi, thường thường đi sớm về trễ, dù không đưa đàn bà về nhà chơi đùa, nhưng nếu hỏi đến hành tung của hân, hân lại ấp úng nói không nên lời.

Nhưng mà mặt hân lại đỏ ửng, xem ra cũng không phải đi làm chút chuyện phóng đảng, nếu mạnh mẽ hỏi hân, hân ngược lại cười nói ra vẻ thần bí: Không thể nói, tới lúc rồi cũng sẽ biết thôi.

Nhìn hân vui vẻ hoàn toàn bất đồng so với dĩ vãng, Nhan Tu Độc bình tĩnh, có lẽ hân đã gặp được ý trung nhân, cho nên mới cả ngày bộ mặt đều tràn đầy gió xuân như thế.

Lương Thanh Nghĩa cũng coi như là nam nhi anh tư sáng sủa, hân nếu có thể tìm được một người nương tử tốt chiếu cố cho hân, đó chẳng phải là chuyện tốt sao.

Cho nên Nhan Tu Độc chẳng thể làm gì khác hơn là để mặc chuyện đi sớm về trễ của hân, cho dù bảo bối nhi có điều oán giận, y cũng chỉ nói Lương Thanh Nghĩa bận rộn công chuyện, không muốn để bảo bối nhi làm lỡ nhân duyên của hân.

Khi mùa đông khắc nghiệt qua đi hơn một nửa, sắp đến tháng chạp, trong nhà Nhan Tu Độc xuất hiện một vị khách chưa bao giờ đến trước đây.

Nhưng khi bảo bối nhi nhìn thấy nàng, thế nhưng lại cực kì thân thiết chạy đến ôm lấy nàng: “Thương đi, nãi nói nãi muốn tới gặp ta, thật đúng là đã tới gặp ta rồi sao?” Nhan Tu Độc lần đầu tiên vào Cầu Hận lâu đã gặp nàng, nhưng từ đó về sau cũng chưa từng gặp lại vị nữ tử xinh đẹp này, cũng không có nhìn thấy nàng làm bất cứ việc gì trong lâu.

Mà sau khi cùng bảo bối nhi về nhà, y có hỏi qua tình huống của con trong lâu, bảo bối nhi nói rằng là do Thương đi chăm sóc nó, hiện nay bảo bối nhi gọi nàng là Thương đi, hân mới biết thì ra là vị nữ tử này

phụ trách chăm sóc bảo bối nhi; mà từ vóc dáng cùng thân hình nhẹ nhàng của nàng nhìn ra, công phu của nàng chắc chắn không hề thấp.”

Hứa Thương Thương phỉ phỉ tuyết bám trên người, vuốt tóc bảo bối nhi, ánh mắt quan tâm của nàng không phải là giả, xem ra bảo bối nhi nói Thương đi trong lâu đối xử với nó rất tốt là thật.

“Bảo bối nhi, người ra ngoài đắp người tuyết đi, ta có vài lời cần nói với cha người.”

Bình thường bảo bối nhi cực kì kén chọn, bây giờ trái lại liền gật đầu đi ra ngoài đắp người tuyết, loại sự tình này chỉ có Lương Thanh Nghĩa làm được, bất quá Lương Thanh Nghĩa đều phải rống to lên, nhưng mà nàng chỉ cần nói vài tiếng, bảo bối nhi đã liền làm theo, điều này làm cho Nhan Tu Độc cảm thấy phi thường không thể hiểu được, nhưng y cũng không hỏi gì cả, chỉ giống như là chủ nhà đang tiếp đãi khách nhân mà thôi.

“Uống chén trà nóng đi! Ngoài trời nhất định là rất lạnh.”

Nhan Tu Độc đem trà nóng đưa qua, trong nhà đơn giản, không hoa mỹ như trong lâu.

Hứa Thương Thương chỉ thổi vài hơi, đã đem trà uống xuống, sau đó đặt chén lên bàn, không khí theo đó mà yên tĩnh trở lại.

Nhan Tu Độc nói khách sáo: “Cô nương đường xa mà đến, nhất định là có chuyện quan trọng?”

Hứa Thương Thương nhìn y một chút, nói ra rất kì quái: “Đối với ta mà nói vốn là chuyện quan trọng, đối với người mà nói có thể là chưa chắc,”

“Ý của cô nương là gì?”

Nhan Tu Độc vẻ mặt mờ mịt, không biết vì sao nàng lại nói như vậy.

Hứa Thương Thương trầm mặc một chút mới nói: “Nguyễn Cầu Hận bị bệnh.”

Nhan Tu Độc ngạc nhiên, người học võ không dễ ngã bệnh, bọn họ vừa rời đi Cầu Hận lâu không bao lâu, hắn như thế nào nói bệnh thì liền bệnh, nhưng mà đối với hắn nói đối chẳng có nghĩa lí gì, cho nên Nguyệt Ảnh nhất định là ngã bệnh rồi, mà một câu nói sau đó của nàng càng làm cho y kinh ngạc không thôi.

“Đây đúng là thời cơ tốt nhất để giết hắn.”

Vừa nghĩ đến nàng có thể là một trong những tội tó hạc độc trong lâu, hơn nữa những kẻ này đều là lòng dạ ác độc hơn rắn rết, há lại không thừa dịp hắn ngã bệnh mà cùng ùa lên giết hắn sao?

“Nãi nói lời này là có ý gì?” Thanh âm của y căng cứng.

“Không có ý gì cả, tự người suy nghĩ đi.”

Hứa Thương Thương đứng lên, dường như là muốn rời đi; mà Nhan Tu Độc lại bước ra ngăn cản nàng lại, cho dù hắn bây giờ không phải là Nguyệt Ảnh của ngày xưa, nhưng y vẫn không thể buông tay với hắn.

“Hắn... bệnh nặng lắm không?”

Nhan Tu Độc khẩn trương vạn phần, trái tim muốn rơi ra khỏi ngực, hết sức hi vọng từ trong miệng Hứa Thương Thương biết được tình trạng hiện nay của Nguyệt Ảnh.

“Được thạch vông hiệu.”

Nhan Tu Độc há hốc miệng mồm, còn đầu óc thì trở nên trống rỗng, y không biết mình còn muốn nói cái gì nữa, “Được thạch vông hiệu” bốn chữ này đánh mạnh vào trong ngực y, làm cho tâm tính thiện lương của y đón đầu, thống khổ.

Những chuyện trước kia Nguyệt Ảnh làm đã không còn trọng yếu, mặc kệ hắn với sự phụ làm ra bao nhiêu chuyện thị phi, cái đó cũng không quan trọng, chuyện quan trọng nhất chính là y yêu Nguyệt Ảnh, yêu hắn thật sâu sắc; tới giờ phút này, y mới có thể đủ dũng khí thừa nhận, cho dù Nguyệt Ảnh thật sự là câu dẫn sư phụ, thậm chí là ma đầu giết người vô số, y vẫn yêu hắn như xưa.

“Ta lập tức cùng với người quay về lâu.”

Lấy áo choàng ra mặc, y không hỏi thêm một lời thừa nào bước ra cửa, dặn dò bảo bối nhi hai ba câu, liền lo lắng bám theo Hứa Thương Thương đi về Cầu Hận lâu.

Chạy được vài ngày đường, khi vào trong lâu cũng đã là đêm khuya, thân phận của Hứa Thương Thương hiển nhiên là cao hơn tột nơi này, nàng vừa vào lâu, không người nào dám ngăn cản, hơn nữa nàng đối với trận pháp này hết sức quen thuộc, đi qua chưa đầy một khắc, bọn họ đã đến trước cửa phòng Nguyễn Cầu Hận.

Nàng nhẹ giọng nói, hơn nửa chỉ vào cửa.

“Chính người tự vào đi, người có thể tự kiểm chứng hãn bệnh nặng như thế nào!”

Nhan Tu Độc lòng nóng như lửa đốt, chỉ đơn giản nói một câu cảm tạ, liền lập tức đẩy cửa tiến vào.

Hứa Thương Thương đứng trước cửa phòng Nguyễn Cầu Hận, tựa hồ đang tự hỏi chính mình đến tột cùng là làm cái gì, cuối cùng lại nhẹ nhàng thở dài, quay đầu bỏ đi.

Nhan Tu Độc đã quét dọn nơi này vô số lần, hãn đẩy mấy người ở sau cửa ra, rất nhanh mà đi vào trong phòng ngủ Nguyệt Ảnh, trên giường hãn liêm mạn buông thả, trong phòng tĩnh lặng đến rợn người, chỉ có ánh trăng xanh lạnh leo chiếu vào, càng thêm lạnh ý.

Y run rẩy đưa tay, trong khoảnh khắc ngẩn ngui, lại không có dũng khí vén đi liêm mạn nhìn xem người y yêu nhất trong thiên hạ rốt cuộc bệnh tình trầm trọng thế nào.

Y còn đang do dự, đột nhiên nghe được trên giường tiếng rên rỉ đầy thống khổ, tiếng rên rỉ ấy như đâm thẳng vào lòng, làm cho trái tim Nhan Tu Độc muốn ngừng đập, y chưa từng nghe thấy tiếng rên nào thống khổ như vậy, dường như hai chữ cầu cứu cũng không nói ra được, chỉ có thể trong đêm tối u ám, âm thầm rơi nước mắt.

“Nguyệt Ảnh...”

Y chạy vội đến bên cạnh, bắt chắp hết thấy, giật đi liêm mạn, ánh trăng soi đến trên khuôn mặt Nguyệt Ảnh, dung nhan xinh đẹp lạnh băng của hãn nhìn không khác trước đây cho lắm, điểm khác biệt duy nhất là hai mắt hãn nhắm chặt, khuôn mặt tuần tú vụn vụn, như đang trong ác mộng thống khổ.

Y ngẩn ra, chẳng lẽ Hứa Thương Thương lừa gạt y... Nguyệt Ảnh căn bản là không có bệnh?

Sau một khắc, hai mắt Nguyễn Cầu Hận mở ra, hai tròng mắt đỏ đậm, không chút nghĩa nghị liêm rút kiểm bên người, xoẹt một tiếng đem kiểm rút ra khỏi vỏ, động tác của hãn vốn đã rất nhanh, bây giờ lại như vậy làm cho Nhan Tu Độc căn bản không kịp né tránh.

Một đòn sấm sét, mũi kiểm kia sẽ đâm thẳng vào trong thân thể y, Nhan Tu Độc kêu một tiếng bi thảm.

Hai tròng mắt Nguyễn Cầu Hận thoảng chốc mở to, mới biết đúng là Nhan Tu Độc đứng ở bên giường hãn, hãn thay đổi phương hướng của kiểm, nửa thân kiểm cắm thẳng vào mặt đất, có thể thấy được hãn vừa rồi có bao nhiêu quyết tâm đưa người khác vào chỗ chết.

Ánh trăng soi vào phòng, chỉ thấy mồ hôi của hãn tuôn xuống như mưa, từ trên trán, trên mặt chảy vào trong người, sợi tóc của hãn ẩm ướt, cả mặt đều gầy gò, mà nhìn những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu kia, Nhan Tu Độc mới phát hiện môi hãn đã mất đi vẻ thắm đỏ, cả người hoảng hốt thất thần, giống như vẫn còn trầm mê trong cõi mộng.

“Người gặp ác mộng sao?” Nhan Tu Độc nhẹ giọng hỏi.

Nguyễn Cầu Hận hé miệng, khép mở mấy lần, nhưng lại không phát ra âm thanh, dường như ác mộng này quá mức đáng sợ, làm cho hãn ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Nhan Tu Độc nâng ống tay áo lên, thương yêu mà lau đi những giọt mồ hôi trên mặt hãn.

Động tác này rốt cuộc cũng đem Nguyễn Cầu Hận tỉnh lại, hãn phục hồi như bình thường, cũng không thể che giấu được sự run rẩy sau cơn ác mộng.

“Người tại sao lại ở đây?”

“Hứa Thương Thương nói người bị bệnh, cho nên ta chạy tới nhìn người.” Lời Nhan Tu Độc nói ra chứa đầy quan tâm.

Ánh mắt lạnh như băng của Nguyễn Cầu Hận tức thì lộ ra tức giận oán hận, “Người nào dạy nàng ta rảnh rỗi đi trông nom chuyện người khác vậy, ta có bệnh, ta chính là đại phu, khó cỡ nào lại không chữa được sao? Lại còn muốn phế vật như người chạy loạn đến đây xem ta làm cái gì?”

Nhan Tu Độc không để ý tới miệng lưỡi độc địa của hắn, “Quần áo toàn thân người đều ướt đầm hết rồi, đứng lên một chút, ta giúp người thay đồ, không lại cảm lạnh.”

“Người cút, cút, cút đi thật xa...” Nguyễn Cầu Hận hất tay y ra.

Mà Nhan Tu Độc dường như không để ý đến sự xô đẩy của hắn, cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia, tay hắn nằm trong tay y thật nhỏ bé, lại lạnh như vậy, mặc kệ võ công của hắn có cao đến đâu, hắn vĩnh viễn vẫn là tiểu sư đệ trong lòng mà y muốn bảo vệ cả đời.

“Đừng đụng vào ta, người chẳng phải chê ta bẩn, chê ta hạ tiện sao? Làm gì lại chạm vào ta? Như như người nhện không nổi mà muốn ta, vậy thì đến đi! Cần gì giả mù sa mưa ra vẻ ôn nhu?” Vừa nói, hắn vừa lột quần áo của mình, cái miệng nhỏ nhắn đã hôn lên môi Nhan Tu Độc, không ngừng chủ động câu dẫn lửa dục của Nhan Tu Độc nổi lên làm y thở hổn hển, y đem hai tay ôm chặt lấy người tâm ái, lần đầu tiên chủ động xâm nhập vào trong miệng hắn, ôn nhu thử thăm dò phản ứng của hắn.

Nguyễn Cầu Hận mở rộng hai chân, cố gắng nâng thắt lưng, tư thế hết sức liêu nhân hoang dại xinh đẹp, “Đi vào, chẳng cần làm trò gì trước đó đâu, ta chỉ cần người nhét vào ta là đủ.”

Nhan Tu Độc đem quần áo cởi ra, muốn mặc y phục vào cho hắn, “Tiểu sư đệ, người đừng nên náo loạn như vậy, người sẽ bị lạnh mất, người xem môi người đã trắng giống như tuyết rồi, tay cũng lạnh như băng, người đến tốt cùng có biết tự chăm sóc mình không vậy?”

Hắn ôn nhu quan tâm, ngược lại làm cho Nguyễn Cầu Hận giận dữ, “Đi vào, ta nói người đi vào nhanh lên một chút, là ta dám đang như thế đấy! Là ta thâm nghĩ muốn cùng nam nhân làm loại chuyện phóng đảng như vậy mà thôi! Càng huống chi lúc trước người chẳng phải thích muốn chết, bây giờ tại sao còn không nhanh lên...”

Nhan Tu Độc kéo hắn vào trong lòng nỉ non, “Đủ rồi, đừng nói nữa, da thịt của người thật lạnh, còn như vậy thì người đóng băng mất; còn nữa ta không cho phép người tự nói mình như vậy, người trong lòng ta, vĩnh viễn lúc nào cũng rất tốt đẹp...”

Nghe y nói như vậy, ngược lại khiến cho thân hình Nguyễn Cầu Hận run lên kịch liệt.

Nhan Tu Độc nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, “Ta với người, đêm nay hãy ngủ thật ngon, nghỉ ngơi một chút đi!”

Y nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc suôn dài, mỗi sợi tóc mềm mại như tơ mang theo mùi hương làm cho y khó kìm lòng, y thấp giọng nói ra yêu thương mê đắm tích tụ nhiều năm qua.

“Ta yêu người, tiểu sư đệ, mặc kệ người có tin hay không, lúc nào ta cũng đều yêu người.”

Nghe vậy, thân thể Nguyễn Cầu Hận cứng đờ, dùng sức đẩy y ra, n

ghe được tiếng lòng của Nhan Tu Độc, hắn chẳng những không cảm thấy xúc động, ngược lại trong mắt dâng đầy sát ý, trên mặt tràn đầy điên cuồng.

“Ta không cần tình yêu của người, tình yêu của người chỉ là cái rắm, người dựa vào cái gì nói người yêu ta? Chỉ vì người đã lên giường với ta sao? Ta chỉ cần mở ra hai chân, còn có biết bao nhiêu nam nhân sẽ lên giường với ta, ta mới không cần đến một kẻ như người.” Hai tay Nhan Tu Độc vuốt ve khuôn mặt hắn, thương tiếc dâng đầy trong lòng, đều do y nhiều năm qua tránh né Nguyệt Ánh, mới có thể làm cho Nguyệt Ánh trở nên hận đời ghét người như vậy, y nhất định sẽ bù đắp tất cả lại cho hắn.

Nhất định sẽ là như vậy, dù sao hắn chính là người y yêu nhất.

“Đừng nói trẻ con như vậy, Nguyệt Ánh, ta yêu người, ta thật sự rất yêu người, trước kia ta không dám thừa nhận, hiện tại ta rốt cuộc đã suy nghĩ thấu suốt rồi.”

Nghe đến tận đây, thân thể Nguyễn Cầu Hận run rẩy giống như lá phong cuối thu bị gió thổi qua, càng lúc càng run rẩy kịch liệt, cuối cùng tức giận hét to: “Vốn là nàng nói sự thật cho người sao? Nàng đã thề là không nói, nàng dám nói với người? Ta không cần người thương hại, giữ sự thương hại của người lại mà bố thí cho kẻ khác đi.”

“Ta không biết người đến tốt cùng đang nói cái gì? Nguyệt Ảnh, hành động của người tuy rất cực đoan, nhưng ta vẫn sẽ cùng người, thẳng cho đến khi người có thể từ bỏ tất cả tâm tính cực đoan này.”

“Người không cần thương hại ta, ta hận người, ta cả đời này sẽ hận người đến chết.” Nguyễn Cầu Hận kích động điên cuồng, khiến cho mái tóc đen tán loạn khắp nơi, “Người nói người yêu ta, vậy khi lão già kia cưỡng bạo ta, người đang ở đâu? Người là đang sung sướng ở bên ngoài hả...”

Tay Nhan Tu Độc cầm lấy tay hắn phút chốc trở nên lạnh như băng, kinh ngạc khô thôi, ánh mắt trên mặt cũng đủ để nói rõ ý vừa chân chính nghe thấy chuyện kinh hoàng như thế nào.

Nguyễn Cầu Hận mím chặt môi, từ vẻ mặt của y, hắn đã biết y nguyên bản là không biết gì cả, vốn là do chính mình nói ra cho y nghe; bàn tay ấm áp của Nhan Tu Độc đã rơi ra khỏi vai hắn, cả vai hắn liền trở nên trống rỗng.

Hắn lạnh giọng cười to, cười vừa cuồng dại lại vừa thê lương.

“Ha ha, người nói người yêu ta, bây giờ người đã biết sự thật rồi đó! Từ khi ta mười bốn tuổi, người kia mỗi ngày đều cưỡng bạo ta, sự phụ chí cao vô thượng trong mắt người mỗi ngày đều vụn bụn hai chân ta ra, không ngừng xâm phạm ta, khi đó người đang ở đâu? Người có từng bảo vệ ta không? Người có biết mỗi lần ta bỏ trốn bị bắt trở về thì hắn dùng phương pháp gì xâm phạm ta không?”

Nhan Tu Độc cảm thấy một trận buồn nôn dâng lên, chỉ tưởng tượng tới những hình ảnh đó, cũng đủ để làm máu trong người y đông đặc lại.

Nguyễn Cầu Hận điên cuồng nói: “Toàn bộ người trong sơn trang nói ta câu dẫn lão ta, nói ta không biết đã dùng phương pháp gì để câu dẫn lão ta, làm cho lão ta hoàn toàn mất đi thần trí, kì thật bọn họ không biết, ta căn bản là không có có câu dẫn hắn, đều là hắn nhằm vào ta...”

“Đủ rồi, Nguyệt Ảnh, đủ rồi...”

Nguyễn Cầu Hận cười đến cơ hồ muốn chảy ra huyết lệ, “Hắn là cừu nhân sát hại cha mẹ của ta, hắn yêu mẹ ta, bởi vì không chiếm được, cho nên cuối cùng giết bọn họ; lúc muốn giết ta, nhìn thấy dung mạo của ta rất giống mẹ, làm cho hắn không đành lòng xuống tay. Hắn đem ta về nuôi dưỡng, đến khi ta mười bốn tuổi, hắn đã không nhận được dục vọng của mình, hắn không ngừng cưỡng bạo ta, nói rằng muốn để cho ta kế thừa sơn trang, nói rằng muốn đem tất cả để lại cho ta... Hắn không biết ta căn bản không cần những thứ đó...”

“Tiểu sư đệ, đủ rồi...”

Nguyễn Cầu Hận nằm đè lên cơ thể y, đem áp đảo y xuống dưới, oán hận nói: “Hắn hủy hoại thân thể ta, bóp nát trái tim ta, khi đó người ở đâu? Người yêu ta, tại sao lại không để ta ở bên cạnh người, giúp ta tránh né hết thảy? Mỗi phân mỗi tấc trên cơ thể ta hắn đều đã sờ qua, như vậy người còn có thể cho rằng ta rất đẹp rất tốt sao?”

Nhan Tu Độc trong khoảnh khắc này không thể nói nên lời.

Mà trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy đã làm cho Nguyễn Cầu Hận cười càng to hơn. “Người chê ta bẩn, chê ta hạ tiện, ta căn bản là bẩn thỉu như vậy, hạ tiện như vậy, không phải như người là chính nhân quân tử! Ha ha...”

Hắn vẫn cuồng tiếu, mỗi tiếng cười đều thê lương khắc sâu vào xương cốt.

Khí huyết trong ngực lúc đó lại nghịch lưu, hắn hộc ra vài ngụm máu.

Nhan Tu Độc hoảng hốt, lấy tu vi võ công của hắn, dĩ nhiên có thể khiến cho bản thân hộc máu, đủ thấy việc này hành hạ hắn sâu đậm tới mức nào.

8. Chương 8

“Bình tĩnh lại, Nguyệt Ảnh, trấn định một chút.” Nhan Tu Độc khẩn trương mà muốn đem hân ôm vào lòng.

Nguyễn Cầu Hận ngược lại khinh thường mà đẩy y ra; Nhan Tu Độc bị hân điên cuồng xô ngã qua một bên.

Nguyễn Cầu Hận trong mắt không có lệ, nhưng trong lòng lại đang xuất huyết, trong thanh âm của hân tràn ngập oán hận.

“Lão ta luôn nói với ta, trừ phi ta chết, hoặc là hân chết, nếu không cả đời này ta cũng đừng mơ tưởng đến việc thoát khỏi lão, cho nên ta mới giết hân! Giết hân rồi ta mới có thể có được tự do, như vậy ta có gì sai chứ? Ta làm như vậy mà gọi là cực đoan sao?”

Tim Nhan Tu Độc quả thật là bị hân bóp nát, nhìn hân bây giờ chẳng khác gì như đang tự sát, tự ngược đãi bản thân, y đem hân đặt dưới thân, cảm giác nước mắt của mình đang rơi xuống, nóng hổi; nhưng mà tất cả những điều này, so ra vẫn kém hơn nhiều lắm so với thống khổ dày vò trong lòng Nguyệt Ảnh mỗi ngày.

“Đủ rồi, đừng tự làm tổn thương chính mình. Nguyệt Ảnh, ta sai rồi, ta không biết sự phụ có thể lại làm ra những chuyện khiến đất trời phẫn nộ như vậy, ta đáng ra phải ở bên cạnh người, mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, ta cũng phải bảo vệ người.

“Ta không cần người trông nom, người cút đi! Ta không muốn nhìn thấy người... Vĩnh viễn...” Nguyễn Cầu Hận vùng vẫy dưới thân Nhan Tu Độc, nhưng bởi lúc này hộc máu quá nhiều mà khí lực trở nên kiệt quệ, hân nhẹ nhàng thở gấp.

Nhan Tu Độc dùng sức khéo hân vào lòng, dường như muốn ôm lấy tất cả những ủy khuất của hân, càng như muốn thay thế hân thừa nhận tất cả những thống khổ vốn không phải gánh chịu, làm cho tất cả những hành hạ tinh thần trước kia không thể hủy diệt linh hồn hân nữa.

“Nguyệt Ảnh, đều là ta sai, nếu muốn trách, thì hãy trách ta, nếu muốn hủy diệt, thì hãy hủy diệt ta, đừng thương tổn bản thân mình nữa.

Nguyệt Ảnh hé môi, cảm giác nóng rực củ nước mắt rơi vào trong miệng hân, mùi vị sao lại cay đắng đến như vậy, đã rất lâu rồi hân không còn nhớ tư vị của nước mắt là như thế nào, bao nhiêu năm sống trong hành hạ kia, hân đã sớm không còn nước mắt, nước mắt đã sớm trở thành một loại xa xỉ phẩm.

Nhưng mà người kia trước mặt hân lệ rơi đầy mặt, giống như là người bị thương chính là y, mà giọng nước mắt ấm áp của y rơi lên khóe mắt, khóe môi của hân đều là vì thương xót cùng đồng tình với hân.

Nguyễn Cầu Hận lại trở nên kích động, “Ta không cần người xót xa, không cần người thương hại, người cút... Cút... đừng để ta nhìn thấy mặt người một lần nào nữa.”

Hân lại kích động, thì lại nôn ra càng nhiều máu, tiếng gào thét thê lương lại giống như là tiếng cầu cứu nghẹn ngào, làm cho Nhan Tu Độc nghe xong trái tim lại như bị bóp tan ra từng mảnh.

Đừng tự tổn thương chính mình nữa, người sẽ lại bị thương nặng hơn, hãy nhanh chóng bình tĩnh lại đi...

“Không cần người xía vào, ta chưa bao giờ cần người xía vào...” Khí tức của Nguyễn Cầu Hận bị kèm hãm, cơ hồ muốn bất tỉnh.

Hứa Thương Thương bước nhanh vào trong, điểm lên mấy đại huyệt trên ngực hân, sau khi hân ngừng hộc máu, liền đưa mắt ý bảo Nhan Tu Độc đặt hân lên giường để cho hân có thể nghỉ ngơi một chút.

Nguyễn Cầu Hận sau khi bị nàng điểm huyệt thì đã lâm vào hôn mê.

Nhan Tu Độc thấy tình hình như vậy, lo lắng nói: “Hân làm sao vậy? Có nặng lắm không?”

“Khí huyết nghịch lưu, suy nghĩ lung tung mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại.” Hứa Thương Thương lại nói thêm một câu: ‘Bất quá hân phải đồng ý để chúng ta chăm sóc thì mới được.’

“Nãi nói như vậy là có ý gì?”

Về mặt Hứa Thương Thương nói đầy ngưng trọng: “Có lẽ từ lâu hần đã không còn muốn sống nữa, người không cảm thấy sao?”

Nhan Tu Độc không biết nói gì nữa, hần kết oán với nhiều cừu gia như vậy, hắc bạch lưỡng đạo không có ai là không đắc tội, nếu không phải không muốn sống, vậy còn có thể vì nguyên nhân nào khác sao?

“Cha ta lúc ấy nhìn thấy hần đã quyết tâm chết, hần là người có tài, tại sao lại có thể chết uổng phí như vậy? Vì vậy mới truyền lại cho hần tất cả mọi thứ về cơ quan thuật, để cho hần nghiên cứu, hi vọng có thể kéo dài được thêm vài năm; nói không chừng trong mấy năm này sẽ có ai đó xuất hiện, làm cho hần có động lực muốn tiếp tục sống.”

Y bây giờ mới biết thì ra Hứa Thương Thương chính là nữ nhi của vị Túc lão đã qua đời kia, nhìn khuôn mặt mềm mại của Nguyệt Ảnh, Nhan Tu Độc càng thêm hối hận.

“Ta đáng lẽ phải ở lại trong trang, chuyện phát sinh đã lâu như vậy, hần bị sư phụ thi bạo hàng năm trời, nhưng không thể cầu cứu được với ai, ta lại chẳng biết chút gì, chỉ lo... chỉ lo...”

Chỉ cho trốn tránh Nguyệt Ảnh, mới làm cho hần phải trải qua cuộc sống khổ sở như vậy mà lớn lên. Mà nhìn Nguyệt Ảnh từ từ rời xa hần, đã vậy còn tưởng rằng Nguyệt Ảnh đã lớn, không muốn gần gũi y nữa; chưa từng nghĩ tới là bởi vì hần e ngại mình đã trở nên nhơ nhớp, không đủ tư cách cùng một chỗ với y.

“Nói những lời vô ích ấy làm gì, trong lòng của người nói cho cùng là nghĩ cái gì? Người muốn ở lại bởi hần chữa trị vết thương lòng, hay thật sự cũng ghê tởm sự dơ bẩn của hần, không muốn gặp lại hần?”

“Cái này không liên quan tới hần, cho dù có sai, cũng là... là lỗi của sư phụ.”

Vừa nghĩ tới sư phụ đạo mạo trang nghiêm, lại đối với Nguyệt Ảnh chỉ vừa mười bốn tuổi làm ra chuyện thiên lí bất dung thế này, y kích động không thôi, “Hần một chút cũng không hề sai, hần đến bây giờ toàn phải hứng chịu hành hạ đòn đau, ta muốn lưu lại, dùng cả đời này để bồi hần.”

“Không phải thương hại, cũng không phải xót xa hần sao?”

“Không.” Nhan Tu Độc trả lời như đinh chặt sắt, “Không phải thương hại, cũng không phải xót xa gì cả, ta đã yêu hần từ rất lâu rồi.”

“Vậy thì thanh kiếm này cũng không ba

o giờ cần dùng đến nữa rồi.” Hứa Thương Thương cần lấy thanh kiếm bên giường Nguyễn Cầu Hận, đặt vào trong tay Nhan Tu Độc.

Nhan Tu Độc gật đầu với nàng, y muốn hần không cần đến lợi kiếm để bảo vệ bản thân khỏi những cơn ác mộng nữa, mà là y sẽ trở thành người của hần, bảo vệ hần cả đời này.

Hần ngồi ở bên giường Nguyệt Ảnh, bón từng chén thuốc cho hần.

Nguyệt Ảnh mặc dù tỉnh dậy, rốt cuộc vẫn không chịu nói lời nào với y, Nhan Tu Độc vẫn kiên nhẫn bồi hần nói chuyện, dù là hần một chút phản ứng cũng không hề lộ ra.

Dung nhan tái nhợt của hần qua vài ngày nghỉ ngơi cũng dần dần có huyết sắc trở lại, nhưng mà thái độ lạnh băng của hần thì lại càng sâu hơn so với dĩ vãng, bất luận Nhan Tu Độc nói với hần như thế nào, hần đều ngoảnh mặt đi chỗ khác, không nghe không thấy không để ý.

Ngày hôm đó, Nhan Tu Độc nhắc đến chuyện cũ từng chôn sâu trong tâm khảm y, y muốn nói cho Nguyệt Ảnh biết tiếng lòng của mình. Muốn làm tất cả để hần có thể hiểu rõ rằng không phải y thương hại hần, xót xa hần cho nên mới bồi bên cạnh hần, cuối cùng Nhan Tu Độc quyết định nói ra chuyện đã ẩn sâu trong nội tâm kia.

“Nguyệt Ảnh, cười còn nhớ lúc người mười hai tuổi thường quần quít lấy ta những khi luyện công không?”

Nguyễn Cầu Hận mặc dù ánh mắt bất động, nhưng mà lỗ tai lại giãn giãn.

Nhan Tu Độc biết hần đã nhớ lại, bất quá vẫn là đang cố giả bộ không nghe y nói cái gì.

“Khi đó ta đối với người tuổi còn nhỏ nói nam nhân thất lưng phải có sức lực chứ không sẽ bị chê cười, lúc đó người đã rất đáng yêu rồi, làm cho ta không đành lòng cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của người.”

Nhan Tu Độc cứ đều đều nói: “Lúc đó người vẫn còn rất thơ ngây, lúc nào cũng thích dính lấy ta hỏi đủ chuyện trên trời dưới đất, ta cũng không biết người thật là không biết hay giả bộ không biết, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy người tìm đến ta, trái tim ta liền nở hoa đến phi thường, phi thường cao hứng, khi đó người vừa mới học được một bộ quyền pháp, còn mấy tư thế chưa đúng, ta sửa lại cho người mấy lần, người còn nhớ không?”

Nhan Tu Độc đem ánh mắt nhìn đến Nguyệt Ảnh, hẳn đương nhiên không có trả lời.

Nhan Tu Độc lại tiếp tục nói: “Sau khi luyện công xong, người nhào vào vòng tay ta, quần quít lấy ta vùi vĩnh ta lau mồ hôi cho người, những giọt mồ hôi trên người người đều tỏa sáng lấp lánh, ta...”

Hít vào một hơi thật sâu, Nhan Tu Độc mới có thể tiếp tục nói: “Ta khi ấy đã sinh ra một cảm giác kì quái với người, từ đó trở đi, ta bắt đầu trốn tránh người.”

Ánh mắt Nguyễn Cầu Hận vẫn chưa từng di chuyển, Nhan Tu Độc cúi đầu nhìn khăn bố trắng tinh trên tay, một đoạn kí ức đó cho dù giờ phút này nhớ lại, vẫn làm cho trái tim y kích động không thôi, từ khi Nguyệt Ảnh mười hai tuổi đã làm cho y mê luyện yêu đến điên cuồng không thể ngừng lại.

“Ta đối với người sinh ra một loại dục vọng đáng xấu hổ, muốn hôn người, muốn ôm người, thậm chí...”

Nhan Tu Độc ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo của Nguyệt Ảnh, y hi vọng hẳn có thể hiểu được lưu luyến si mê của y, hiểu được thật rõ tình yêu của y đối với hẳn chứ không phải là thương hại hay xót xa đối trá nông cạn.

“Thậm chí trong mỗi giấc mộng của ta, không khi nào ngừng mơ tới mình cuồng nhiệt xâm phạm người, ta hoàn toàn không có cách nào tự khống chế bản thân không được nhớ đến người, luyến ái người, vì vậy ta thử rời xa người, hết lần này đến lần khác nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ phức tạp nhất, càng xa sơn trang càng tốt. Nhưng mà mỗi một lần quay về sơn trang nhìn thấy người, cảm giác này lại càng tăng mạnh...”

“Ha...” Nguyễn Cầu Hận không giống như mấy ngày trước không nghe không thấy không để ý đến lời y, hẳn phát ra tiếng cười khinh miệt thông thả nghiêng đầu, hơi thở đùa cợt phả lên trên mũi y. “Người nghĩ rằng ta không nhìn thấy dục vọng hạ lưu của người đối với ta sao?”

Hắn dựa đầu lên vai Nhan Tu Độc, cánh tay lạnh lẽo như độc xà từ từ bò lên ngực y, nhéo lên đó tựa như muốn đem lồng ngực y xé toạc ra.

“Người nguyện ý hủy trang vì ta sao? Người nguyện ý thay ta gánh lấy tội danh đại ma đầu vô tình vô nghĩa trong thiên hạ sao?” Hắn oán hận nói: “Khi mà kẻ kia không ngừng lăng ngược ta, người có dám gì cứu ta mà đi làm những việc hủy hoại danh dự của người như vậy không?”

Nhan Tu Độc im lặng.

Nguyễn Cầu Hận ngược đôi mắt âm u lạnh lẽo lên, trong con người sâu không thấy đáy chứa đầy cừu hận, cừu hận này thiêu đốt tận nơi sâu nhất trong linh hồn hẳn, thống khổ càng sâu, thiêu đốt lại càng mạnh mẽ.

“Người không làm được, bởi vì người chỉ là ngục quân tử chỉ chuyên nói ra những lời hư tình giả ý, nếu người có thể làm được, người đã có thể bảo vệ được ta từ rất lâu.”

Nguyệt Ảnh... hẳn tại sao lại nghĩ như vậy?

Tiếng nói Nguyễn Cầu Hận nhát gừng, hận ý trong lời của hẳn không ngừng tóe lửa.

“Người dám nói là cái gì người cũng không biết sao? Khi toàn bộ sơn trang tứ bề nổi lên lời dị nghị, người nói người không biết hẳn đối đãi với ta như thế nào? Lời nói dối vô sỉ như vậy người cho rằng ta sẽ tin tưởng sao?”

Y quả thật là không biết, nhưng mà y cũng chẳng thể biện bạch được gì.

Là y vẫn một mực trốn tránh Nguyệt Ảnh, bưng tai bịt mắt không để ý đến bất cứ chuyện gì liên quan tới Nguyệt Ảnh; nếu y có thể sớm phát hiện những chuyện này, Nguyệt Ảnh sẽ không bị thi ngược suốt bao năm, sẽ càng không thể tạo thành cá tính như ngày hôm nay.

“Cút, ta không cần kẻ giả nhân giả nghĩa như ngươi ở chỗ này, ta biết ngươi cái gì cũng làm không được, ngươi muốn đeo tiếng thơm trên người, nhưng thật ra ngươi chỉ là ngụy quân tử vô tình vô nghĩa, cút đi cho khuất mắt ta.”

Nhan Tu Độc nghe hắn nói xong cũng không có trả lời, y không giết bá nhân, bá nhân nhưng lại vì y mà chết, lúc đầu chỉ cần y chú ý đến Nguyệt Ảnh nhiều hơn một chút, dù chỉ là một chút, vậy thì Nguyệt Ảnh có thể sẽ không phải ném trải những đải ngộ tàn nhẫn như vậy, lại không đem tính tình thay đổi như bây giờ.

Là y hại hắn, là y nhu nhược chỉ biết trốn tránh, mới làm cho Nguyệt Ảnh khốn đốn như vậy.

Hơn nữa Nguyệt Ảnh nói không sai, y dám chống đối lại sư phụ sao?

Ngay cả cho dù biết được sư phụ làm loại chuyện tán tận lương tâm không bằng cảm thú này với hắn, y có thể có dũng khí vì Nguyệt Ảnh mà trở mặt với sư phụ, phản bội sư môn, thậm chí... Thậm chí mang tội danh sát sư diệt đệ trên lưng sao? Sau đó trốn chui trốn nhủi như chuột nhắt để cho người đời thóa mạ sao?

Y thật sự có thể vì Nguyệt Ảnh mà hi sinh tới nước này, có thể làm mọi chuyện như vậy cho hắn sao?

Hi sinh tất cả, chỉ để đổi lại Nguyệt Ảnh, y thật sự sẽ nguyện ý sao?

Y không biết, thật sự là không biết nếu như biết được sự thật ngay từ đầu, đến tận cùng sẽ làm như thế nào? Có lẽ cũng giống như lời Nguyệt Ảnh nói, y không dám, y đúng là muốn có tiếng thơm, căn bản không dám kết thù với bất kì kẻ nào, càng huống chi là đeo trên lưng tội danh sát sư diệt đệ.

Nhan Tu Độc không nói gì, bầu không khí nhất thời trở nên yên tĩnh nan kham.

Nguyễn Cầu Hận chỉ ra cửa phòng hét lớn: “Cút, ta muốn nghỉ ngơi.” Hắn quay đầu nằm xuống giường nhắm mắt lại như ngủ, nói rõ không muốn để ý đến y nữa.

Thấy Nhan Tu Độc đang trong tình thế nan kham, Hứa Thương Thương bên ngoài bèn gõ cửa, thấp giọng nói: “Có người nói ta là nhị sư đệ Lương Thanh Nghĩa và bảo bối nhi tới đây, bọn họ đã tới rồi.”

Nghe vậy, Nhan Tu Độc đứng lên, đối với người tâm ái đang ngủ liền kiểm tra lại lần nữa chắn đệm cho hắn, y ôn nhu chăm sóc, nhưng mà Nguyễn Cầu Hận vẫn làm như không nhìn thấy, chờ thêm một lúc, y mới nhẹ bước đi ra ngoài.

“Cha...”

Bảo bối nhi gầy đi thấy rõ, Nhan Tu Độc khi nhìn thấy con thật sự rất sốc, y nhớ kĩ trước kia lúc gặp lại bảo bối nhi trong lâu so với lúc này còn béo hơn rất nhiều, mà bảo bối nhi sắc mặt cũng không có xanh lét như bây giờ, tại sao lại gầy đến mức này chứ!

“Con tại sao lại gầy đến như vậy?”

Bàn tay to của Lương Thanh Nghĩa nhẹ gõ gõ lên đầu của bảo bối nhi, “Đại sư huynh, bảo bối nhi không có bị bệnh, chính là ham chơi không chịu ăn cơm, ta nói nó ăn cơm, nó nói nó không muốn ăn, không hiểu được tại sao nữa? Có phải là nó nhớ người không?”

“Vậy con bây giờ có muốn ăn cơm không? Bảo bối nhi.”

Bảo bối nhi ra sức lắc đầu, dường như chẳng có chút cảm giác thèm ăn nào.

Nhưng mà Lương Thanh Nghĩa lại hần học nói ra suy nghĩ trong đầu: ‘Đại sư huynh, người để lại thư nói là tên súc sinh kia sinh bệnh, người muốn đến xem, nhưng mà cái này đâu có liên quan gì tới chúng ta? Ồi! Tính tình của người cho dù rất tốt, nhưng hắn cho dù có chết, cũng không liên quan gì tới chúng ta mà!’

Tao ngộ của Nguyệt Ảnh y không muốn nói với bất kì kẻ nào, huống chi hiểu lầm của Lương Thanh Nghĩa đối với Nguyệt Ảnh vốn đã rất sâu, lại còn thêm kính trọng đối với sư phụ, nói chuyện này, chỉ càng khiến cho hắn không tin mà thôi.

“Không được nói như vậy, nhị sư đệ, Nguyệt Ảnh hẳn không có lỗi, hẳn vẫn là người ta quan tâm nhất trong lòng, người chú ý một chút.”

“Nhưng hẳn là đại ma đầu, là súc sinh...” Lương Thanh Nghĩa còn chưa nói xong, lại bị cắt ngang.

Lời nói Nhan Tu Độc phút chốc trở nên uy nghiêm: “Đừng có nói những lời hủy hoại Nguyệt Ảnh như vậy trước mặt ta, Thanh Nghĩa, rất nhiều chuyện người không thể hiểu, nhưng mà Nguyệt Ảnh hẳn... Hẳn bị biến thành như hôm nay, chúng ta cũng phải có trách nhiệm.”

Lương Thanh Nghĩa căn bản chẳng nghe thấy gì cả, ti tiện nói: ‘Đại sư huynh, người và sư phụ đúng là người tốt, mới có thể hết lần này đến lần khác nói những lời có cánh về Nguyệt Ảnh, các người lúc nào cũng cho rằng Nguyệt Ảnh thiện lương, nhưng Nguyệt Ảnh là loại người như thế nào, những ngày làm tôi tớ trong lâu này, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra sao? Hẳn câu dẫn sư phụ không còn chưa đủ, lại còn muốn câu dẫn đại sư huynh người...’

“Câm mồm, Thanh Nghĩa.”

Lương Thanh Nghĩa nhìn thoáng qua bảo bối nhi, có tiểu hài tử ở đây, hẳn cũng không nên nói này nói nọ, cho nên không thể làm gì khác hơn là rất không cam lòng mà câm miệng lại, nhìn thấy bảo bối nhi khóc, làm cho Lương Thanh Nghĩa không nịn được nói: “Đứa nhỏ này là bị cái gì vậy? Dọc đường đi lúc nào cũng khóc, nói người nhớ cha, bây giờ cha người đang đứng trước mặt, người lại vẫn tiếp tục khóc, người không bị

ết còn tưởng rằng ta lên đánh người, làm cho người đi được phải chịu rất nhiều ủy khuất sao.”

“Ta không nhớ cha, ta chính là sợ hãi...”

Lương Thanh Nghĩa thấy nó nói chuyện không đầu không cuối, hơn nữa suốt quãng đường đi lúc nào bảo bối nhi cũng khóc rống, cơm nước chẳng chịu ăn, ngày nào cũng đòi ngủ chung với hẳn. Chiều cổ nó so với chiều cổ một đứa trẻ con khác mệt hơn rất nhiều.

“Sợ cái gì?”

“Sợ có người hại thúc thúc.”

Lương Thanh Nghĩa tưởng rằng nó đang mơ ngủ, hay là đang nói mớ.

Nhan Tu Độc đem bảo bối nhi ôm vào lòng, không thể giải thích được tại sao con lại nói như vậy. “Làm sao vậy? Bảo bối nhi, con tại sao lại nói như vậy?”

Bảo bối nhi quệt nước mắt nói: “Lão gia gia mà lần trước ta nắm tay, sau đó lại té xỉu.”

Lương Thanh Nghĩa đã sớm biết được chuyện này, bảo bối nhi không phải là té xỉu, mà là bị người khác hạ độc, sau đó bọn họ mới phải bắt đắc dĩ mà đi khẩn cầu Nguyệt Ảnh chữa trị cho bảo bối nhi.

“Đúng vậy, con lúc đó chính là bị trúng độc, tới nơi này cầu Nguyệt Ảnh thúc thúc chữa trị cho con, sau đó con lại còn biết cả Thương di, có phải không?”

“Người kia suốt dọc đường cứ dùng ánh mắt rất đáng sợ trừng ta, hẳn còn nói... còn nói nếu ta đem chuyện này nói ra, hẳn sẽ giết Lương thúc thúc! Ánh mắt của hẳn rất đáng sợ, ta sợ thúc thúc sẽ xảy ra chuyện...”

Bảo bối nhi vừa nói tới đây, nước mắt nước mũi lại trào ra, nói rõ thời gian này nó phải chịu đựng lo lắng khổ sở tới mức nào.

“Người nói bậy bạ cái gì đó? Người đang ngủ mớ sao? Sao lại có ai sẽ hại ta chứ, nhưng lại có thể nói chuyện với người và uy hiếp người, ta dọc đường đi hết mực che chở cho người, chưa từng nhìn thấy có người nào nói chuyện với người.”

“Có, chính là thúc thúc vẫn luôn nói chuyện với hẳn, hẳn là lão gia gia đó

Nhan Tu Độc hướng mắt nhìn Lương Thanh Nghĩa, Lương Thanh Nghĩa lộ ra vẻ mặt điên cuồng giận dữ, hiển nhiên bảo bối nhi đã chọc giận hẳn, làm cho hẳn cực kì bực mình.

“Người là con nít mà sao lại thích nói dối vậy, người có biết mình đang nói cái gì hay không?”

Nhìn xung quanh chỉ có y, Lương Thanh Nghĩa, cùng bảo bối nhĩ tất cả ba người, Nhan Tu Độc nghe ra ý rồi hướng ra ngoài, hỏi: “Người dẫn người ngoài đi vào trong lâu sao? Thanh Nghĩa?”

Lương Thanh Nghĩa hung tợn trừng mắt nhìn bảo bối nhĩ, xô bảo bối nhĩ ra, tức giận nói: “Bảo bối nhĩ không biết nên nói hươu nói vượn, ta đúng là dẫn người vào đây, là muốn để cho đại sư huynh kinh hãi một phen. Đáng lẽ một tháng trước đã muốn nói với người rồi, nhưng sư phụ vẫn nói từ từ đã, ta mới chưa có nói với đại sư huynh người...”

“Sư phụ? Sư phụ không phải đã qua đời sao?” Nhan Tu Độc ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng tưởng sư phụ đã chết trong lần sơn trang bị hủy rồi, nhưng mà thì ra hắc không chết, chỉ là bị trọng thương, trốn đi điều trị. Hắc còn nói không muốn so đo chuyện ngày xưa, hắc nói nhất định là lúc đầu đã làm ra chuyện gì đó khiến cho Nguyệt Ảnh chán ghét, cho nên Nguyệt Ảnh mới có thể vì vậy mà giết người đốt trang, hắc muốn gặp lại Nguyệt Ảnh, đem chuyện này nói rõ ràng...”

Lương Thanh Nghĩa giống như đang tự nói với mình, Nhan Tu Độc vừa nghe xong trống ngực liền phi loạn.

“Người nói sư phụ còn sống, người còn đem sư phụ vào trong lâu?”

Lương Thanh Nghĩa vốn rất bất mãn với Nguyệt Ảnh, cả giận nói: “Đúng vậy, thật không biết Nguyệt Ảnh tại sao lại có phúc như vậy, ngay cả hắc phạm phải tội nghiệt lớn như vậy, sư phụ vẫn muốn tha thứ cho hắc, thậm chí còn muốn nói rõ ràng với hắc. Ta mặc dù trong lòng rất không muốn để cho sư phụ gặp lại kẻ mặt người dạ thú như Nguyệt Ảnh, nhưng mà sư phụ nói phải lấy nhân đức đối đãi với người, phải biết rộng lòng tha thứ cho kẻ khác, cho nên ta mới đưa sư phụ vào trong lâu, để cho sư phụ tìm Nguyệt Ảnh một lần nói rõ, cũng để cho sư phụ tha thứ hắc.”

“Người có nói cho sư phụ biết Nguyệt Ảnh ở phòng nào không?”

Trong nháy mắt, máu Nhan Tu Độc tất cả đều bị dồn lên não, vừa nghe Lương Thanh Nghĩa mở miệng nói: “Tất nhiên” hai chữ, y đã không thể nói được gì nữa với Lương Thanh Nghĩa.

Y lão đảo xoay người xông ra ngoài, không cách nào tưởng tượng sư phụ vì sao còn muốn tìm đến Nguyệt Ảnh, mà Nguyệt Ảnh làm sao có thể nhìn lại cái kẻ từng thi bạo đối với hắc chứ.

Ngay cả cho dù bề ngoài của hắc có lạnh như băng vô tình vô nghĩa nhưng mà trong lòng hắc vẫn như cũ rất yếu ớt chẳng thể chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa.

“Đại sư huynh, người làm sao vậy?”

Lương Thanh Nghĩa khó hiểu mà nhìn sắc mặt đại biến của Nhan Tu Độc, sao tự nhiên lại hấp tấp lao ra ngoài, giống như là có chuyện gì hết sức nghiêm trọng đang xảy ra.

Hắc lặng đi một chút, sư phụ chỉ nói là muốn gặp Nguyệt Ảnh, hơn nữa là muốn tha thứ cho hắc, việc này có gì nghiêm trọng sao? Sư huynh vì sao lại làm ra cái vẻ mặt này? Trong lòng hắc cảm thấy hoảng hốt, cũng lập tức phóng theo.

9. Chương 9

Lão già vẫn còn nhớ rất rõ da thịt của Nguyệt Ảnh nồn nà như thế nào, mặt dù khuôn mặt hắc đã góc cạnh hơn khi mười mấy tuổi, nhưng mà vẫn mang theo phong thái diễm lệ, so với dĩ vãng càng làm cho lão khó kềm chế.

“Ta biết người vẫn một mực chờ ta tới đón người...”

Lão thân thiết lâu bà lâu bầu, vuốt lên khuôn mặt bị lửa thiêu bỏng, lão cười, vết sẹo trên mặt nóng rát giãn giãn liên tục.

Có một chút đau đớn, nhưng mà loại đau đớn này làm cho lão tìm được đường sống trong chỗ chết. Lúc đầu lão vốn đã hôn mê hấp hối, nếu không phải tại lửa thiêu lên da thịt lão, làm cho lão đau đến tỉnh lại, lập tức chạy trốn, chỉ sợ cũng đã chết rồi.

Hai cánh môi đỏ hồng đầy đặn của Nguyệt Ảnh, làm cho lão cứ mãi miết nhìn theo, chỉ bắt quá chuyện nào nên làm trước thì làm.

Nguyệt Ảnh của lão vĩnh viễn lúc nào cũng đẹp đến như vậy, hơn nữa chỉ thuộc duy nhất về một mình lão, đôi môi thơm mát của hắn, xương cốt mềm mại, vĩnh viễn tất cả đều phải thuộc về lão.

Từ trong miệng Lương Thanh Nghĩa, lão nghe được gian tình của Nhan Tu Độc cùng Nguyệt Ảnh, lão phần nộ thiêu đốt cả lực phủ ngũ tạng, Nguyệt Ảnh của lão mà lại bị Nhan Tu Độc chiếm tiện nghi sao, tên đại đệ tử nhu nhược vô năng đó dựa vào cái gì mà dám lên giường cùng Nguyệt Ảnh!

Nhưng mà tính cách của Lương Thanh Nghĩa không có khả năng nói dối, càng huống chi đối với những loại chuyện như thế này hắn càng chán ghét phải nói dối.

Lão biết rồi, nhất định là bởi vì lão khôn có ở đây, Nguyệt Ảnh tịch mịch, cho nên mới rơi vào vòng tay Nhan Tu Độc. Nhưng mà giờ lão đã trở về, Nguyệt Ảnh vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị tịch mịch nữa... Vĩnh viễn sẽ không.

“Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh...”

Lão nhẹ nhàng rì rầm, nói chuyện giống như là đang hát, lưỡi kiếm sắc bén trong tay lão cũng theo lời nói, chuyển động chậm rãi trong không khí.

Nguyệt Ảnh lúc này chợp mắt, cuối cùng lại ngủ thiếp đi, trong một giây có người gọi tên hắn, âm thanh khiến hắn cảm ghét, làm cho trán hắn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Tựa như vô số lần giây dựa trong ác mộng, hắn biết mở mắt ra sẽ nhìn thấy cái gì. Nhưng hắn vẫn nín thở lại, chậm rãi đem hai mắt mở ra, cần phải đối mặt, vĩnh viễn không thể không đối mặt.

Hiện ra hình ảnh một nam nhân bị đại hỏa hủy diệt nửa khuôn mặt, đối với hắn lộ ra mê luyến cố chấp tươi cười, cái tay gầy như que củi của lão khê vuốt lên mặt hắn, nhẹ nhàng gọi, không ngừng tuyên bố quyền sở hữu của lão.

“Nguyệt Ảnh, ngươi là của ta, ngươi là của ta.”

Yết hầu của hắn giống như bị ai siết chặt, không thể phát ra thanh âm, nhưng mà người trước mắt hắn cho dù có già đi, có bị hỏa thiêu hủy hoại dung nhan, hắn vẫn biết được kẻ đó là ai.

“Không... Không...” Nguyễn Cầu Hận phát ra tiếng gào thảm thiết, nhưng lại giống như dã thú bị dồn vào đường cùng hào hển thở gấp, ác mộng kia lại đến.

Tựa như khi hắn mười bốn tuổi, người này sai bước đến bên giường hắn, sau đó hắn liền bị hãm sâu vào địa ngục, không có cách nào quay đầu lại...

Toàn thân hắn không thể động đậy.

Mà lão già kia tựa như ngửi thấy mùi thơm trên người hắn liền dí mặt tới gần, lộ ra vẻ mặt say mê, hé ra khuôn mặt chông chênh những vết sẹo do hỏa thiêu để lại.

“Nguyệt Ảnh của ta, ngươi vẫn đẹp như vậy, ta tìm ngươi thật lâu, ngươi hóa ra lại ở đây, không có người quen thuộc thì chẳng thể đi vào. Ta vẫn nghĩ biện pháp, phải làm như thế nào mới có thể gặp lại ngươi...”

Giọng nói của lão bởi vì khi sơn trang bị hủy hít vào quá nhiều khói mà trở nên hết sức ách khó nghe, những ngón tay khô đét như quỷ đói hướng đến vạt áo Nguyệt Ảnh không ngừng vuốt ve.

“Ta biết ngươi nhất định là đang nhớ ta, ngươi chỉ giận ta không chịu đem toàn bộ tinh lực đặt lên người ngươi, cho nên mới cầm kiếm giết ta, thiêu hủy những kẻ thích nói lời đơm đặt, cho nên bây giờ ta tới... Ta cam đoan sẽ càng thương ngươi hơn so với lúc trước, càng sủng ái ngươi.” Lão tựa như nghe thấy chuyện vui tự cười rộ lên.

Nguyễn Cầu Hận hướng tay phải đến một chỗ, nhưng mà thanh kiếm vốn để ở đó đã không còn nữa, hai cánh tay xấu xí của lão già ghê tởm đó bắt đầu sờ loạn xuống đùi hắn.

Toàn thân hắn run rẩy, ác mộng từ năm mười bốn tuổi ép lỗ tai hắn đau đớn, cảm giác làn da giống như bị đĩa bám vào, mạnh mẽ chế trụ hai chân hắn.

Trong hoảng hốt, chữ “trốn” liền xuất hiện trong đầu hắn.

Nhưng đã từng trốn rất nhiều lần, mỗi lần bị bắt trở về, chờ đợi hắn chính là những cực hình nan kham không tưởng tượng ra được.

Có lẽ hắn trốn không thoát, vĩnh viễn cũng không thể trốn thoát...

“Đẹp quá, Nguyệt Ảnh, ngươi chỉ là bởi vì ta không có ở đây, rất tịch mịch rồi, cho nên ngươi mới quần lấy tên tiểu tử Nhan Tu Độc kia? Bây giờ ta đã trở về, sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ngươi, không bao giờ cần phải để người khác an ủi tịch mịch của ngươi nữa rồi.”

Như trở lại thời điểm mười bốn tuổi bị giam cầm, trong lòng Nguyễn Cầu Hận chỉ còn có tuyệt vọng, nhưng hắn nhìn khuôn mặt xấu xí trước mắt, ngẩn ngơ nói: “Đại sư huynh sẽ đến cứu ta.”

Lão già đột nhiên biến sắc, dùng sức bóp chặt cổ Nguyệt Ảnh, oán hận tận xương tủy hóa thành tiếng tức giận hét to: “Ta không cho phép ngươi dùng vẻ mặt này nghĩ về y, ngươi là của ta, là của ta, y sẽ không dám tới cứu ngươi đâu, nếu y tới, ta liền một kiếm chém chết y!”

Y chỉ là kẻ nhu nhược vô năng, không dám chống đối lại ta, lại càng

không có dũng khí liếc mắt nhìn ngươi một cái, ngươi là của ta, là của ta...”

Oán hận bốc lửa văng tung tóe khắp nơi, lão già nhin không được mà bàn tay trở nên run rẩy.

Nguyệt Ảnh lúc nào trong mắt cũng chỉ có Nhan Tu Độc, đôi mắt trong sáng chứ đầy yêu thương theo thời gian càng lúc càng thịnh vượng, Nhan Tu Độc càng lớn càng anh tuấn, mặc kệ lão có xử phạt Nhan Tu Độc như thế nào, thậm chí là lớn tiếng trách oan y, mọi người trong trang đều cho rằng lão quá nghiêm khắc với tên đại đệ tử này.

Mà Nguyệt Ảnh thì chỉ cần vừa nhìn thấy Nhan Tu Độc liền toét miệng cười, nụ cười đáng yêu rạng rỡ đó chưa bao giờ vì người thứ hai mà xuất hiện, thậm chí hai người còn không cố kị gì mà ôm ôm ôm, lão khi tận mắt nhìn thấy bụng luôn đầy lửa giận.

Lão biết hai người đó một ngày nào đó sẽ lên giường với nhau, cho dù Nhan Tu Độc không dám, Nguyệt Ảnh cũng sẽ có một ngày phản bội lão, cũng giống như mẹ của hắn phản bội lão, mà bỏ lên giường cùng với một kẻ vô sỉ khác; Nguyệt Ảnh chỉ cần biết được sự tình, nhất định sẽ chẳng biết liêm sỉ mà câu dẫn Nhan Tu Độc.

Lão không cho phép chuyện này phát sinh, Nguyệt Ảnh là của hắn, từ giây phút hắn sinh ra đã là như vậy, hắn chính là của lão, những người khác đừng hòng mơ tưởng tới có thể cướp Nguyệt Ảnh ra khỏi tay lão.

Cho nên kể từ khi mười bốn tuổi, lão liền cướp đoạt đi vui vẻ của Nguyệt Ảnh, không ngừng lưu lại trên người hắn ấn kí của mình, hắn là của lão, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.

Lão nói như tuyên án: “Ta sẽ không đem ngươi giao cho bất kì kẻ nào, Nhan Tu Độc chỉ là một con chó, hắn sao dám đeo bám ngươi, ngươi là của ta, mỗi phần mỗi tấc trên cơ thể ngươi đều là của ta.”

Cửa phòng phút chốc bị phá tan, Nhan Tu Độc xông vào bên trong, vừa vặn nhìn thấy lão già siết cổ Nguyệt Ảnh, rõ ràng là muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Cái gì mà tôn sư trọng đạo, đường dục chi ân, tất cả y đều quên hết, y xông lên phía trước, kéo cánh tay lão già đang bóp cổ Nguyệt Ảnh lôi ra.

“Sư phụ, ta cầu ngài dừng hành hạ Nguyệt Ảnh nữa, Nguyệt Ảnh đã không thể chịu được nữa đâu...” Y gào lên khàn cả tiếng.

Nguyễn Cầu Hận thuận thế ngã vào trong vòng tay Nhan Tu Độc, ngón tay trắng nõn run rẩy nắm lấy ống tay áo Nhan Tu Độc, thân thể trắng mịn của hắn tình nguyện khuất phục trong vòng tay Nhan Tu Độc.

Chỉ xem tới tình cảnh này, lão già liền biết chắc hai người bọn họ sớm đã có quan hệ không sạch sẽ.

Oán hận trong đầu lão bùng nổ, lão có thể tha thứ cho Nguyệt Ảnh nhất thời tịch mịch mà ngã vào vòng tay Nhan Tu Độc, nhưng mà lão không có cách nào chịu được Nguyệt Ảnh lại đi yêu Nhan Tu Độc. Nguyệt Ảnh là của lão, Nhan Tu Độc kia không được đoạt đi.

“Người là kẻ vô dụng nhu nhược, người dám chiếm Nguyệt Ảnh của ta, người đáng ra phải chết trong lúc sơn trang bị hủy chứ, vốn là Nguyệt Ảnh... Nguyệt Ảnh...”

Nguyệt Ảnh giết người hủy trang, nhưng lại bỏ qua cho duy nhất Nhan Tu Độc, thậm chí trước mặt Nhan Tu Độc, cũng không có dùng một kiếm đâm thẳng vào ngực Lương Thanh Nghĩa, mà chỉ đâm vào chân hắc, cắt đi gân mạch của hắc; chính là bởi vì Nguyệt Ảnh không nỡ giết Nhan Tu Độc, lại càng không muốn trở nên tàn nhẫn vô tình trước mặt Nhan Tu Độc.

Nhan Tu Độc sớm đáng chết, y đáng ra nên chết từ bốn năm trước kia.

Tay trái của lão liền chụp lấy thanh kiếm trên giường, đâm thẳng vào ngực Nhan Tu Độc, hoàn thành chuyện đáng ra bốn năm trước Nguyệt Ảnh nên làm, lão há mồm cười sảng sặc điên dại.

“Như vậy thì người chẳng thể đoạt được Nguyệt Ảnh của ta nữa.”

Nhan Tu Độc nhìn vào lợi kiếm đâm vào ngực mình, giống như không thể tin được một kiếm kia đã cắm vào thân thể mình, nhưng mà chính là do sự phụ động thủ, trong tay y đều là máu của mình.

“Không... không...” Nguyễn Cầu Hận đã trở nên tỉnh táo, thê lương gào lên thảm thiết.

Lương Thanh Nghĩa đi tới trước cửa, vừa vận nhìn thấy một màn này, hắc trợn mắt há hốc mồm miệng vọt vào trong cánh cửa, không thể giải thích mà nhìn vào lão già không ngừng cười điên dại kia.

“Sư phụ, ngài tại sao... tại sao...”

Lão già không ngừng cười to, nhưng lại chẳng thể che dấu được vẻ mừng rỡ như điên trên mặt, cũng không còn ai tranh đoạt với lão nữa, Nguyệt Ảnh sẽ lại giống như trước chỉ có thể ở bên người lão; chỉ cần Nhan Tu Độc chết, Nguyệt Ảnh sẽ giống như trước chỉ có thể ở bên người lão.

“Nhan Tu Độc tội đáng chết vạn phần, y dám làm nhục Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh sau này sẽ là tân sư nương mới của các người, chúng ta sẽ làm lại một sơn trang mới. Lương Thanh Nghĩa, người sau này chính là đại sư huynh của mọi người...”

Lương Thanh Duyệt nhìn vẻ mặt điên cuồng của lão già, sự điên cuồng trên người lão không ngừng bùng phát, trực giác báo cho hắc biết người này đã điên rồi.

Mà Nhan Tu Độc đối với hắc có bao nhiêu tốt đẹp, Lương Thanh Nghĩa không phải là kẻ ngu, đương nhiên đều biết.

Hắc bị Nguyệt Ảnh cơ hồ phế đi võ công, Nhan Tu Độc đi cầu danh y ở khắp nơi, đại giang nam bắc gian gian khổ khổ, chỉ để đổi lấy một hi vọng cho đôi chân hắc, nhưng mà chưa từng bao giờ nói cho hắc biết cái giá phải trả khi cầu y lớn tới mức nào.

Chân bị thương không thể chữa trị, hắc vô có nổi điên, có khi nói chuyện với Nhan Tu Độc hết sức xác lác, lại thường thường nổi giận vô cớ, Nhan Tu Độc biết được tâm tình của hắc, chỉ yên lặng chịu đựng.

Càng đừng nói hắc ăn chơi trác tác, ngân lượng đều là của Nhan Tu Độc tân tân khổ khổ làm ra, hắc tiêu xài không nương tay, Nhan Tu Độc cũng không trách một lời; nhiều lắm khi thấy hắc nổi điên quá mức, chỉ có thể nhỏ nhẹ khuyên bảo vài câu, muốn nói cho hắc biết quay đầu vẫn còn kịp, không nên lãng phí tiền đồ tốt đẹp.

“Đại sư huynh...”

Lương Thanh Nghĩa rút nước mắt, không dám tin vào lão già trước mắt mình, trước kia hắc đối với nhất cử nhất động của sư phụ không dám có nửa câu nghi ngờ, nhưng mà hiện nay hắc không có cách nào không hỏi.

“Sư phụ, ngài điên rồi sao? Tại sao lại đối với đại sư huynh như vậy...”

Lão già sắc mặt ngưng trọng, “Thanh Nghĩa, y không phải là sư huynh của người, hắc là kẻ đê tiện đi quyến rũ sư nương của người...”

Trong lòng hắn chỉ có một sư nương, như thế nào lại có thể thừa nhận Nguyệt Ảnh là sư nương? Bất luận Nguyệt Ảnh là thân nam nhi hay là tâm tính Nguyệt Ảnh tà ác chẳng khác chi ma đầu, hắn làm sao có thể trở thành sư nương được chứ?

“Sư nương, sư nương đã chết, đã bị Nguyệt Ảnh giết chết rồi...”

“Là ta giết ả ta, ta đã hảo tâm khuyên ả trở về nhà mẹ đẻ, ta đã bỏ ả, muốn cưới Nguyệt Ảnh, nhưng ả lại nổi cơn điên mà cầm kiếm chĩa vào ta. Ả đàn bà này, luôn làm khó dễ sự của ta và Nguyệt Ảnh, chỉ bằng một kiếm giết quách càng khỏe.” Lão già bình tĩnh phun ra từng lời.

Nghe vậy, môi Lương Thanh Nghĩa không ngừng run rẩy, cũng không còn lời nào để nói về sự điên cuồng của sư phụ, hơn nữa chính là hắn đem kẻ điên này vào trong Cầu Hận lâu, để cho hắn một kiếm giết lấy người có ân với hắn là Nhan Tu Độc.

Hắn đem tầm mắt nhìn đến Nguyệt Ảnh, sắc mặt Nguyệt Ảnh tái nhợt, hắn ở trong lòng Nhan Tu Độc, toàn thân không ngừng run rẩy, dường như không thể chịu được việc Nhan Tu Độc một chút nữa thôi sẽ chết, giống như là có một cảm giác cuồng loạn đánh thẳng vào trong ngực hắn, làm cho hắn chẳng thể nào thừa nhận.

“Nguyệt Ảnh, đi thôi! Người vĩnh viễn đều phải thuộc về ta...”

Lão già nhỏ nhẹ nói chuyện với Nguyệt Ảnh, nhưng mà tay lão lại thô bạo kéo Nguyệt Ảnh ngã xuống.

Nguyễn Cầu Hận lung lay muốn té ngã nhưng Nhan Tu Độc lại dùng chút khí lực cuối cùng kéo hắn trở lại, một hơi cũng chẳng thể thở được nữa.

“Đừng đi theo hắn, Nguyệt Ảnh, đi vào mê hồn trận phía trước, hắn ta trước kia không vào được, cho nên không thể làm gì khác ngoài hạ độc bảo bối nhi, muốn chúng ta đến đây, lợi dụng Thanh Nghĩa dẫn hắn vào trong. Người vào mê hồn trận nhanh đi, hắn sẽ không thể chế trụ được người, bởi vì hắn căn bản không biết phải phá trận như thế nào.”

Sắc mặt Nguyễn Cầu Hận trắng bệch còn hơn tuyết, nhưng hai con mắt lại đen thẳm đến dọa người, nhưng mà đôi mắt lạnh như băng kia khi nhìn đến Nhan Tu Độc lại mang theo vài tia tình cảm ấm áp.

Nhan Tu Độc dùng hết sức tàn ôm lấy hai chân lão già, quát to với Nguyệt Ảnh: “Đi, Nguyệt Ảnh, trước kia ta không cứu được người, nhưng mà bây giờ thì ta có thể...”

Y còn chưa nói hết câu, lão già đã dùng toàn lực mà đá Nhan Tu Độc ra, tên tiểu tử không biết xấu hổ này, hóa ra còn dám nói ra những lời yêu thương mê loạn Nguyệt Ảnh của lão.

“Người còn dám kích động Nguyệt Ảnh, người cho rằng người là ai của Nguyệt Ảnh, từ khi Nguyệt Ảnh mười bốn tuổi thì đã là người của ta, hắn như thế nào lại không muốn trở thành người của ta lần nữa chứ, người là ai mà dám chạm vào hắn chứ...”

Lương Thanh Nghĩa rống giận: “Sư phụ, đại sư huynh đã trọng thương, ngài không nên lại...”

Cánh tay Nguyệt Ảnh nhanh như gió vung tới, bạch y như mây trắng bị gió cuốn bay, hắn rút ra trường kiếm trước ngực Nhan Tu Độc dùng tốc độ sét đánh mà cắm thẳng vào ngực lão già kia.

Kiểm pháp của hắn tinh chuẩn tuyệt mỹ, làm cho Lương Thanh Nghĩa giống như nhìn thấy tia sét cuối trời, hắn chưa từng nhìn thấy kiếm pháp nào thần kỳ như vậy, so với kiếm pháp của sư phụ còn hoàn mỹ hơn rất nhiều, hắn giật mình kinh ngạc nhìn Nguyệt Ảnh trắng nhợt trước mặt.

“Nguyệt Ảnh... Người... Người...” Lão già run rẩy găm rú chỉ vào Nguyệt Ảnh.

Nguyễn Cầu Hận cong môi cười, nụ cười của hắn lạnh lẽo như hàn băng, làm cho toàn thân người khác muốn đông thành đá, nhưng cũng đẹp như hoa mai trong tuyết, tươi đẹp khiến cho người khác muốn tôn thờ.

Hắn đã không còn là Nguyệt Ảnh mười bốn tuổi mặc cho người ta cường bạo, mà là đại ma đầu Nguyễn Cầu Hận khiến cho người trong võ lâm kinh hồn táng đảm, mỗi chữ mỗi câu hắn nói ra, từng từ từng chữ đều mang theo hàn băng vạn năm: “Ta yêu Nhan Tu Độc, người nghe đã rõ chưa? Cho dù người có cường chiếm thân thể ta thêm lần nữa, trong lòng ta cũng chỉ có Nhan Tu Độc.”

Lão già há miệng, bưng bình rống to: “Không có khả năng... Không có khả năng... Người là người của ta... Vĩnh viễn đều là người của ta...”

“Ta vĩnh viễn cũng không bao giờ là người của người.”

Thân ảnh Nguyễn Cầu Ảnh yếu mị như tuyết, thanh âm thanh lệ nhưng lại giống như tuyết g

iữa mùa đông, đối với lão nhân đang tìm chết kia chỉ có khinh bỉ, lão ta chẳng bao giờ có thể khống chế hấn được nữa, không bao giờ có thể nữa...

“Đại sư huynh cũng yêu ta, môn trón của y lên mỗi phân mỗi tắc cơ thể ta đều tốt hơn người rất nhiều, càng yêu ta càng thêm nồng nàn, cả thể xác và linh hồn ta đều hòa tan trong tình yêu của y. Bao nhiêu tội孽 người gây ra cho ta, y đều đã xóa sạch.”

Thân thể lão già đột nhiên run rẩy kịch liệt, không biết là vì đau đớn nơi ngực, hay là bởi vì lão tưởng tượng đến những hình ảnh trong lời Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh cùng Nhan Tu Độc hai người trần trụi quần quít, hơn nữa còn là Nguyệt Ảnh chủ động đem thân thể kiều mị phô bày trước Nhan Tu Độc, dùng vẻ mặt trần luân trong ái tình dưới thân Nhan Tu Độc mà lão chưa bao giờ thấy qua, hấn bởi thế mà run rẩy vì phẫn nộ.

“Người chỉ có thể cưỡng bạo ta không có năng lực phản kháng khi mười bốn tuổi, nhưng mà vĩnh viễn cũng không thể chiếm được trái tim của ta, mà ta có thể giết người một lần, thì cũng có thể giết người lần thứ hai.

Hấn đem mũi kiếm đâm mạnh, xuyên thấu ra sau lưng lão già kia.

Lão già không còn gì chống đỡ ngã xuống đất, đôi mắt trợn trừng nhìn những hình ảnh so với chết đi còn thống khổ hơn.

Nguyễn Cầu Hận chuyển hướng đến Nhan Tu Độc, hấn dùng sự ôn nhu chưa bao giờ chia sẻ với bất kì ai đem Nhan Tu Độc ôm vào trong lòng, hôn lên khắp nơi trên mặt y.

Nhan Tu Độc ôm lấy Nguyệt Ảnh, không nhịn được mà tham lam hút lấy, y không để ý đến vết thương của mình nữa, chỉ còn biết một điều duy nhất là từ nay về sau Nguyệt Ảnh vĩnh viễn không bao giờ phải gặp ác mộng nữa.

“May mà... người không có việc gì...”

Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được đây là đôi tình nhân yêu nhau sâu đậm đến mức nào, hai con mắt của lão già cơ hồ muốn lọt ra ngoài, dùng hết hơi tàn còn lại nguyên rửa độc địa.

“Các người vĩnh viễn cũng chẳng thể có hạnh phúc, Nhan Tu Độc cũng phải chết, ha ha ha... Y sẽ phải chết, y theo ta, người nào cũng không chiếm được người.”

“Người chưa từng nghe qua vì sao trong võ lâm đều nói ta là ma đầu, nhưng không ai dám động tới một sợi lông chân của ta sao? Bởi vì bọn họ đều biết, chỉ không phải đã chết, đưa đến chỗ của ta là có thể cứu. Một tháng sau, đại sư huynh đã có thể chạy loạn khắp nơi rồi.” Nguyễn Cầu Hận cong môi cười, giống như đang miệt thị sự ngu xuẩn của lão già kia.

Ngón tay của y dùng một thủ pháp kì quái, điểm lên những đại huyệt trên người Nhan Tu Độc, vết thương của y lập tức ngừng chảy máu, Lương Thanh Nghĩa thấy vậy chỉ có thể há hốc tất cả mắt mũi.

Hấn chỉ biết là y thuật của Nguyệt Ảnh rất cao minh, nhưng mà dù sao cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt, càng huống chi căn bản không có từng thấy hấn cứu người, bảo bối nhi là sau khi điều trị xong xuôi, mới để cho bọn họ gặp lại, bởi vậy hấn cũng không biết y thuật của Nguyệt Ảnh rốt cuộc cao minh như thế nào.

Hấn bây giờ mới biết được tại sao ai cũng gọi Nguyệt Ảnh là ma đầu, nhưng mà hắc bạch lưỡng đạo căn bản không dám đắc tội hấn, mà bao nhiêu cao nhân làm tội tử trong lâu này chưa người nào có dũng khí làm phản!

Nguyễn Cầu Hận lấy ra một bình ngọc trong người, rút được hoàn đặc chế ra, bỏ vào trong miệng mình, sau đó nhẹ nhai vài cái, dùng đầu lưỡi đẩy vào trong miệng Nhan Tu Độc.

Nhan Tu Độc tham lam hấp thụ lấy nước bọt trong miệng hắn, bất luận sinh tử thế nào, y cũng yêu Nguyệt Ảnh rất sâu; nếu như Nguyệt Ảnh nói hắn có thể cứu y, vậy thì y tin tưởng hắn nhất định sẽ cứu được.

Y tin tưởng hắn.

Lão già kia vỡ tim mà chết, cũng không phải là vì mũi kiếm đâm vào nơi trí mạng của lão; mà là bởi vì trong mắt lão, tất cả đều là hình ảnh Nguyệt Ảnh cùng Nhan Tu Độc tương thân tương ái, nhìn nhau mỉm cười chan hòa, lão tức giận đến bất tỉnh, mà hình ảnh ấy cũng xuyên theo con người đeo bám lấy lão đi xuống địa ngục.

10. Chương 10

Mọi chuyện bắt đầu từ bốn năm trước, bởi vì lão già kia là sư phụ của bọn họ, sau khi bị Nguyệt Ảnh đâm trúng mộ kiếm, trong lúc Nguyệt Ảnh đốt sơn trang thì chạy trốn được.

Lão ta chữa hết những thương thế của mình, những năm sau đó lão liều mạng tìm kiếm xem Nguyệt Ảnh ở đâu, chỉ là khi đó Nguyệt Ảnh đang ở chỗ Túc lão học về cơ quan thuật, chỗ ở hết sức ẩn mật, lão ta không có cách nào để tìm ra.

Tiếp tục chờ đợi cho đến khi Nguyệt Ảnh xuất hiện trên giang hồ lần nữa, sau khi kết hạ rất nhiều cừu gia, hắn tự tạo một trang viên, gọi là Cầu Hận lâu, bất luận kẻ nào cũng có thể vào, chỉ bất quá trong hoa viên có một mê hồn trận, nếu không có người quen thuộc với trận pháp dẫn đường, căn bản thì đây chính là tử lộ.

Lão già kia không cách nào phá được mê hồn trận, lại không cam lòng mò vào đó tìm chết, mà cũng biết Nguyệt Ảnh căn bản là không có khả năng sẽ gặp lại lão ta, vì vậy liều hạ độc hại con trai duy nhất của Nhan Tu Độc, chính là muốn bức Nhan Tu Độc cùng Lương Thanh Nghĩa phải đến Cầu Hận lâu cầu xin Nguyệt Ảnh chữa trị cho đứa bé.

Nếu như Nguyệt Ảnh không muốn chữa trị, cùng lắm thì ba người đó sẽ chết trong mê hồn trận kia, lão ta ở chỗ khác tìm phương pháp phá giải nó.

Nhưng nếu như Nguyệt Ảnh đồng ý chữa trị, chỉ cần xuống tay từ chỗ Lương Thanh Nghĩa, sẽ để Lương Thanh Nghĩa dẫn đường qua mê hồn trận, sớm muộn cũng có một ngày lão ta cũng có thể vào được Cầu Hận lâu.

Chỉ là lão ta không ngờ tới Nguyệt Ảnh muốn bọn Nhan Tu Độc làm tôi tớ hai mươi năm, Nhan Tu Độc cùng Lương Thanh Nghĩa ở lại trong Cầu Hận lâu làm tôi tớ, căn bản không có đường ra bên ngoài, tính ra thì kế sách của lão ta cũng đã thành công một nửa.

Lão ta bên ngoài nghiêng rằng chờ đợi, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày mấy người Nhan Tu Độc được đi ra ngoài, vì vậy lão ta rốt cuộc tìm được cách liên lạc với Lương Thanh Nghĩa, trước thì muốn Lương Thanh Nghĩa dấu diếm tin tức lão ta còn sống, kế đó thì lấy lý do là muốn chỉ điểm kiếm pháp cho Lương Thanh Nghĩa mà mỗi ngày lén lút gặp hắn, chính là vì muốn từ trong miệng Lương Thanh Nghĩa thu được tin tức của Nguyệt Ảnh.

Sau đó Nhan Tu Độc lại vội vàng chạy về phương Bắc, chỉ để lại một lá thư nói Nguyệt Ảnh bị bệnh.

Lão ta biết được tin đó, liền biết cơ hội trời cho đã tới rồi, lập tức sai bảo Lương Thanh Nghĩa phải đi đến Cầu Hận lâu, trong miệng thì nói là muốn tha thứ tất cả mọi chuyện mà Nguyệt Ảnh đã làm, muốn trực tiếp nói với hắn mặt kệ trước kia hắn có sát sư đốt trang như thế nào đi nữa.

Lương Thanh Nghĩa rất tin tưởng vào lời của lão ta, liền mang lão đi về phương Bắc.

Chỉ bất quá đứa con trai độc nhất của Nhan Tu Độc lại nhận ra diện mạo của lão, lão ta dọc đường đi giả bộ bày ra bộ dáng từ sư, cùng lúc lại đi uy hiếp tiểu oa nhi kia không cho phép nó đem chuyện lúc trước ra mách với Lương Thanh Nghĩa, để tránh không cho Lương Thanh Nghĩa biết được lão ta chính là người ra tay hạ độc hại con Nhan Tu Độc, tránh làm hỏng đại sự.

Lương Thanh Nghĩa không nghi ngờ gì, đưa lão ta vào trong lâu, hơn nữa còn chỉ cho lão ta biết phòng của Nguyệt Ảnh ở đâu. Lão ta lập tức đi trước, chính là muốn mang Nguyệt Ảnh đi.

Lão ta đối với Nguyệt Ảnh đúng là cố chấp cực kì sâu đậm, nhưng mà Nguyệt Ảnh không còn là thiếu niên mười bốn tuổi ngây ngô của trước kia, mà hiện nay đã là đại ma đầu mà người trong võ lâm mỗi lần nhắc tới đều thay đổi sắc mặt, lão ta thế nhưng lại tưởng rằng Nguyệt Ảnh vẫn còn giống như trước chỉ là một thiếu niên non nớt không có cửa trốn tránh lão.

Cứ như vậy, một kiếm của Nguyệt Ảnh cắm sâu vào trong ngực lão ta, mũi kiếm đâm xuyên thấu ra sau lưng, làm cho lão ta chẳng thể còn cơ hội sống sót thêm lần nữa, mà ác mộng trong cuộc đời này của Nguyệt Ảnh cũng theo đó mà kết thúc.

Về mặt Lương Thanh Nghĩa vừa phần nộ lẫn xấu hổ, hắn ở trước phòng Nhan Tu Độc đi tới đi lui, vừa nghĩ đến sự ngu xuẩn của bản thân liền không có can đảm đi vào trong.

Từ miệng Hứa Thương Thương, hắn đã biết được mặc dù thương tích trên ngực đại sư huynh mặc dù rất trầm trọng, nhưng dưới y thuật cao minh của Nguyệt Ảnh, chẳng những thương thế đã chuyển biến rất tốt, người cũng có tinh thần hơn trước kia rất nhiều.

Vừa nghĩ đến mình chính là kẻ đem lão già điên cuồng kia vào trong lâu, hơn nữa hắn lại biết lão ta trước kia thì ngược Nguyệt Ảnh yếu ớt không có sức kháng cự như thế nào, trách không được khi Nguyệt Ảnh bùng phát lại chọn cách giết người đốt nhà.

Sự tình đã đến nước này, lão ta lại còn muốn bắt Nguyệt Ảnh đi, thậm chí còn muốn một kiếm đoạt mạng Nhan Tu Độc, nghĩ đến đó, hắn liền cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào gặp lại Nhan Tu Độc.

Đều là lỗi của hắn, nếu trước đó hắn có lí trí một chút, sẽ không bị lão ta lợi dụng.

Nếu như lúc đầu biết được sự thật không phải là như vậy, cũng chẳng vì những lời đồn ác độc trong trang mà có thành kiến, nếu như vươn một tay giúp Nguyệt Ảnh trong lúc tuyệt vọng, Nguyệt Ảnh sẽ chẳng thể trở thành người vô huyết vô lệ như bây giờ.

Chỉ có thể đổ thừa cho tính tình quá mức thẳng thắn của hắn, chẳng những bị lão già kia lợi dụng, lại còn để cho bảo bối nhi độc đường đi vì lo lắng cho hắn, để cho một tiểu oa nhi phải lo lắng vì mình, trên đời này còn có ai ngu hơn hắn hay không?

Mặc dù biết đại sư huynh không phải là người hay ghi hận, cũng sẽ không trách cứ gì hắn cả, nhưng mà hắn thật sự không còn mặt mũi nào nhìn Nhan Tu Độc.

Nhưng hắn cũng rất quan tâm đến thương thế của đại sư huynh, dù sao kẻ khơi mào tất cả chuyện này xét cho cùng cũng là hắn, cho dù đại sư huynh không trách hắn, hắn cũng đã tự chửi mình thối đầu rồi.

Không ngừng bứt rứt đứng ngoài cửa phòng Nhan Tu Độc dưỡng thương, cuối cùng Lương Thanh Nghĩa thật sự không chịu được tự tát mình vài cái, hắn đẩy ra một khe nhỏ, dùng âm thanh mà kiến cũng chẳng nghe được nhỏ giọng nói chuyện.

“Đại sư huynh, ta đến thăm ngươi này.”

Bên trong cửa ầm áp hơn so với bên ngoài, Nguyệt Ảnh từ lúc Nhan Tu Độc vì hắn mà trọng thương, lúc nào cũng ở bên giường chăm sóc y, đề phòng bất trắc.

Lương Thanh Nghĩa thăm dò vào trong phòng, Nguyệt Ảnh kể từ ngày đó không đi ra khỏi phòng một bước, cho nên tóc tai hắn bờm xờm, nhưng đầu lại nhẹ nhàng tựa vào lòng bàn tay của Nhan Tu Độc.

Chỉ thấy Nhan Tu Độc yêu thương vuốt ve từng sợi tóc của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng

thầm thì, Lương Thanh Nghĩa ban đầu đã muốn khép cửa lại, nhưng mà nhìn thấy hình ảnh ắp áp bên trong, chân hắn tự nhiên tự động lùi ra sau vài bước.

Đột nhiên trực giác trong lòng mách bảo lúc này tuyệt đối không được quấy rầy, Lương Thanh Nghĩa cho dù có ngu cỡ nào, cũng biết chắc đây là thời cơ mà hai người kia có thể thẳng thắn tỏ bày tâm sự, hắn cũng chẳng thể đi quấy rầy được, hắn đã làm ra vô số chuyện ngu ngốc, cũng chẳng thể trong thời khắc mấu chốt này mà ngu thêm lần nữa.

Bởi vậy hắn lù ra ngoài nhẹ tay đóng cửa lại như lúc đi vào, sau đó nhanh tay lẹ chân rời xa phòng Nhan Tu Độc, mặc dù Nguyệt Ảnh vốn là nam, cũng là một đại ma đầu giết người không gớm tay ai ai cũng e sợ, nhưng mà, nhưng mà...

Mới vừa rồi ánh mắt Nguyệt Ảnh nhìn đại sư huynh, đại sư huynh thần thái ôn nhu nhìn lại hắn, trong con mắt tràn ngập sinh cơ; hơn nữa nếu không phải bởi lão già kia làm ra những chuyện trời không dung đất không tha, có lẽ Nguyệt Ảnh và đại sư huynh từ nhiều năm trước đã... đã... như thế kia rồi.

Càng hưởng chi hắn đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy, hơn nữa không ít thống khổ của hắn là do bản thân mình trước kia không chú ý, bây giờ lại còn ngu ngốc tiếp tục tạo ra, cho nên bản thân cũng rất hi vọng Nguyệt Ảnh sẽ được hạnh phúc.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, bảo bối nhi ở đâu trong lúc này liền nhảy bổ vào người hắn, cười gọi: “Thúc thúc.”

Hắn đối với tiểu quỷ này thật sự phiền muộn chết, nhưng mà ánh mắt đó mỗi lần nhìn hắn, giống như là sùng bái vạn phần, làm cho lời mắng chửi của hắn đôi khi chẳng thể chui ra khỏi miệng, chẳng thể làm gì khác hơn ngoài nghiêm mặt lại.

“Cái gì?”

“Thúc thúc đang chán, ta chơi cùng thúc thúc.” Bảo bối nhi cười đến thiên chân vô tà.

Mắt Lương Thanh Nghĩa trợn trắng, “Có mà ngươi chán ấy, ta và ngươi cùng chơi.” Tên tiểu quỷ này làm cái gì chứ, còn định lừa người lớn sao?

Bảo bối nhi lắc đầu nói: “Ta không có nhàm chán xiu nào hết, chỉ là nhìn thúc thúc liền cảm thấy rất vui vẻ.”

Da gà da vịt đột nhiên nổi lên khắp mình mẩy Lương Thanh Nghĩa, như là dấu hiệu báo điềm xấu sắp xảy ra, hơn nữa tiểu tử thú này lại dùng ánh mắt vạn phần sùng bái mà theo dõi hắn.

“Ngươi đừng có qua đây...”

Không biết nguyên nhân vì sao, đột nhiên toàn thân Lương Thanh Nghĩa toát ra mồ hôi lạnh, cảm thấy tương lai nếu vẫn còn dính cùng một chỗ với tiểu quỷ này, sợ rằng sẽ có chuyện, cho nên vội vàng nói tàn nhẫn.

“Tại sao?” Bảo bối nhi liền đu lấy tay hắn.

“Đừng bám theo ta, đi bám người khác đi.”

Bảo bối nhi cũng không chịu thả ra, trong miệng lại phun ra những từ chẳng biết đã học được trong vở tuồng nào nói: “Ta sinh ra vốn là người của thúc thúc, chết đi chính là ma của thúc thúc.”

“Ta với ngươi không có quan hệ gì, bớt quấy rầy ta đi.”

Dưới tình thế cấp bách, Lương Thanh Nghĩa liền làm rõ mấy thứ, cái gì mà người của hắn, ma của hắn chứ... Mẹ ôi! Hắn cũng không muốn dây dưa ám muội gì với tiểu hài tử, hơn nữa tiểu hài tử này còn là nam nữa, lại còn là tiểu hài tử của đại sư huynh! Hắn có thể chấp nhận mối quan hệ của Nguyệt Ảnh và đại sư huynh, nhưng mà bản thân thì nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ phải dây dưa với loại quan hệ như thế này.

“Một ngày nào đó cũng sẽ có thôi, đợt ta lớn lên chút nữa...:

Về mặt bảo bối nhi nói làm Lương Thanh Nghĩa sợ đến hồn xiêu phách tán, hắn vội vàng bỏ chạy, mà tiểu hài tử kia thì một mực đuổi theo hắn, đuổi đến mức làm hắn phải thở hồng hộc.

Đáng chết, chân lại đau rồi, không lẽ thật sự sẽ bị nó đuổi tới nơi?

Hắn thế nhưng lại thấy bảo bối nhi phía sau mặc dù đuổi theo hắn mồ hôi tuôn ra đầm đìa, lại còn toét miệng cười, tốn lại, chính là giá nào cũng phải đuổi theo mình, có muốn trốn cũng trốn không thoát. Đây là bảo bối nhi khi còn bé đã có tâm tình đi “săn thú”.

Trong lòng bàn tay truyền đến cảm xúc mềm mại, Nhan Tu Độc mấy ngày trước bởi vì bị thương nặng nơi ngực, cơ hồ bị lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng cũng đã có thể bình tâm rồi, dù sao Nguyệt Ảnh cũng đã bình an vô sự. Tới hôm nay, tinh thần y cũng đã thanh tỉnh được một chút.

Nguyễn Cầu Hận ngồi dưới sàn nhà, gương mặt nhẹ nhàng dựa vào lòng bàn tay y, những lọn tóc đen nhánh nhẹ nhàng cọ vào tay y, cảm giác rất mềm mại.

“Nguyệt Ảnh...” Y gọi nhỏ, nhưng lại cảm thấy đau đớn tới xé ruột xé gan.

Nguyễn Cầu Hận cầm tay y, tình ý từ trong đôi mắt đẹp kia làm cho ngực Nhan Tu Độc nóng lên, đã rất lâu, lâu đến y đã quên mất Nguyệt Ảnh từng nhìn y như vậy.

“Đại sư huynh, thương thế của ngươi mặc dù nghiêm trọng, nhưng bây giờ chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, một tháng sau sẽ tốt hơn bảy thành, sau ba tháng là có thể khôi phục hoàn toàn. Bây giờ tuy rằng rất đau, nhưng nghỉ ngơi thêm mấy ngày, sẽ không còn đau như vậy nữa đâu.”

Nguyễn Cầu Hận căng thẳng nắm tay y, ánh mắt hẩn nhìn Nhan Tu Độc trở nên hết sức đau thương.

Nhan Tu Độc khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta trước kia đối với đại sư huynh rất tệ, vẫn không tin đại sư huynh sẽ vì ta mà chống đối lại sư phụ, thậm chí là từ bỏ tính mạng của mình, mãi cho đến ngày hôm đó, ta mới nhận ra chân tâm của đại sư huynh.”

Nhan Tu Độc nắm lại tay hẩn, thở dài nói: “Nguyệt Ảnh, ta biết sự bất an trong lòng ngươi cùng tính tình của ta có liên quan tới nhau, ta không thể phụ nhận được lúc ta cùng mẹ bảo bối nhi thành thân, hoàn toàn là bởi vì nàng là một người nghèo túng lại mồ côi, ta vừa là mềm lòng vừa là thương hại nàng, hơn nữa lúc ấy lòng ta rất cô độc, nàng mặc dù một lòng một dạ với ta, thế nhưng trong lòng ta...”

Nhan Tu Độc mang theo tình ý thâm sâu nhìn về Nguyệt Ảnh: “Trong lòng ta chỉ nghĩ về ngươi, tính cách của ta mặc dù chính là vô dụng như vậy nhưng mà tình cảm dành cho ngươi thiên địa này có thể chứng giám...”

Nghe vậy, đôi môi đỏ mọng của Nguyễn Cầu Hận run rẩy, hơi thở trở nên gấp gáp.

Nhan Tu Độc trở người, vỗ vỗ lên giường, “Lên đây, ngồi lên cạnh ta, sau này ta không bao giờ cho phép ngươi rời xa ta lần nữa.”

Nguyễn Cầu Hận phì cười, thế nhưng hai hốc mắt lại ướt át, hẩn cùng Nhan Tu Độc im lặng ngồi trên giường, Nhan Tu Độc hết sức nhẹ nhàng đưa tay choàng lên vai hẩn, để cho hẩn tựa vào trong lòng mình.

“Nguyệt Ảnh, những lời này lẽ ra đã nên nói với ngươi khi ngươi mười hai tuổi, dùng dằng mãi đến bây giờ mới nói ra, đều là do tính tình dở dở ương ương của đại sư huynh.” Nhan Tu Độc chăm chú nhìn vào Nguyệt Ảnh,

“Ta yêu ngươi, Nguyệt Ảnh, từ khi ngươi còn nhỏ đã chiếm lấy trái tim của ta rồi, nhất cử nhất động của ngươi đều thu hút tình cảm của ta, ta thật tiếc vì đã để cho ngươi chịu bao thống khổ những năm trước, nếu như ta có thể biết được mọi chuyện tỉ mỉ, ngươi cũng sẽ không phải chịu đựng thống khổ nhiều năm như vậy.”

Nguyễn Cầu Hận cuộn người trong vòng tay của Nhan Tu Độc, thấp giọng nói: “Cho dù ta đã bị sư phụ khi dễ, ngươi cũng không để ý sao?”

Khẽ hôn lên đôi môi Nguyệt Ảnh, Nhan Tu Độc khẽ ôm chặt lấy hẩn, “Ta để ý.”

Cảm giác được thân thể của hẩn cứng đờ, Nhan Tu Độc khẽ hôn lên tai hẩn, “Ta để ý chính là vì tại sao ta ngu ngốc như vậy, lại làm cho ngươi phải chịu thống khổ quá lâu! Nguyệt Ảnh, ngươi có đồng ý tha thứ cho sự ngu ngốc của ta không?”

Nhìn thấy hẩn không nói lời nào cùng hốc mắt đỏ ửng, Nhan Tu Độc như muốn đem hẩn nuốt vào trong lòng không ngừng ôn nhu nói: “Ngươi trong lòng ta vĩnh viễn là người đẹp nhất, tốt nhất, quá khứ đáng ghê tởm đó hãy để cho nó tan theo gió đi, bây giờ ngươi hãy cùng ta một chỗ, hơn nữa chúng ta sẽ bên nhau cả cuộc đời.”

Dừng lại một chút, Nhan Tu Độc hỏi: “Hay là người giận ta là lão nam nhân lài còn thêm hài tử?”

Nguyễn Cầu Hận bật cười, nước mắt cũng theo đó chảy xuống, từng tưởng rằng trái tim mình đã vô lệ, mãi đến giây phút này, hắn mới hiểu được mình khát khao tình yêu của Nhan Tu Độc mãnh liệt đến mức nào.

“Ta yêu người, Nguyệt Ảnh...”

Lần nữa khẳng định tình yêu bất chấp sinh tử của mình, Nhan Tu Độc không thể kềm chế tình yêu trong lòng mà để lại phong ấn trên đôi môi của người tâm ái thêm lần nữa, hôn đến khi tất cả thống khổ thương tâm của hắn hóa thành lệ ngân trôi đi, chỉ mong ác mộng vĩnh viễn không bao giờ có thể xâm phạm đến người y yêu mến.

...

Rượu chưa được ba vò, nói muốn ăn mừng tương thế Nhan Tu Độc đã bình phục, cũng đã đi lại được.

Hứa Thương Thương lấy lí do đã say mà rời đi trước, người nào cũng biết nàng căn bản uống chưa tới ba chén, như thế nào lại có thể say được chứ.

Là Lương Thanh Nghĩa cũng bị bảo bối nhi, con trai độc nhất của Nhan Tu Độc kéo đi, vẻ mặt hắn như là gặp đại họa tới nơi, người không biết còn tưởng rằng bảo bối nhi là hung thần ác sát.

Trong phòng chỉ còn lại Nhan Tu Độc và Nguyễn Cầu Hận, Nguyễn Cầu Hận uống khá nhiều, men rượu lừng lợ trên hai gò má, nở thành hai đóa hồng hoa đỏ ửng.

Nhan Tu Độc cũng có chút gấp gáp, uống hết một vò rượu cực mạnh.

Thân thể Nguyễn Cầu Hận có chút say, hắn muốn đứng dậy, thế nhưng thân hình không ngừng ngã trái ngã phải, làm cho Nhan Tu Độc ôm lấy cả người.

“Cẩn thận một chút, Nguyệt Ảnh, người uống nhiều lắm.”

Thân thể hai người chạm vào nhau, một trận nhiệt hỏa thiêu đốt thân thể cả hai, biết rất rõ mọi người ngồi uống rượu lại bỏ đi là vì muốn để cho bọn họ một chỗ với nhau, hai người thế nhưng lại vừa kích thích lại vừa xấu hổ.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Nguyệt Ảnh không ngừng khép mở, Nhan Tu Độc si dại nhìn hắn mê muội.

Hai người mặc dù bởi vì dưỡng thương mà ngày ngày đêm đêm đều cùng một chỗ, nhưng mà e ngại trạng huống của thân thể Nhan Tu Độc, đã lâu rồi không có vuốt ve người kia, cũng chẳng có yêu thương người kia được.

“Nguyệt Ảnh, ta có thể... có thể... hôn người không?”

Mặt Nguyễn Cầu Hận đỏ bừng, mặc dù trước kia phóng đảng ân ái cùng Nhan Tu Độc, nhưng mà khi đó trong lòng hắn mang theo suy nghĩ bản thân không xứng với Nhan Tu Độc, chỉ cần Nhan Tu Độc đồng ý tiếp nhận thân thể hắn là được, bởi vậy hành vi hèn hạ vô sỉ thế nào hắn cũng dám làm, nhưng mà hiện giờ vốn là lần đầu tiên sau khi hai người thấu hiểu tình yêu của nhau, hắn trở nên hết sức ngượng ngùng không được tự nhiên, cảm giác giống như trở lại như lúc còn là thiếu niên ngây ngô mười mấy tuổi, trái tim trong ngực không ngừng đập bình bịch.

Nhan Tu Độc không chờ hắn trả lời, đã ô

m lấy hai vai hắn, nhìn thấy hắn chậm rãi nhắm mắt lại, Nhan Tu Độc liền hôn lên môi hắn.

Khí lực Nhan Tu Độc ôm lấy hai vai hắn đột nhiên mạnh hơn một chút, mạnh mẽ kéo hắn vào trong vòng tay vững chãi, nhiệt tình hôn lên môi hắn.

Hai người kịch liệt dây dưa không dứt, đến khi tách ra, tay chân Nguyễn Cầu Hận đã mềm nhũn cả người tựa vào trong lòng Nhan Tu Độc.

“Chúng ta về phòng đi.”

Thanh âm Nhan Tu Độc đứt quãng tới cực điểm, hai tròng mắt rực lửa như muốn đốt cháy tất cả y phục trên người hắn, dùng môi hôn lên mỗi tấc da thịt hắn.

Tay chân hần bủn rủn, cơ hồ bị Nhan Tu Độc nửa ôm nửa tha về phòng ngủ, đặt hần lên giường, Nhan Tu Độc nhanh chóng trút bỏ quần áo của mình, chờ đến khi y lên được trên giường thì thân thể đã lỏa lồ.

“Nguyệt Ảnh, người đẹp quá, làm cho ta chẳng thể khống chế được mình...” Nhan Tu Độc luôn nói bản thân không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà những lời tự đáy lòng của y so với lời ngon tiếng ngọt của những người bình thường càng thêm ngọt ngào động lòng người.

Nguyễn Cầu Hận sờ đến kết khẩu của mình, nhưng bởi khấn trương, tay chân bối rối căn bản không mở ra được.

“Ta làm...”

Nhan Tu Độc đem tay hần ra, nhẹ nhàng mở từng kết khẩu trên y phục hần, khi quần áo trên người được trút bỏ, một làn gió mát lạnh khẽ lướt qua da thịt mềm mại của hần.

Nhan Tu Độc hôn lên từng phân từng tắc trên da thịt mềm mại của hần, không ngừng kích thích khoái cảm nổi lên; Nguyễn Cầu Hận nằm trên giường, để cho Nhan Tu Độc dùng môi và tay vuốt ve y.

Hai người tương thân tương ái tiếp xúc, làm cho Nguyễn Cầu Hận cũng không cầu thêm gì nữa, kí ức đáng ghê tởm lúc xưa đã theo những cái vuốt ve đầy ôn nhu của Nhan Tu Độc biến mất không còn dấu vết.

Hần biết có thể có được lương tình tương duyệt cùng Nhan Tu Độc chính là hạnh phúc lớn lao đến mức nào.

Lúc này, Lương Thanh Nghĩa ngoài cửa dưới điều trị trong mấy ngày nay chân đã tốt lên được chín thành.

Mặc dù Nguyệt Ảnh xin lỗi, nói bởi vì vết thương đã để quá lâu, lại chậm trễ chữa trị, cho nên không còn cách nào phục hồi lại khỏe mạnh như người bình thường, chỉ có thể chữa được khoảng chín thành mà thôi, chỉ cần không thể hai chân làm việc quá mức, hần là vẫn có thể luyện võ.

Mặc dù chân hần chính là do Nguyệt Ảnh phế đi, bây giờ muốn chữa cũng không thể chữa hoàn toàn được, nhưng mà ít nhất đối với thống khổ của Nguyệt Ảnh hần cũng muốn chịu một ít trách nhiệm, chân có thể phục hồi tới chính thành hần đã rất cảm tạ rồi.

Thừa dịp chân đã tốt lên, hần liền nghĩ đến việc chạy trốn, mà nguyên nhân của việc muốn chạy trốn chính là vì tên tiểu tử bảo bối kia cứ quẩn lấy bên người hần, tình huống càng lúc càng kinh khủng khiến cho hần hết sức sợ hãi.

Tuổi nó còn nhỏ, nhưng rất quỷ quái, chân vừa chữa được chín thành thì cũng đã quá đủ cho hần có thể chạy thoát, so với trước kia lại càng ra sức quẩn lấy hần.

Mặt mũi nói càng lúc càng đen sì, nó lại càng trở nên... ôi, khuôn mặt lúc nào cũng cười hì hì, hần càng phải trốn, nó lại càng dính chặt, lại còn đem cái câu “sinh ra chính là người của người, chết đi là ma của người” tùy tiện nói lung tung.

Nhan Tu Độc tưởng tiểu hài tử vốn là do xem tuồng ăn nói lung tung, nhưng mà trực giác nói cho Lương Thanh Nghĩa biết lời tiểu tử kia chính là thật. Hần nếu không trốn đi, sợ rằng sau này đừng mong có người yêu, ngay cả cưới vợ cũng nhất định sẽ phải ném đủ mùi kinh khủng khi bảo bối nhi trả thù.

Lúc này không trốn, thì đợi tới lúc nào! Cho nên hần mới lời ngon tiếng ngọt, để cho bảo bối nhi kia mừng rỡ như điên rồi chúc rượu cho nó say, mặc dù chúc rượu tiểu hài tử chẳng thể là hành vi tốt lành của nam tử hần, nhưng mà suy nghĩ đến bản thân, hần cái gì cũng không cố kị.

Hần để lại thư, nói muốn ra ngoài giang hồ một chút, tin tưởng đại sư huynh cùng tiểu sư đệ nhất định sẽ rất hạnh phúc, chờ đến khi nào hần mỏi mệt, hần sẽ lại trở về, có lẽ sẽ mang theo một nường tử về ra mắt hai người.

Hần đi qua mê hồn trận, tới trước lâu, tiêu sái phát phát tay, nhưng cũng không kèm được nước mắt, đại sư huynh đối với hần vô cùng ốt, tiểu sư đệ sau khi giải tỏa gút mắt đối với hần cũng không tệ, bảo bối nhi mặc dù tình nghịch, nhưng cuối cùng vừa sinh ra đã luôn kề cận mình, nhưng mà chính mình vẫn có chuyện muốn tự thực hiện.

Hần khép cửa lại, tựa như chim sổ lồng, thế giới bên ngoài rộng lớn như thế, hần nhất định phải đi, đem hết thầy ném ra sau lưng, tận tình mà hưởng thụ cái hoa hoa thế giới này.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-tinh-dai-phat>